P. o. rel.
2156

Rhangabes

<366264868800 14

<366264868800 14

Bayer. Staatsbibliothek

ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΙΑΚΩΒΟΥ ΡΙΖΟΥ
ΡΑΓΚΑΒΗ.

ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΤΡΙΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΤΡΑΓΩΔΙΩΝ, ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ, ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Α. ΚΟΡΩΜΗΛΑ.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘ. 215.

1836.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΛΑΚΩΒΟΥ ΡΙΖΟΥ

ΡΑΓΚΑΒΗ.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

1836.

ΖΑΪΡΑ,

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ,

ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ.

ZAÏRE,

TRAGÉDIE DE VOLTAIRE,

EN CINQ ACTES.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὁ κατακτητὴς Σαλαδῖνος εἶχε κυριεύσῃ τὴν Παλαιστί-
νην διατελοῦσαν πρότερον ὑπὸ ἡγεμόνας χριστιανούς. Ὁ
Σκύθης Νοραδῖνος τὴν εἶχεν ἐξουσιάσῃ μετέπειτα, καὶ ὁ
Ὀροσμάνης, υἱὸς τοῦ Νοραδίνου, ἄρχιζεν ἤδη νὰ βασιλεύῃ
εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Μεταξὺ τῶν παρὰ τοῦ Νοραδίνου αἰχ-
μαλωτισθέντων εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Καισαρείας ὑπῆρχε
κόρη ἁρπαγεῖσα ἀπὸ τοὺς κόλπους τῶν γονέων της, ἅμα
σχεδὸν μετὰ τὴν γέννησίν της, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ βα-
πτισθῇ, καὶ ὀνομασθεῖσα Ζαΐρα (*) εἰς τὰ σουλτανικὰ ἀνα-
κτόρια ὅπου ἀνετράφη. Μία ἄλλη κόρη δεκαετὴς, τὴν ὁ-
ποίαν ὠνόμασαν Φατίμην. Εἷς γέρων πρίγκιψ Λυσιγνὰν, ὁ
ἔσχατος τῆς γενεᾶς τῶν εἰς Ἱερουσαλὴμ βασιλευσάντων
χριστιανῶν, καὶ ἓν νήπιον, τὸ ὁποῖον ἐξαγορασθὲν ὑπὸ χρι-
στιανῶν κατὰ τὸ ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶχε κο-
μισθῇ εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἔλαβε τὸ ὄνομα Νερεστάν. Αἰχμα-
λωτισθεὶς δὲ ἐκ δευτέρου ὁ Νερεστὰν, ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ
ἀπὸ τὸν σουλτάνον Ὀρσμάνην τὴν ἄδειαν νὰ ἐπανακάμψῃ
εἰς Γαλλίαν, διὰ νὰ φέρῃ τὰ λύτρα τῆς Ζαΐρας, τῆς Φα-
τίμης καὶ δέκα εὐγενῶν οὓς ἤθελεν ἐκλέξῃ, καὶ λαβὼν πα-
ρὰ τοῦ γενναίου σουλτάνου τὴν ζητηθεῖσαν ἄδειαν, ἀνεχώ-
ρησε καὶ ἔλειψεν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ δύω ἔτη.

(*) Τὸ ὄνομα Ζαΐρα εἶναι παρεφθαρμένον ἀπὸ τὸ Ζου-
χρὲ ὅπερ ἀραβιστὶ σημαίνει Ἀφροδίτη.

ARGUMENT.

La Palestine avait été enlevée aux princes chrétiens par le conquérant Saladin. Noradin, Tartare d'origine s'en était ensuite rendu maître. Orosmane, fils de Noradin commençait à régner dans Jérusalem. Parmi les esclaves tombés entre les mains de Noradin, au sac de Césarée, il y avait une fille enlevée à ses parens presqu'au moment de sa naissance et avant qu'elle fût baptisée, et qui ayant été élevée dans le sérail, y avait reçu le nom de Zaïre (*); une autre fille de dix ans que l'on avait appelé Fatime; un vieux prince Lusignan, le dernier de la branche des rois chrétiens de Jérusalem; et un enfant qui racheté par des chrétiens à l'âge de neuf ans, avait été amené en France où il avait pris le nom de Nérestan. retombé une seconde fois dans la captivité, Nérestan eut la hardiesse de demander au soudan Orosmane la permission de retourner en France, pour apporter la rançon de Zaïre et de Fatime, ainsi que de dix chevaliers qu'il devait choisir. le soudan eut la générosité de le permettre. Nérestan partit et fut deux ans hors de Jérusalem.

Cependant la beauté de Zaïre croissait avec son

(*) Le nom de Zaïre est une altération de Zouhré qui en arabe signifie Vénus.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐν τούτοις τὸ κάλλος τῆς Ζαΐρας νῦξανε μὲ τὴν γλιχίαν της, ὁ Ὀρσμάνης τὴν εἶδε, συνέλαβε σφοδρὸν ἔρωτα δι' αὐτὴν, καὶ ἀντερασθεὶς ὑπ' αὐτῆς, ἀπεφάσισε νὰ τὴν συζευχθῇ. Ἐνῷ οἱ γάμοι ἑτοιμάζοντο, φθάνει ὁ Νερεστὰν μετὰ τῶν ὑποσχεθέντων λύτρων. ὁ σουλτάνος τὰ ἐπιστρέφει εἰς αὐτὸν, τὸν χορηγεῖ ἑκατὸν εὐγενεῖς ἀντὶ δέκα, τὸν ὑπερπληροῖ ἀπὸ δῶρα, πλὴν τὸν ἀποποιεῖται τὴν Ζαΐραν καὶ τὸν Λυσιγνάν. Ἐλευθερωθεὶς μ' ὅλα ταῦτα οὗτος ὁ πρίγκιψ διὰ μεσιτείας τῆς Ζαΐρας, ἀναγνωρίζεται ἀπὸ διάφορα σημεῖα πατὴρ αὐτῆς καὶ τοῦ Νερεσάν, ἀλλὰ μαθὼν ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἦτον Ὀθωμανὴ, τὴν ὑποβάλλει εἰς ὅρκον νὰ γίνῃ χριστιανὴ καὶ νὰ μὴ συζευχθῇ μετὰ τοῦ Ὀροσμάνου, πρὶν βαπτισθῇ, ἅμα ἡ Ζαΐρα ἐπρόφερε τὸν ὅρκον τοῦτον, ἔρχεται ὁ Ὀροσμάνης, διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν ναὸν. ἡ Ζαΐρα τὸν ἀποφεύγει, καὶ ὁ σουλτάνος συλλαμβάνει σφοδρὰν ζηλοτυπίαν, ἥτις ἐπικυροῦται ἔτι μᾶλλον ἀπὸ ἐπιστολὴν συλληφθεῖσαν διὰ τῆς ὁποίας ὁ Νερεστὰν ἐπροσκάλει αὐτὴν εἰς μυστικὴν ἔντευξιν· κρύπτεται ἑπομένως εἰς τὸν συμφωνηθέντα τόπον, βλέπει τὴν Ζαΐραν προσερχομένην εἰς τὸ σκότος, καὶ ἅμα τὴν ἀκούει νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Νερεστὰν, τὴν θανατώνει. Μαθὼν δὲ μετ' ὀλίγον ὅτι ὁ Νερεστὰν ἦτον ἀδελφός της, θανατώνεται καὶ αὐτὸς πλησίοντης.

âge. Orosmane la vit, l'aima éperdument, en fut aimé et résolut del'épouser. pendant que le mariage se préparait, Nérestan arrive avec les rançons promises; le soudan les lui rend toutes, lui donne cent chevaliers aulieu de dix, le comble de présens, mais il lui refuse Zaïre et Lusignan. Ce prince étant toutefois délivré bientôt de ses fers par l'intervention de Zaïre, est reconnu par différens indices pour le père de celle-ci et de Nérestan mais en apprenant que sa fille était musulmane, il lui fait jurer d'être chrétienne et de n'épouser point Orosmane, avant que d'avoir été baptisée. A peine avait-elle prononcé ce serment, qu'Orosmane vient la prendre pour la conduire à la mosquée. Zaïre l'évite et s'échappe; le soudan conçoit une forte jalousie qui est confirmée par une lettre tombée entre ses mains et par laquelle Nérestan invitait Zaïre à une entrevue secrète; le soudan se cache dans l'endroitprescrit pour le rendez-vous; voit Zaïre approcher dans l'obscurité; il l'entend prononcer le nom de Nérestan, et à ce nom il la poignarde. bientôt après en apprenant que Nérestan était le frère de Zaïre, il se tue auprès d'elle.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, σουλτάνος τῆς Ἱερουσαλήμ.
ΛΥΣΙΓΝΑΝ, πρίγκιψ ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Γάλλων ξαδέλφος σιλέως τῆς Ἱερουσαλήμ,

ΖΑΪΡΑ,
ΦΑΤΙΜΗ, } Αἰχμάλωτοι τοῦ σουλτάνου.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ,
ΧΑΤΙΑΛΟΝ, } Εὐγενεῖς Γάλλοι.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ,
ΜΕΛΗΔΟΡ, } Ἀξιωματικοὶ τοῦ σουλτάνου.

Εἷς δοῦλος.
Θεραπεία.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὰ ἀνακτόρια τῆς Ἱερουσαλήμ.

ACTEURS.

OROSMANE, Soudan de Jérusalem.
LUSIGNAN, Prince du sang des rois de Jérusalem.

ZAIRE, FATIME,	Esclaves du Soudan.
NÉRESTAN, CHATILLON,	Chevaliers français.
CORASMIN, MÉLÉDOR,	Officiers du Soudan.

Un Esclave.
Suite.

La scène est au sérail de Jérusalem.

ΖΑΪΡΑ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΖΑΪΡΑ, ΦΑΤΙΜΗ.

ΦΑΤΙΜΗ.

Ζαΐρα νέα καὶ καλὴ, ποτὲ δὲν ἐθαῤῥοῦσα
Ν' ἀλλάξῃ τὰς ἰδέας σου ἡ θέσις ἡ παροῦσα.
Τὶ ἐλπιζόμενον καλὸν, τὶ φέγγος εὐτυχίας
Διασκεδάζει τὴν ἀχλὺν τῆς πρίν σου ἀθυμίας;
Αὐξάνει μὲ τὸ κάλλος σου ὁμοῦ καὶ ἡ χαρά σου,
Οὐδ' ἀμαυροῦται ὡς τὸ πρὶν ἀπὸ τὰ δάκρυά σου.
Τὸ βλέμμα πλέον ἔπαυσες νὰ στρέφῃς πρὸς τὰ μέρη
Ὅπου ἐκεῖνος ἔμελλεν ὁ Γάλλος νὰ μᾶς φέρῃ.
Οὐδ' ὁμιλεῖς ὡς πρότερον περὶ τῶν τόπων πλέον
Ὅπου τιμοῦν τῶν γυναικῶν τὸ φῦλον τὸ ὡραῖον,
Καὶ ὅπου ὡς βασίλισσα παντοῦ λατρευομένη,
Καὶ τοῦ ἀνδρός της σύντροφος ἑκάστη λεγομένη,
Ζωὴν ἀστενοχώρητον διάγει καὶ τιμίαν,
Χωρὶς ποτὲ νὰ χρεωστῇ τὴν ἀρετὴν εἰς βίαν.
Οὐδόλως πλέον μεριμνᾷς περὶ ἐλευθερίας;
Σὲ τέρπουν τ' ἀνάκτορα τὰ πλούσια αὐστηρίας;

ZAÏRE.

TRAGÉDIE.

ACTE PREMIER.

SCENE I.

ZAÏRE, FATIME.

FATIME.

Je ne m'attendais pas, jeune et belle Zaïre,
Aux nouveaux sentimens que ce lieu vous inspire.
Quel espoir si flatteur, ou quels heureux destins
De vos jours ténébreux ont fait des jours sereins?
La paix de votre cœur augmente avec vos charmes.
Cetéclat de vos yeux n'est plus terni de larmes;
Vous ne les tournez plus vers ces heureux climats
Où ce brave Français devait guider nos pas!
Vous ne me parlez plus de ces belles contrées
Où d'un peuple poli les femmes adorées
Reçoivent cet encens que l'on doit à vos yeux.
Compagnes d'un époux et reines en tous lieux,
Libres sans déshonneur et sages sans contrainte,
Et ne devant jamais leurs vertus à la crainte!
Ne soupirez-vous plus pour cette liberté?
Le sérail d'un soudan, sa triste austérité,

Δὲν σὲ λυπεῖ νὰ λέγεσαι αἰχμάλωτος σουλτάνου;
Τί, τὴν Σολύμην προτιμᾷς τῆς γῆς τοῦ Σηκοάνου;

ΖΑΪΡΑ.

Οὐδεὶς οὐδέποτε ποθεῖ τὸ ὅ,τι δὲν γνωρίζει.
Τὸν Ἰορδάνην δι' ἡμᾶς τὸ θεῖον διορίζει.
Κλεισμέν' εἰς τ' ἀνακτόρια ἐκ πρώτης ἡλικίας,
Ἐξοικειώθην μὲ αὐτὰ διὰ τῆς συνηθείας.
Ὁ κόσμος ὅλος ὁ λοιπὸς ὡς πρὸς ἐμὲ χαμένος,
Εἰς μόνον τὸν σουλτάνον μας μ' ἀφήνει ἐπιμένως.
Οὐδὲ γνωρίζω παρ' αὐτὸν, τὴν δόξαν, τὴν ἰσχύν του,
Καὶ θέλω πάντοτε νὰ ζῶ εἰς τὴν ὑποταγήν του.
Τὰ ἄλλα εἶν' ἐνύπνια.

ΦΑΤΙΜΗ.

Καὶ λησμονεῖς τὸν νέον
Τὸν Γάλλον τὸν φιλάνθρωπον, τὸν φίλον τὸν γενναῖον,
Ἐκεῖνον ὅστις ἔταξε νὰ μᾶς ἐξαγοράσῃ;
Τὴν τόλμην τὴν γενναίαν του πῶς εἴχαμεν θαυμάσῃ!
Τί κλέος εἰς τὴν Δαμασκὸν ἀπέκτησεν ἐκεῖνος,
Οπόταν ἐνικήθησαν οἱ Γάλλοι κατοδύνως!
Ὁ νικητὴς ἐθαύμασε τὴν ἄκραν ἀρετήν του,
Καὶ τὸν ἀπέλυσε, θαρρῶν εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του.
Εἰσέτι τὸν προσμένομεν νὰ ἔλθῃ νὰ πληρώσῃ
Τὴν τῆς δουλείας μας τιμὴν, διὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ.
Τί τάχα μᾶς ἠπάτησεν εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του;

ΖΑΪΡΑ.

Μᾶς ὑπεσχέθη, φαίνεται, ὑπὲρ τὴν δύναμίν του.
Πρὸ δύω χρόνων ἔφυγε κ' εἶν' ἔκτοτε χαμένος.
Αἴ! ἄνθρωπος ἀγνώριστος, αἰχμάλωτος καὶ ξένος
Διὰ νὰ σείσῃ τὸν ζυγὸν, Φατίμη μου φιλτάτη,
Μυρία μὲν ὑπόσχεται, ὀλίγα δὲ φυλάττει.
Χριστιανῶν ὑπέσχετο δεκάδα νὰ λυτρώσῃ,
Καὶ πάλιν νὰ φυλακωθῇ, ἂν δὲν τὸ κατορθώσῃ.
Ναὶ, τότε μὲν ἐπαινετὸς ὁ μάταιός του ζῆλος,
Πλὴν τώρα τί μᾶς ὠφελεῖ;

Ce nom d'esclave enfin, n'ont-ils rien qui vous gène?
Préférez-vous Solyme aux rives de la Seine?

ZAIRE.

On ne peut desirer ce qu'on ne connaît pas:
Sur les bords du Jourdain le ciel fixa nos pas.
Au sérail des soudans dès l'enfance enfermée,
Chaque jour ma raison s'y voit accoutumée.
Le reste de la terre anéanti pour moi,
M'abandonne au soudan qui nous tient sous sa loi;
Je ne connais que lui, sa gloire, sa puissance:
Vivre sous Orosmane est ma seule espérance,
Le reste est un vain songe.

FATIME.

Avez-vous oublié
Ce généreux Français, dont la tendre amitié
Vous promit si souvent de rompre notre chaîne?
Combien nous admirions son audace hautaine!
Quelle gloire il acquit dans ces tristes combats
Perdus par les chrétiens sous les murs de Damas!
Orosmane vainqueur, admirant son courage,
Le laissa sur sa foi partir de ce rivage.
Nous l'attendons encor; sa générosité
Devait payer le prix de notre liberté.
N'en aurions-nous conçu qu'une vaine espérance?

ZAÏRE.

Peut-être sa promesse a passé sa puissance.
Depuis plus de deux ans il n'est point revenu!
Un étranger, Fatime, un captif inconnu,
Promet beaucoup, tient peu, permet à son courage
Des sermens indiscrets pour sortir d'esclavage.
Il devait délivrer dix chevaliers chrétiens,
Venir rompre leurs fers, ou reprendre les siens:
J'admirai trop en lui cet inutile zèle;
Il n'y faut plus penser,

ΦΑΤΙΜΗ.

Ἀλλ' ἂν αὐτὸς ὁ φίλος
Πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ἐμάνθανες πῶς ἦλθε,
Δὲν ἐπεθύμεις. . .

ΖΑΪΡΑ.

Ὁ καιρὸς Φατίμη μου παρῆλθε.
Τὰ πράγματ' ἄλλαξαν μορφήν.

ΦΑΤΙΜΗ.

Καὶ πῶς λοιπὸν; τί νέον. . .

ΖΑΪΡΑ.

Δὲν δύναμαι τὴν τύχην μου νὰ ὑποκρύψω πλέον.
Τὸ τοῦ σουλτάνου μυστικὸν παράκαιρα κοινοῦται·
Ἀλλ' ἡ καρδία μου ποθεῖ πρὸς σὲ νὰ ἐκκενοῦται.
Ἀφ'ὅτου πρὸ τριῶν μηνῶν μετ' ἄλλων αἰχμαλώτων
Ἐξ Ἰορδάνου σ' ἔφεραν ἐνταῦθα κατὰ πρῶτον,
Εὐσπλαγχνισθεὶς τὰ πάθη μας ὁ ὕψιστος προστάτης,
Μᾶς ἔδωκε βοήθειαν χειρὸς ἰσχυροτάτης.
Ὁ Ὀροσμάνης ὁ λαμπρὸς. . .

ΦΑΤΙΜΗ.

Καὶ τί λοιπὸν! ὁμίλει.

ΖΑΪΡΑ.

Ὁ νικητὴς . . . ὁ βασιλεὺς . . . μὲ ἀγαπᾷ, ὦ φίλη.
Ἐρυθριᾷς . . . σὲ ἐννοῶ . . . ποτέ σου μὴ νομίσῃς
Ἐντέχνως πῶς ἐφείλκυσα τὰς πρὸς ἐμέ του κλίσεις.
Πῶς ἔρως ὑπερήφανος ψυχῆς τετυφωμένης
Μὲ χορηγεῖ τὴν ἄτιμον τιμὴν τῆς ἐρωμένης·
Καὶ τέλος πῶς μ' ἐπίκειται ἡ φοβερὰ αἰσχύνη
Φλογὸς ὅποῦ ἐξάπτεται καὶ ἐν τῷ ἅμα σβύνει.
Τὰ ἴχνη τῆς σεμνότητος καὶ ὑπερηφανείας
Ἀκόμη σώζοντ' εἰς αὐτὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας.
Καὶ βάσανον καὶ φυλακὴν καὶ θάνατον προκρίνω,
Παρὰ εἰς τόσον ἄτιμον χαμέρπειαν νὰ κλίνω.
Ἀλλ' ἄκουσε Φατίμη μου, καὶ θαύμασε μεγάλως.
Σεμνῶς ὁ ἥρως ἀγαπᾷ τὸ ἀσθενές μου κάλλος.

FATIME.

Mais s'il était fidèle,
S'il revenait enfin dégager ses sermens,
Ne voudriez-vous pas?...

ZAÏRE.

Fatime, il n'est plus temps.
Tout est changé....

FATIME.

Comment? que pretendez-vous dire?

ZAÏRE.

Va, c'est trop te celer le destin de Zaïre;
Le secret du soudan doit encor se cacher;
Mais mon cœur dans le tien se plaît à s'épancher.
Depuis près de trois mois, qu'avec d'autres captives
On te fit du Jourdain abandonner les rives,
Le ciel, pour terminer les malheurs de nos jours,
D'une main plus puissante a choisi le secours.
Ce superbe Orosmane....

FATIME.

Eh bien!

ZAÏRE.

Ce soudan même,
Ce vainqueur des chrétiens... chère Fatime... il m'aime.
Tu rougis... je t'entends .. garde-toi de penser
Qu'à briguer ses soupirs je puisse m'abaisser;
Que d'un maître absolu la superbe tendresse
M'offre l'honneur honteux du rang de sa maîtresse,
Et que j'essuie enfin l'outrage et le danger
Du malheureux éclat d'un amour passager.
Cette fierté qu'en nous soutient la modestie,
Dans mon cœur à ce point ne s'est pas démentie.
Plutôt que jusque là j'abaisse mon orgueil,
Je verrai sans pâlir les fers et le cercueil.
Je m'en vais t'étonner; son superbe courage
A mes faibles appas présente un pur hommage:

Ἀφ' ὅσας ἄλλας εἰς αὐτὸν ν' ἀρέσουν προθυμοῦνται,
Τὰ βλέμματά του εἰς ἐμὲ καὶ μόνην στερεοῦνται.
Καὶ τὰς μηχανουργίας των ὁ γάμος συνταράττων,
Μὲ ὑποτάττει καὶ αὐτὰς, ἐκεῖνον ὑποτάττων.

ΦΑΤΙΜΗ.

Ἀξίως ἀνταμείβονται τὰ προτερήματά σου.
Δὲν ἀπορῶ, καθίσταται χαρά μου ἡ χαρά σου!
Ἐπεύχομαι ν' ἀξιωθῶ τὴν τύχην σου τελείαν,
Καὶ νὰ καλοῦμαι δούλη σου τὸ ἔχω εὐτυχίαν.

ΖΑΪΡΑ.

Ἀείποτ' ἔσο ἴση μου, μαζῆ μου συνευτύχει.
Μ' εὐχαριστεῖ πληρέστερα ἡ μετὰ σοῦ μου τύχη.

ΦΑΤΙΜΗ.

Τὸν γάμον εἴθε ὁ θεὸς αὐτὸν νὰ ὑποφέρῃ!
Ἡ δόξα δ' ἐποῦ σήμερον ἡ τύχη σὲ προσφέρει,
Ἡ ψευδεπίπλαστος εἰκὼν αὐτὴ τῆς εὐτυχίας
Νὰ μὴν πληρώσῃ ἄμποτε τὰ σπλάγχνα σου πικρίας!
Ἀπὸ κἀνένα χαλινὸν κρυφίως δὲν κρατεῖσαι;
Τί! λησμονεῖς χριστιανῶν ἀπόγονος πῶς εἶσαι;

ΖΑΪΡΑ.

Τί λέγεις, φίλη; διατί σπαράττεις τὴν ψυχήν μου;
Φατίμη περιπόθητε, ἠξεύρω τὴν ἀρχήν μου;
Ὁ οὐρανὸς ἐπέτρεψε ποτὲ νὰ τὴν γνωρίσω;
Τὸ γένος μου δὲν μ' ἔκαμεν αὐτὸς νὰ ἀγνοήσω;

ΦΑΤΙΜΗ.

Ὁ Νερεστὰν ὅστις ἐδῶ πλησίον ἐγενήθη
Χριστιανῶν ἀπόγονος πῶς εἶσαι διηγήθη.
Τί λέγω; οὗτος ὁ λαμπρὸς καὶ τίμιος σταυρός σου,
Τὸ ἱερὸν καλλώπισμα τῆς νηπιάτητός σου,
Αὐτὸ τὸ τῶν χριστιανῶν πανσέβαστον σημεῖον,
Ὑπὸ στολὴν κρυπτόμενον τεχνουργιῶν παντοίων,
Αὐτὸς δι' οὗ ἐστόλιζα τὴν ὡραιότητά σου,
Ἐπίτηδες ἐνδέχεται νὰ ἔμεινε κοντά σου;

Parmi tous ces objets à lui plaire empressés,
J'ai fixé ses regards à moi seule adressés;
Et l'hymen, confondant leurs intrigues fatales,
Me soumettra bientôt son cœur et mes rivales.

FATIME.

Vos appas, vos vertus, sont dignes de ce prix,
Mon cœur en est flatté, plus qu'il n'en est surpris.
Que vos félicités, s'il se peut, soient parfaites!
Je me vois avec joie au rang de vos sujettes.

ZAÏRE.

Sois toujours mon égale, et goûte mon bonheur;
Avec toi partagé, je sens mieux sa douceur.

FATIME.

Hélas! puisse le ciel souffrir cet hyménée!
Puisse cette grandeur qui vous est destinée,
Qu'on nomme si souvent du faux nom de bonheur,
Ne point laisser de trouble au fond de votre cœur!
N'est-il point en secret de frein qui vous retienne?
Ne vous souvient-il plus que vous fûtes chrétienne?

ZAÏRE.

Ah! que dis-tu? pourquoi rappeler mes ennuis?
Chère Fatime, hélas! sais-je ce que je suis?
Le ciel m'a-t-il jamais permis de me connaître?
Ne m'a-t-il pas caché le sang qui m'a fait naître?

FATIME.

Nérestan qui naquit non loin de ce séjour,
Vous dit que d'un chrétien vous reçûtes le jour.
Que dis-je? cette croix qui sur vous fut trouvée,
Parure de l'enfance, avec soin conservée,
Ce signe des chrétiens, que l'art dérobe aux yeux
Sous le brillant éclat d'un travail précieux;
Cette croix, dont cent fois mes soins vous ont parée,
Peut-être entre vos mains est-elle demeurée,

Ὡς μυστικὸν ἐνέχειρον τῆς πίστεως ἐκείνης
Ἣν ὤφειλες εἰς τὸν θεὸν αὐτὸν ὁποῦ ἀφήνεις.

ΖΑΪΡΑ.

Μὴ ἔχοὐσ' ἄλλην ἔνδειξιν, πῶς θέλεις νὰ πιστεύω
Θεὸν ὃν ἀποστρέφεται τὸ ὂν ὁποῦ λατρεύω;
Κατήντησε συνήθεια τῆς πρώτης ἡλικίας
Τὸ δόγμα τῆς τῶν εὐτυχῶν Ὀθωμανῶν θρησκείας.
Ὁποίαν πλάσουν ἀπ' ἀρχῆς τὴν νηπιότητά μας,
Τοιοῦτα καὶ τὰ ἤθη μας καὶ τὰ φρονήματά μας.
Ἐλάτρευα τὰ εἴδωλα, ἂν ἤμουν εἰς Ἰνδίαν,
Χριστὸν εἰς τὰ Παρίσια, Μωάμεθ εἰς Συρίαν.
Ἡ χεὶρ τῶν γεννητόρων μας χαράττει εἰς τὰς νέας
Καὶ ἀσθενεῖς καρδίας μας τὰς πρώτας μας ἰδέας.
Τὰς τρέφει τὸ παράδειγμα, τὰς στερεοῖ ὁ χρόνος,
Καὶ ἴσως πλέον ὁ θεὸς τὰς ἐξαλείφει μόνος.
Σὺ ὅταν πρωτοέπαθες ζυγὸν αἰχμαλωσίας,
Τὸ λογικόν σ' ἐφώτιζε μετὰ τῆς ἡλικίας.
Δούλη δ' ἐγὼ Σαρρακηνῶν ἀπὸ σπαργάνων οὖσα,
Θρησκείας χριστιανικῆς καὶ τ' ὄνομ' ἀγνοοῦσα.
Μὲ ὅλον τοῦτο κατ' αὐτῆς ἀντὶ νὰ ἔχω μῖσος,
Τὴν ἐπαινῶ, τὴν σέβομαι, καὶ τὴν θαυμάζω ἴσως.
Πολλάκις οὗτος ὁ σταυρὸς ἠσθάνθην τεραστίως
Καὶ φρίκην πῶς μ' ἐνέπνεε καὶ σέβας ἀκουσίως.
Ἐπεκαλούμην δὲ αὐτὸν καὶ εἰς τὴν προσευχήν μου,
Ἡρίν Ὀροσμάνου ἡ εἰκὼν νὰ ἔμβ' εἰς τὴν ψυχήν μου.
Τοὺς φιλανθρώπους νόμους σας ἐγὼ τοὺς εὐλαβοῦμαι.
Περὶ αὐτῶν ὁ Νερεστὰν τὶ μ' ἔλεγ' ἐνθυμοῦμαι.
Τοὺς νόμους οἵτινες τὸ πᾶν εὐδαίμον καθιστῶσι,
Καὶ τοὺς ἀνθρώπους καταντοῦν ὡς ἀδελφοὶ νὰ ζῶσι.
Τοὺς χάμνει ἄκρως εὐτυχεῖς βεβαίως ἡ φιλία.

ΦΑΤΙΜΗ.

Καὶ πῶς κηρύττεσαι λοιπὸν ἐκείνων πολεμία;
Ἂν ἄπαξ εἰς τὴν τουρκικὴν θρησκείαν διαμείνῃς,
Ἀντίπαλος χριστιανῶν ἑπόμενον νὰ γίνῃς.
Ὁ γάμος μὲ τὸν νικητὴν αὐτῶν θὲ νὰ σ' ἑνώσῃ.

Comme un gage secret de la fidélité
Que vous deviez au Dieu que vous avez quitté.

ZAÏRE.

Je n'aipointd'autre preuve; etmon cœurqui s'ignore
Peut-il admettre un Dieu que mon amant abhorre?
La coutume, la loi, plia mes premiers ans
A la religion des heureux Musulmans.
Je le vois trop: les soins qu'on prend de notre enfance
Forment nos sentimens, nos mœurs, notre croyance.
J'eusse été près du Gange esclave des faux dieux,
Chrétienne dans Paris, musulmane en ces lieux.
L'instruction fait tout; et la main de nos pères
Grave en nos faibles cœurs ces premiers caractères,
Que l'exemple et le temps nous viennent retracer,
Et que peut-être en nous Dieu seul peut effacer.
Prisonnière en ces lieux, tu n'y fus renfermée
Que lorsque ta raison, par l'âge confirmée,
Pour éclairer ta foi te prêtait son flambeau:
Pour moi, des Sarrasins esclave en mon berceau,
La foi de nos chrétiens me fut trop tard connue.
Contre elle cependant, loin d'être prévenue,
Cette croix, je l'avoue, a souvent malgré moi
Saisi mon cœur surpris de resptect et d'effroi:
J'osais l'invoquer même avant qu'en ma pensée,
D'Orosmane en secret l'image fût tracée.
J'honore, je chéris ces charitables lois,
Dont ici Nérestan me parla tant de fois;
Ces lois qui, de la terre écartant les misères,
Des humains attendris font un peuple de frères,
Obligés de s'aimer, sans doute ils sont heureux.

FATIME.

Pourquoidoncaujourd'huivous déclarer contr'eux?
A la loi musulmane à jamais asservie,
Vous allez des chrétiens devenir l'ennemie;
Vous allez épouser leur superbe vainqueur.

ΖΑΪΡΑ.

Τὶς τὴν ψυχήν του εἰς αὐτὸν, Φατίμη, νὰ μὴ δώσῃ;
Ἂν δὲν μὲ κατετίτρωσκε τοῦ ἔρωτος τὸ βέλος,
Χριστιανὴν ἐνδέχεται νὰ μ' ἔβλεπες εἰς τέλος.
Ἀλλ' Ὀρσμάνης μ' ἀγαπᾷ καὶ θέλγει τὴν ψυχήν μου,
Οὐδ' ἄλλο βλέπω εἰς τὸ πᾶν εἰμὴ τὸν ἐραστήν μου.
Τὰ πάντα πλέον λησμονῶ, καὶ μόνην εὐτυχίαν
Νομίζω τοῦ σουλτάνου μου τὴν πρὸς ἐμὲ λατρείαν.
Φαντάσθητι τὸ κάλλος του, τὰ κατορθώματά του,
Τὴν τροπαιοῦχον χεῖρα του, τ' ἀνδραγαθήματά του,
Ἐκεῖνο τὸ περιλαμπὲς ὡραῖον μέτωπόν του,
Τὸν τύπον τῶν βασιλικῶν ἐνδόξων ἀρετῶν του.
Τὸ σκῆπτρον ὁποῦ μ' ἔδωκεν ἂς μείνῃ κατὰ μέρος·
Εὐγνωμοσύνην μοναχὴν δὲν δέχεται ὁ ἔρως.
Τὸν Ὀροσμάνην ἀγαπῶ, δὲν ἀγαπῶ τὸν θρόνον·
Καὶ εἰς ἐκεῖνον δὲν ποθῶ εἰμὴ ἐκεῖνον μόνον.
Ἡ ἐναντία τύχη του ἂν ἤθελ' ἐπιτάξῃ
Εἰς τὴν δουλείαν ἀντ' ἐμοῦ αὐτὸν νὰ ὑποτάξῃ,
Καὶ πάλιν ἂν ἐθέσπιζεν αὐτὴ ἐξ ἐναντίας
Νὰ μὲ χαρίσῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸν θρόνον τῆς Συρίας,
Ἀνενδοιάστως ἠμπορῶ νὰ σὲ τὸ βεβαιώσω
Ἀμέσως πῶς κατέβαινα, διὰ νὰ τὸν ὑψώσω.

ΦΑΤΙΜΗ.

Τὶς ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ; ὁ ἴδιος πιστεύω.

ΖΑΪΡΑ.

Φατίμη, προαισθάνομαι τὸ ὂν ὁποῦ λατρεύω.
Ἡμέρας δύω ἔλειπεν ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη.
Ἰδοὺ δὲ πάλιν πρὸς ἐμὲ ὁ ἔρως του τὸν φέρει.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΖΑΪΡΑ, ΦΑΤΙΜΗ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ζαΐρα, πρὶν πλὴν τύχην μας ὁ γάμος νὰ ἑνώσῃ,

ZAÏRE.

Qui lüi refuserait le présent de son cœur?
De toute ma faiblesse il faut que je convienne;
Peut-être sans l'amour j'aurais été chrétienne;
Peut-être qu'à ta loi j'aurais sacrifié:
Mais Orosmane m'aime, et j'ai tout oublié.
Je ne vois qu'Orosmane, et mon ame enivrée
Se remplit du bonheur de s'en voir adorée.
Mets-toi devant les yeux sa grâce, ses exploits;
Songe à ce bras puissant, vainqueur de tant de rois;
A cet aimable front que la gloire environne:
Je ne te parle point du sceptre qu'il me donne;
Non, la reconnaissance est un faible retour,
Un tribut offensant, trop peu fait pour l'amour.
Mon cœur aime Orosmane, et non son diadême;
Chère Fatime, en lui je n'aime que lui-même.
Peut-être j'en crois trop un penchant si flatteur;
Mais si le ciel sur lui déployant sa rigueur,
Aux fers que j'ai portés eût condamné sa vie,
Si le ciel sous mes lois eût rangé la Syrie,
Ou mon amour me trompe, ou Zaïre aujourd'hui
Pour l'élever a soi déscendrait jusqu'à lui.

FATIME.

On marche vers ces lieux; sans doute c'est lui-même.

ZAÏRE.

Mon cœur qui le prévient, m'annonce ce que j'aime.
Depuis deux jours, Fatime, absent de ce palais,
Enfin son tendre amour le rend à mes souhaits.

SCENE II.

OROSMANE, ZAÏRE, FATIME.

OROSMANE.

Vertueuse Zaïre, avant que l'hyménée

Καὶ διὰ Θέου τὰς ψυχὰς ἡμῶν νὰ στεφανώσῃ ,
Ὡς ἀληθὴς Ὀθωμανὸς ὀφείλω νὰ λαλήσω ,
Καὶ τοὺς σκοπούς μου στερεᾶ νὰ σὲ κοινοποιήσω.
Οἱ ἐπὶ γῆς γονυπετῶς τιμώμενοι σουλτάνοι
Ποτὲ μὲ τὸ παράδειγμα δὲν θέλουν μὲ μιάνει.
Ἰξεύρω πῶς τὸ τρυφηλὸν τῶν ἡμετέρων νόμων
Μᾶς ἄνοιξεν ἀόριστον ἡδυπαθείας δρόμον.
Πῶς κεῖται μόνον εἰς ἐμὲ νὰ βλέπω πρὸ ποδῶν μου
Ὁ ἔρως νὰ προσφέρεται τῶν τόσων γυναικῶν μου ,
Καὶ πῶς ἂν θέλω, διοικῶ τὴν ἐπικράτειάν μου ,
Ἡσύχως κυλινδούμενος εἰς τὴν εὐπάθειάν μου.
Πλὴν συνηθίζει νὰ γενᾷ πικρίαν ἡ σπατάλη.
Χιλίους βλέπω βασιλεῖς αὐτὴ νὰ καταβάλλῃ.
Τοὺς τοῦ Μωάμεθ θεωρῶ ἀνάνδρους διαδόχους,
Τοὺς ἐπὶ θρόνου τρέμοντας νωθρούς μου προκατόχους,
Καταχειμένους ἀγενῶς ἐντὸς τῆς Βαβυλῶνος,
Ἐν ᾧ ἐσείετ' ὁ ναὸς καὶ ἔπιπτεν ὁ θρόνος.
Αὐτοὺς ὁποῦ ἂν ἴξευραν τὰ πάθη νὰ δαμάζουν,
Τὴν οἰκουμένην ἔπρεπε νὰ κατεξουσιάζουν.
Ὁ Βουλιὸν τοὺς στέρησε Σολύμης καὶ Συρίας.
Ἀλλ' ὁ θεὸς πρὸς ὄλεθρον τῆς ἐχθρικῆς φατρίας ,
Τὸν Σαλαδῖνον ἔστειλε τὸν ἰσχυρὸν τοῦ κόσμου ,
Ὁ δ' Ἰορδάνης ἕρμαιον κατέστη τοῦ πατρός μου.
Ἐγὼ δὲ μόλις ἀσθενῶς καὶ ὑποτρέμων ὅλως ,
Εἰς θρόνον σαλευόμενον ἐκάθησ' ἀμφιβόλως ,
Καὶ βλέπω τοὺς χριστιανοὺς τὴν λείαν μας διψῶντας,
Ἀπὸ τὴν δύσιν καθ' ἡμῶν ἀγρίως ἐφορμῶντας.
Αἱ τοῦ πολέμου σάλπιγκες, οἱ μάντεις τῶν δεινῶν του
Ἀπὸ τοῦ Νείλου ἀντηχοῦν μέχρι Εὐξείνου Πόντου.
Καὶ πῶς εἰς ἔρωτας αἰσχροὺς καθυποδουλωμένος,
Ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων μου νὰ ζῶ κεχαυνωμένος ;
Ὀμνύω μὰ τὴν δόξαν μου καὶ μὰ τον ἔρωτά μου
Ἐκτός σου ἄλλην πώποτε νὰ μὴν ἰδῶ κοντά μου.
Ὡς ἐραστὴς καὶ σύζυγος καὶ φίλος σου νὰ ζήσω.
Σὲ μόνον καὶ τὸν πόλεμον κυρίως ν' ἀγαπήσω.
Ἐκτὸς δὲ τούτων ἴξευρε πῶς δὲν εἶν' ὁ σκοπός μου
Νὰ πιστευθῶ τὴν ἀρετὴν ποτὲ τῆς γυναικός μου
Εἰς τ' ἀηδῆ ἐκτρώματα ἐκεῖνα τῆς Ἀσίας,

Joigne à jamais nos cœurs et notre destinée;
J'ai cru, sur mes projets, sur vous, sur mon amour,
Devoir en musulman vous parler sans détour.
Les soudans qu'à genoux cet univers contemple,
Leursusages, leursdroits, ne sont point monexemple;
Je sais que notre loi, favorable aux plaisirs,
Ouvre un champ sans limite à nos vastes desirs;
Que je puis à mon gré, prodiguant mes tendresses,
Recevoir à mes pieds l'encens de mes maîtresses;
Et tranquille au sérail, dictant mes volontés,
Gouverner mon pays du sein des voluptés.
Mais la mollesse est douce, et sa suite est cruelle;
Je vois autour de moi cent rois vaincus par elle;
Je vois de Mahomet ces lâches successeurs,
Ces califes tremblans dansleurs tristes grandeurs,
Couchés sur les débris de l'autel et du trône,
Sous un nom sans pouvoir languir dans Babylone:
Eux qui seraient encore, ainsi que leurs aïeux,
Maîtres du monde entier, s'ils l'avaient été d'eux.
Bouillon leur arracha Solyme et la Syrie;
Mais bientôt pour punir une secte ennemie,
Dieu suscita le bras du puissant Saladin;
Mon père, après sa mort, asservit le Jourdain;
Et moi, faible héritier de sa grandeur nouvelle,
Maître encore incertain d'un état qui chancelle,
Je vois ces fiers Chrétiens, de rapine altérés,
Des bords de l'Occident vers nos bords attirés;
Et lorsque la trompette et la voix de la guerre
Du Nil au Pont-Euxin font retentir la terre,
Je n'irai point, en proie à de lâches amours,
Aux langueurs d'un sérail abandonner mes jours.
J'atteste ici la gloire, et Zaïre, et ma flamme,
De ne choisir quevous pour maîtresse etpour femme,
De vivre votre ami, votre amant, votre époux,
De partager mon cœur entre la guerre et vous.
Ne croyez pas non plus que mon honneur confie
La vertu d'une épouse à ces monstres d'Asie,
Du sérail des soudans gardes injurieux,

Τοὺς δούλους τῆς σουλτανικῆς αἰσχρᾶς ἀχλαδίας.
Σὲ ἀγαπῶ καὶ σέβομαι τὸ ὑποκείμενόν σου,
Καὶ τὴν τιμήν σου ἀπαιτῶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σου.
Ἰδοὺ σὲ ἠνεώχθησαν τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου.
Εἰς σὲ καὶ μόνην κρέμεται ἡ τύχη τῆς ζωῆς μου.
Πλὴν ἴξευρε, Ζαΐρα μου, πῶς θὲ νὰ δυστυχήσω,
Καθ' ὅσον ἔτι ἐπὶ γῆς προσώρισαι νὰ ζήσω·
Ἂν ἄλλη τις ἀνταμοιβὴ δὲν ἔχῃ νὰ μὲ γίνῃ
Εἰς ὅσα σὲ προσέφερα παρὰ εὐγνωμοσύνη.
Σὲ ἀγαπῶ θερμότατα, καὶ θέλω ἡ ψυχή σου
Μὲ τὴν αὐτὴν θερμότητα νὰ μ' ἀγαπᾷ ἐξίσου.
Οὐδὲν τὸ δέποτε πεθῶ, χωρὶς νὰ πυρπολοῦμαι.
Ἂν ἀσθενῶς μὲ ἀγαπᾷς, νομίζω πῶς μισοῦμαι.
Τοιοῦτος εἶμαι φυσικᾶ εἰς ὅλας μου τὰς κλίσεις.
Καθὼς ἐνθέρμως σ' ἀγαπῶ, ζητῶ νὰ μ' ἀγαπήσῃς.
Ἀσμένως σὲ νυμφεύομαι, ἀλλὰ μὲ συμφωνίαν
Τοῦ νὰ αἰσθάνεσαι καὶ σὺ τὴν κλίσιν τὴν ἰδίαν.
Τοῦ γάμου δὲ ὁ σύνδεσμος ἂν δὲν σ' εὐχαριστήσῃ,
Ἀπάντων δυστυχέστατον θὲ νὰ μὲ καταστήσῃ.

ΖΑΪΡΑ.

Σὺ δυστυχὴς, ὦ βασιλεῦ! ἂν βάσιν εὐτυχίας
Νομίζῃς τὸ εὐαίσθητον αὐτῆς μου τῆς καρδίας,
Ἡ τύχη σου ἂν χρέμεται εἰς τὰς πρὸς σέ μου κλίσεις,
Ὁποῖον εὐτυχέστερον ἐγέννησεν ἡ φύσις;
Τὰς δύω λέξεις ἐραστὴς καὶ σύζυγος ἐξ ἴσου
Καὶ ἡ ψυχή μου τὰς ποθεῖ, καθὼς καὶ ἡ ψυχή σου.
Προσέτι συναισθάνομαι τὴν ἄκραν ἡδονήν μου
Τοῦ νὰ ἰδῶ τὸ εἶναι μου ἀπὸ τὸν ἐραστήν μου.
Νὰ ἦμαι τὸ ἀνάστημα, τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του,
Καὶ νὰ θαυμάζω τὴν πληθὺν τῶν τόσων ἀρετῶν του.
Ἂν μεταξὺ τῶν γυναικῶν κατά τι μὲ προκρίνῃς,
Τὴν φλόγα τῆς καρδίας μου ἀνίσως διακρίνῃς,
Ἂν τὴν Ζαΐραν ἔκλεξεν ὁ Ὀροσμάνης μόνον . . .

Et des plaisirs d'un maître esclaves odieux.
Je sais vous estimer autant que je vous aime,
Et sur votre vertu me fier à vous-même.
Après un tel aveu, vous connaissez mon cœur;
Vous sentez qu'en vous seule il a mis son bonheur.
Vous comprenez assez quelle amertume affreuse
Corromprait de mes jours la durée odieuse,
Si vous ne receviez les dons que je vous fais,
Qu'avec ces sentimens que l'on doit aux bienfaits.
Je vous aime, Zaïre, et j'attends de votre ame
Un amour qui reponde à ma brûlante flamme.
Je l'avoûrai, mon cœur ne veut rien qu'ardemment;
Je me croirais haï d'être aimé faiblement.
De tous mes sentimens tel est le caractère.
Je veux avec excès vous aimer et vous plaire.
Si d'un égal amonr votre cœur est épris,
Je viens vous épouser, mes c'est à ce seul prix;
Et du nœud de l'hymen l'étreinte dangereuse
Me rend infortuné, s'il ne vous rend heureuse.

ZAÏRE.

Vous, Seigneur, malheureux! Ah! si votre grand cœur
A sur mes sentimens pu fonder son bonheur,
S'il dépend en effet de mes flammes secrètes,
Quel mortel fut jamais plus heureux que vous l'êtes!
Ces noms chers et sacrés, et d'amaut, et d'époux,
Ces noms nous sont communs: et j'ai par-dessus vous
Ce plaisir si flatteur à ma tendresse extrême,
De tenir tout, Seigneur, du benfaiteur que j'aime:
De voir que ses bontés font seules mes destins;
D'être l'ouvrage heureux de ses augustes mains;
De révérer, d'aimer un héros que j'admire.
Oui, si parmi les cœurs soumis à votre empire,
Vos yeux ont discerné les hommages du mien,
Si votre auguste choix...

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΖΑΪΡΑ, ΦΑΤΙΜΗ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ὁ Γάλλος ὁ αἰχμάλωτος ὁποῦ πρὸ δύω χρόνων
Μὲ λόγον ὑποσχέσεως μετέβ' εἰς τὴν Γαλλίαν,
Ἐπαναστρέψας πρὸ μικροῦ, ζητεῖ συνομιλίαν.

ΦΑΤΙΜΗ.

Ὦ σύρανέ!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Καὶ διατὶ ἀμέσως δὲν ἐμβαίνει;

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ἐδῶ εἰς τὸ προαύλιον ἐστάθη καὶ προσμένει.
Ἠγνόουν πῶς εἰς τὰς μονὰς τῶν σεβαστῶν ἀδύτων
Χριστιανὸς νὰ σὲ ἰδῇ συγχωρημένον ἦτον.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἂς ἔλθῃ. καὶ εἰς τὸ ἐξῆς καθεὶς εἰς κάθε μέρος
Τὸ πρόσωπόν μου δύναται νὰ βλέπῃ ἐλευθέρως.
Κανόνας ἀποστρέφομαι καὶ νόμους ἐπαράτους
Τοὺς θέλοντας τοὺς βασιλεῖς τυράννους ἀοράτους.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΖΑΪΡΑ, ΦΑΤΙΜΗ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ, ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ἰδοὺ ἐχθρὰ τιμώμενα παρὰ τῶν ἡμετέρων,
Ἐπαναστρέφων, ἐκπληρῶ τοὺς ὅρκους ἀμφοτέρων.

SCENE III.

OROSMANE, ZAÏRE, FATIME, CORASMIN.

CORASMIN.

Cet esclave chrétien,
Qui sur sa foi, Seigneur, a passé dans la France,
Revient au moment même, et demande audience.

FATIME.

O Ciel!

OROSMANE.

Il peut entrer. Pourquoi ne vient-il pas?

CORASMIN.

Dans la première enceinte il arrête ses pas.
Seigneur, je n'ai pas cru qu'aux regards de son maître
Dans ces augustes lieux un chrétien pût paraître.

OROSMANE.

Qu'il paraisse. En tous lieux, sans manquer de respect
Chacun peut désormais jouir de mon aspect.
Je vois avec mépris ces maximes terribles,
Qui font de tant de rois des tyrans invisibles.

SCENE IV.

OROSMANE, ZAÏRE, FATIME, CORASMIN,

NÉRESTAN.

NÉRESTAN.

Respectable ennemi qu'estiment les Chrétiens,
Je reviens dégager mes sermens et les tiens;

Ἡ πρὸ καιροῦ ὑπόσχεσις ἰδοὺ τετελεσμένη.
Τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν, νὰ ὑπογράψῃς μένει.
Τὰ λύτρα φέρω μετ' ἐμοῦ Ζαΐρας καὶ Φατίμης,
Καὶ δέκα Γάλλων δεσμοτῶν ἐνδόξων τῆς Σολύμης.
Μὴ λησμονῇς πῶς ἔφθασες ὑπόσχεσιν νὰ δώσῃς
Εἰς τὴν ἐμὴν ἐπιστροφὴν νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃς.
Σουλτάνε ὅσα ἔταξες νὰ χάμῃς ἐνθυμήσου.
Τοὐντεῦθεν εἶν' ἐλεύθεροι καὶ δὲν εἶν' ἐδικοί σου.
Πλὴν μάθε πῶς τὰ λύτρα των δι:ὰ νὰ σὲ πληρώσω,
Τὴν ὅλην μου κατάστασιν κατήντησα νὰ δώσω.
Οὐδ' ἠμπορῶ δι' ἐμαυτὸν τὸ ἴδιον νὰ πράξω,
Ὅ ἔπραξα, ἐπιθυμῶν ἐκείνους ν' ἀπαλλάξω.
Ἐκτὸς πενίας εὐγενοῦς οὐδὲν μὲ μένει πλέον.
Ἐλευθερῶ χριστιανοὺς ἀπὸ δεσμῶν βαρέων,
Τὰς ὑποσχέσεις ἐκπληρῶ, τὸ χρέος, τὴν τιμήν μου,
Μὲ φθάνει., ἐπανέρχομαι ὑπὸ τὸν νικητήν μου.
Αἰχμάλωτος καθίσταμαι καὶ εἶμαι ἔμπρός σου.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Χριστιανὲ, μ' εὐχαριστεῖ ὁ χαρακτὴρ αὐτός σου.
Ἀλλ' ἐφαντάσθης ἄραγε πῶς θὲ νὰ καταντήσῃς
Κατὰ τὴν γενναιότητα νὰ μὲ ὑπερτερήσῃς;
Σὲ δίδω καὶ τὸν πλοῦτον σου καὶ τὴν ἐλευθερίαν,
Προσθέτω εἰς τὰ λύτρα σου καὶ δωρεὰν πλουσίαν.
Ἀντὶ τῶν δέκα εὐγενῶν οὓς εἶχες μὲ ζητήσῃ,
Σὲ δίδω τώρα ἑκατὸν οὓς ἤθελες θελήσῃ.
Ἂς διηγοῦνται μετὰ σοῦ ἐκεῖν' εἰς τὴν Γαλλίαν
Πῶς ἐνυπάρχουν ἀρεταὶ κ' ἐδῶ εἰς τὴν Συρίαν.
Καὶ ἂς συγκρίνουν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ Λυσιγνάνων
Εἰς τίνα μᾶλλον ἔπρεπεν ὁ θρόνος τῶν σουλτάνων.
Ὁ Λυσιγνὰν δὲ ἴξευρε πῶς ἦτον πεπρωμένον
Νὰ μὴν ταχθῇ εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐλευθερωμένων.
Ἐκεῖνος μόνος μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐξαιρεῖται.
Τὸ γένος του ὡς ὕποπτον ὁ θρόνος μου φοβεῖται.
Εἶν' ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐδῶ βασιλευσάντων Γάλλων,
Καὶ τοῦτο τὸ δικαίωμα εἶν' ἔγκλημα μεγάλον.
Παρὰ τῆς τύχης εἶν' αὐτὸς ὁ νόμος ὡρισμένος.
Κ' ἐγὼ θὰ ἤμουν ἔνοχος, ἂν ἤμουν νικημένος.

J'ai satisfait à tout, c'est à toi d'y souscrire;
Je te fais apporter la rançon de Zaïre,
Et celle de Fatime, et de dix chevaliers,
Dans les murs de Solyme illustres prisonniers;
Leur liberté par moi trop long-temps retardée,
Quand je reparaîtrais leur dut être accordée:
Sultan, tiens ta parole; ils ne sont plus à toi,
Et dès ce moment même ils sont libres par moi.
Mais, grâces à mes soins quand leur chaîne est brisée,
A t'en payer le prix ma fortuné épuisée,
Je ne le cèle pas, m'ôte l'espoir heureux
De faire ici pour moi ce que je fais pour eux.
Une pauvreté noble est tout cequi me reste.
J'arrache des chrétiens à leur prison funeste;
Je remplis mes sermens, mon honneur, mon devoir;
Il me suffit: je viens me mettre en ton pouvoir;
Je me rends prisonnier, et demeure en otage.

OROSMANE.

Chrétien, je suis content de ton noble courage;
Mais ton orgueil ici se serait-il flatté
D'effacer Orosmane en générosité?
Reprends ta liberté, remporte tes richesses,
A l'or de ces rançons joins mes justes largesses:
Au lieu de dix chrétiens que je dus t'accorder,
Je t'en veux donner cent; tu les peux demander.
Qu'ils aillent sur tes pas apprendre à ta patrie,
Qu'il est quelques vertus au fond de la Syrie;
Qu'ils jngent en partant qui méritait le mieux,
Des Français, ou de moi, l'empire de ces lieux.
Mais parmi ces chrétiens que ma bonté délivre,
Lusignan ne fut point réservé pour te suivre:
De ceux qu'on peut te rendre il est seul excepté;
Son nom serait suspect à mon autorité:
Il est du sang français qui regnait à Solyme;
On sait son droit au trône, et ce droit est un crime;
Du destin qui fait tout, tel est l'arrêt cruel:
Si j'eusse été vaincu, je serais criminel.

Θὲ νὰ διέλθ' εἰς τὰ δεσμὰ τὸ στάδιον τοῦ βίου.
Οὐδέποτε θὲ νὰ ἰδῇ τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου.
Λυποῦμαι, πλὴν διάζομαι παρὰ τῆς στάσεώς μου
Εἰς τοῦτο τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐκδικήσεώς μου.
Τὴνδὲ Ζαΐραν ἴξευρε τὸ πᾶν ἂν θυσιάσῃς,
Οὐδέποτ' εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὴν ἐξαγοράσῃς.
Τοῦ κόσμου ὅλ' εἰ βασιλεῖς ἀνίσως συμφωνήσουν,
Ποτὲ δὲν θέλουν δυνηθῇ νὰ μὲ τὴν ὑστερήσουν.
Ἀρκεῖ.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Καὶ πῶς! χριστιανὴ δὲν ἦτον ἡ Ζαΐρα;
Καὶ παρὰ σοῦ καὶ παρ' αὐτῆς ὑπόσχεσιν ἐπῆρα.
Ἐκεῖνον δὲ τὸν γέροντα, τὶ τάχα; μήπως μέλλω
Τὸν δυστυχῆ διαπαντός...

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Χριστιανὲ, τὸ θέλω.
Τὴν ἀρετήν σου μὲν τιμῶ, πλὴν μάθε πῶς ἀρχίζει
Τὸ ἀλαζόν σου φρόνημα εἰς ἄκρον νὰ μ' ἐγγίζῃ.
Νὰ φύγῃς τώρα παρευθὺς, καὶ αὔριον μὴν τύχῃ
Καί σὲ ἰδῇ ὁ ἥλιος περὶ αὐτὰ τὰ τείχη. (*)

ΦΑΤΙΜΗ.

Θεέ!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ζαΐρα εἴσελθε, κ' εἰς τ' ἀναχτόριά μου
Ὡσὰν σουλτάνα πρόσταζε· ἐγὼ τὰ περὶ γάμου
Καὶ ὅσ' ἀνάγοντ' εἰς αὐτὸν ὑπάγω νὰ προστάξω,
Καὶ τὴν πομπὴν τῆς στέψεως καλῶς νὰ διατάξω.

(*) Ὁ Νερεστὰν φεύγει.

Lusignan dans les fers finira sa carrière,
Et jamais du soleil ne verra la lumière.
Je le plains, mais pardonne à la necessité
Ce reste de vengeance et de sévérité.
Pour Zaïre, crois-moi, sans que ton cœur s'offense,
Elle n'est pas d'un prix qui soit en ta puissance;
Tes chevaliers français, et tous leurs souverains,
S'uniraient vainement pour l'ôter de mes mains;
Tu peux partir.

NÉRESTAN.

Qu'entends-je? Elle naquit chrétienne.
J'ai pour la délivrer ta parole et la sienne;
Et quant à Lusignan, ce vieillard malheureux,
Pourrait-il?...

OROSMANE.

Je t'ai dit, Chrétien, que je le veux.
J'honore ta vertu; mais cette humeur altière,
Se fesant estimer, commence à me déplaire:
Sors, et que le soleil levé sur mes états,
Demain près du Jourdain ne te retrouve pas.
(Nérestan sort.)

FATIME.

O Dieu, secourez-nous!

OROSMANE.

Et vous, allez, Zaïre,
Prenez dans le sérail un souverain empire,
Commandez en Sultane, et je vais ordonner
La pompe d'un hymen qui vous doit couronner.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Αὐτὸς ὁ ἄπιστος λοιπὸν τὶ θέλει, Κορασμῖνε;
Ἐστέναζε . . . τὴν ἔβλεπε, τὶ ἄραγε νὰ ἦναι;
Τὸ παρετήρησες;

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Θεὲ! τὶ λέγεις, Ὀροσμάνη;
Ζηλοτυπίας ὕποπτος σὲ χυριεύει πλάνη;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἐγὼ ζηλότυπος, ἐγὼ ποτὲ νὰ καταντήσω
Τὴν ἀλαζόνα μου ψυχὴν νὰ τὴν ἐξευτελίσω!
Ἀγάπην νὰ αἰσθάνωμαι μὲ μῖσος παρομοίαν!
Ὁ ὕποπτος καθ' ἑαυτοῦ ἐφέλκει προδοσίαν.
Πῶς ἡ Ζαΐρα μ' ἀγαπᾷ τὸ βλέπω, τὸ πιστεύω.
Αἴ, φίλε Κορασμῖνε μου, μὲ πάθος τὴν λατρεύω.
Αἰσθάνομαι τοῦ ἔρωτος θερμότητα μεγάλην.
Ἐγὼ ζηλότυπος . . . ἐγὼ! ἀλλ' ἂν καὶ ἤμουν πάλιν . .
Ἂν . . . ἀλλ' ἂς ἀποβάλωμεν τὰς ὀχληρὰς ἰδέας.
Αἰσθάνομ' αἴσθημα χαρᾶς τερπνῆς, γαληνιαίας.
Σὺ σπεῦσε, προετοίμασε πᾶν εἴτι ἀναγκαῖον,
Διὰ νὰ γίν' ἡ ἕνωσις ἡ ποθητή μου πλέον.
Νὰ θεωρήσω μερικὰς ἀνάγκας ἀνὰ χεῖρας,
Καὶ ἡ ἡμέρα ἡ λοιπὴ εἶν' ὅλη τῆς Ζαΐρας.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

SCENE. V.

OROSMANE, CORASMIN.

OROSMANE.

Corasmin, que veut donc cet esclave infidèle?
Il soupirait... ses yeux se sont tournés vers elle:
Les as-tu remarqués?

CORASMIN.

Que dites-vous, Seigneur?
De ce soupçon jaloux écoutez-vous l'erreur?

OROSMANE.

Moi, jaloux! qu'à ce point ma fierté s'avilisse!
Que j'éprouve l'horreur de ce honteux supplice!
Moi, que je puisse aimer comme l'on sait haïr!
Quiconque est soupçonneux invite à le trahir.
Je vois à l'amour seul ma maîtresse asservie;
Cher Corasmin, je l'aime avec idolâtrie:
Mon amour est plus fort, plus grand que mes bienfaits.
Je ne suis point jaloux... si je l'étais jamais....
Si mon cœur... Ah! chassons cette importune idée.
D'un plaisir pur et doux mon ame est possédée.
Va, fais tout préparer pour ces momens heureux
Qui vont joindre ma vie à l'objet de mes vœux.
Je vais donner une heure aux soins de mon empire,
Et le reste du jour sera tout à Zaïre.

FIN DU PREMIER ACTE.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ, ΧΑΤΙΛΛΟΝ.

ΧΑΤΙΛΛΟΝ.

Ὦ γενναιόφρων Νερεστὰν, χαρὰ τῶν τεθλιμμένων,
Σὺ ὁ συντρίβων τὰ δεσμὰ τῶν αἰχμαλωτισμένων,
Θεόπεμπτ' ἐλευθερωτὰ τῶν συμπατριωτῶν σου,
Ἐλθὲ καὶ δεῖξε εἰς αὐτοὺς εὐθὺς τὸν ἑαυτόν σου.
Εὐφραίνου, βλέπων νὰ φιλοῦν τὴν εὐκλεῆ σου χεῖρα,
Καὶ κλαίοντες, γονυπετῶς νὰ σὲ καλοῦν σωτῆρα.
Ἐμπρὸς εἰς τ' ἀνακτόρια ἀθρόοι σὲ ζητοῦσι.
Μὴν τοὺς στερῇς τοῦ ἥρωος ὃν ἔνθερμα ποθοῦσι.
Ὡς εὐεργέτην μας ἡμεῖς καὶ κλύχημα τοῦ γένους . .

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Μετρίασε, ὦ Χατιλλὸν τοὺς τόσους σου ἐπαίνους·
Ἐπλήρωσα τοῦ καθενὸς χριστιανοῦ τὸ χρέος.
Καὶ σὺ ἂν ἦσουν, ἔκαμνες τὸ ἴδιον βεβαίως.

ΧΑΤΙΛΛΟΝ.

Ἀναμφιβόλως καθενὸς χριστιανοῦ καρδία
Ὀφείλ' ὑπὲρ τῆς πίστεως νὰ γίνεται θυσία.
Τὸ μέγιστον εὐτύχημα συνίσταται τῶν Γάλλων
Εἰς τὸ νὰ θυσιάζωνται πρὸς ὄφελος τῶν ἄλλων.
Εὐδαίμων ὅστις ἔλαβε τὴν χάριν καὶ τὸ κλέος
Νὰ ἐκπληροῖ καθὼς καὶ σὺ τὸ μέγα τοῦτο χρέος.
Ἡμεῖς δὲ τύχης παίγνια, τεταλαιπωρημένοι,
Εἰς τὴν Σολύμην πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλελειμμένοι,

ACTE SECOND.

SCENE I.

NÉRESTAN, CHATILLON.

CHATILLON,

O Brave Nérestan, Chevalier généreux,
Vous qni brisez les fers de tant de malheureux,
Vous, sauveur des chrétiens, qu'un Dieu sauveur envoie,
Paraissez, montrez-vous, goûtez la douce joie
De voir nos compagnons pleurant à vos genoux,
Baiser l'heureuse main qui nous délivre tous.
Aux portes du sérail en foule ils vous demandent.
Ne privez point leurs yeux du héros qu'ils attendent,
Et qu'unis à jamais sous notre bienfaiteur ..

NÉRESTAN.

Illustre Chatillon, modérez cet honneur;
J'ai rempli d'un français le devoir ordinaire;
J'ai fait ce qu'à ma place on vous aurait vu faire

CHATILLON.

Sans doute; et tout chrétien, tout digne chevalier,
Pour sa religion se doit sacrifier;
Et la félicité des cœurs tels que les nôtres
Consiste à tout quitter pour le bonheur des autres.
Heureux, à qui le ciel a donné le pouvoir
De remplir comme vous un si noble devoir!
Pour nous, tristes jouets du sort qui nous opprime,
Nous, malheureux français, esclaves dans Solyme,

Θλιβόμεν' εἰ: τὴν φυλακὴν, ἀφ' ὅτου κατεδύνως
Μᾶς ἔκλεισεν ὁ νικητὴς σουλτάνος Νοραδῖνος,
Τὶς ἄνευ σοῦ ἐδύνατο Γαλλίαν νὰ ἐλπίσῃ;

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ὁ Κύριος ἠθέλησεν ἐμὲ νὰ διορίσῃ.
Τὸν Ὀροσμάνην ἔκαμψεν ἡ πρόνοια ἡ θεία,
Ἀλλ' εἶναι σύμμικτος δεινῶν ἡ τόση εὐτυχία.
Μὲ ἄσπλαγχνον εὐμένειαν ἡ ἀλαζὼν ψυχή τοῦ
Πληροῖ τὰς εὐποιΐας του πικρίας ἀφορήτου.
Τὰ βάθη τῆς καρδίας μου γνωρίζει ὁ θεός μου.
Πρὸς δόξαν του ἀπέβλεπα κυρίως ὁ σκοπός μου.
Νὰ τὸν καρδίσω ἤλπιζα παρθένον τὴν ὁποίαν
Μαζῆ μου εἰς τὴν βρεφικὴν εἰσέτι ἡλικίαν
Ἀπὸ δουλείας ἔσωρε ζυγὸν ὁ Νοραδῖνος,
Ὅπόταν ὁ μισόχριστος ἀντίπαλος ἐκεῖνος
Ποτίσας μὲ τὸ αἷμα μας τὸ χῶμα τῆς Συρίας,
Τὸν Λυσιγνὰν ἐδούλωσεν ἐντὸς τῆς Καισαρείας.
Ἐγὼ δ' ἀπὸ χριστιανῶν σωθεὶς φιλανθρωπίαν,
Καὶ πάλιν πρὸ τριῶν ἐτῶν πεσὼν εἰς τὴν δουλείαν,
Σταλεὶς δ' εἰς τὰ Παρίσια μὲ λόγον τῆς τιμῆς μου,
Ἐφανταζόμην, ἤλπιζα . . . ἀπατηλὴ ἐλπίς μου!
Νὰ φέρω τὴν Ζαΐραν μας ὡς ἐξ ὀδόντων λύκου
Εἰς τὴν λαμπρὰν κ' ἐνάρετον αὐλὴν τοῦ Λουδοβίκου.
Ἡρὸς δὲ καὶ ἡ Βασίλισα κατ' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν,
Μὲ ὑπεσχέθη δι' αὐτὴν ἰδίαν προστασίαν.
Ἐνῷ λοιπὸν ἀνέτειλεν ἡ εὐτυχὴς ἡμέρα
Καθ' ἣν ἐκ δούλης ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐλευθέρα,
Μὲ τὴν ἀρνοῦνται . . . ἀλλὰ τι! κ' ἐκείνη πλανημένη,
Τὸ γένος της δι' ἐραστὴν σουλτάνον ἀρνουμένη . . .
Λὺτ' ἂς τὰ λησμονήσωμεν . . . ὀδύνη σκληροτέρα
Καστέστη τῆς καρδίας μου πληγὴ χειροτέρα·
Τοὺς δυστυχεῖς χριστιανοὺς ἠπάτησαν ἀπίστως.

ΧΑΤΙΛΛΟΝ.

Ἐλευθερίαν καὶ ζωὴν προσφέρω εὐχαρίστως.
Θυσίαν μ' ἔχεις διὰ σὲ καὶ δι' αὐτοὺς ἑτοίμην.

Oubliés dans les fers, où long-temps, sans secours,
Le père d'Orosmane abandonna nos jours:
Jamais nos yeux sans vous ne reverraient la France.

NÉRESTAN.

Dieu s'est servi de moi, Seigneur: sa providence
De ce jeune Orosmane a fléchi la rigueur.
Mais quel triste mélange altère ce bonheur!
Que de ce fier soudan la clémence odieuse
Répand sur ses bienfaits une amertume affreuse!
Dieu me voit et m'entend; il sait si dans mon cœur
J'avais d'autres projets que ceux de sa grandeur.
Je fesais tout pour lui: j'espérais de lui rendre
Une jeune beauté, qu'à l'âge le plus tendre
Le cruel Noradin fit esclave avec moi,
Lorsque les ennemis de notre auguste foi,
Baignant de notre sang la Syrie enivrée,
Surprirent Lusignan vaincu dans Césarée.
Du sérail des sultans sauvé par des chrétiens,
Remis depuis trois ans dans mes premiers liens,
Renvoyé dans Paris sur ma seule parole,
Seigneur, je me flattais, espérance frivole!
De ramener Zaïre à cette heureuse cour,
Où Louis des vertus a fixé le séjour.
Déjà même la reine, à mon zèle propice,
Lui tendait de son trône une main protectrice.
Enfin, lorsqu'elle touche au moment souhaité,
Qui la tirait du sein de la captivité,
On la retient.. Que dis-je?.., Ah! Zaïre elle-même,
Oubliant les chrétiens pour ce soudan qui l'aime..
N'y pensons plus... Seigneur, un refus plus cruel
Vient m'accabler encor d'un déplaisir mortel;
Des chrétiens malheureux l'espérance est trahie.

CHATILLON.

Je vous offre pour eux ma liberté, ma vie;
Disposez en, Seigneur, elle vous appartient.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ὁ Λυσιγνὰν ὃν δέσμιον κρατοῦν εἰς τὴν Σολύμην,
Τῆς τῶν ἡρώων γενεᾶς αὐτὸς ὁ τελευταῖος,
Οὗ διεσπάρη πανταχοῦ ἡ φήμη καὶ τὸ κλέος,
Ὁ ἔκγονος τοῦ Βουλιὸν, ὁ ἥρως μας ἐκεῖνος
Κατεδικάσθ' εἰς τὰ δεσμὰ νὰ ζήσῃ κατοδύνως.

ΧΑΤΙΔΟΝ.

Ἀνωφελὴς ὁ ζῆλος σου κατήντησ' ἐπομένως.
Τὶς στρατιώτης λύεται τῆς φυλακῆς ἀσμένως,
Ἐνῷ τὸν ἀρχιστράτηγον κρατοῦν εἰς τὴν δουλείαν;
Δὲν τὸν γνωρίζεις ὡς ἐγὼ κατ' ἔκτασιν τελείαν.
Κατ' εὐτυχίαν ὁ θεὸς σὲ ἔδωκε τὸ εἶναι,
Ἀφ' οὗ παρῆλθαν αἱ φρικταὶ ἡμέραι μας ἐκεῖναι,
Ἡμέραι τῶν καταστροφῶν, ἡμέραι τῶν αἱμάτων,
Καθ' ἃς εἰς βάρβαρον ζυγὸν τυράννων σκληροτάτων,
Φεῦ! εἶδα καταπίπτοντα τὰ ἱερά μας τείχη
Ὅπου εἰς τοὺς προγόνους μας ὑπέταξεν ἡ τύχη.
Αἰ! τὸν ναὸν νὰ ἔβλεπες ἐγκαταλελειμμένον,
Τὸν τάφον τοῦ Κυρίου μας καταμεμολυσμένον,
Υἱοὺς, πατέρας, ἀδελφοὺς, συζύγους, θυγατέρας,
Ἀνάλωμα νὰ γίνωνται πυρός τε καὶ μαχαίρας!
Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς εἰς γῆρας τὸ σεπτόν του
Νὰ σφάζετ' ἐπὶ τῶν νεκρῶν νεοσφαγῶν υἱῶν του,
Ὁ Λυσιγνὰν, ὁ ἔσχατος τῆς γενεᾶς του κλόνος,
Ἐνῷ μᾶς ἐγκαρδίωνε, νὰ μάχεται συγχρόνως,
Ἐπάνω εἰς ἐρείπια ναῶν κατεστραμμένων,
Καὶ μεταξὺ εἰς πτώματα νικώντων, νικωμένων,
Ἡ μία χεὶρ του νὰ βαστᾷ σπαθὶ τὸ φοβερὸντου,
Καὶ ἀκαμάτως νὰ τρυπᾷ τὰ στήθη τῶν ἐχθρῶν του,
Καὶ μὲ τὴν ἄλλην να κρατῇ, πρὸς ἅπαντας δεικνύων,
Τῆς ἱερᾶς μας πίστεως τὸ φοβερὸν σημεῖον,
Καὶ νὰ φωνάζῃ πρὸς ἡμᾶς, . . πιστοὶ σταθῆτε Γάλλοι!
Ναὶ, εἰς ἐκείνας τὰς στιγμὰς κἀνεὶς δὲν ἀμφιβάλλει
Πῶς χεὶρ Κυρίου ἔκαμνεν εὐθείαν τὴν ὁδόντου,
Καὶ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν πῶς εἶχε βοηθόν του.
Τὸ πλῆθος τότε τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῶν ἡμετέρων
Ἀπῆλθεν εἰς Καισάρειαν ἐλεύθερον καὶ χαῖρον.

NÉRESTAN.

Seigneur, ce Lusignan, qu'à Solyme on retient,
Ce dernier d'une race en héros si féconde,
Ce guerrier dont la gloire avait rempli le monde,
Ce héros malheureux, de Bouillon descendu,
Aux soupirs des chrétiens ne sera point rendu.

CHATILLON.

Seigneur, s'il est ainsi, votre faveur est vaine:
Quel indigne soldat voudrait briser sa chaîne,
Alors que dans les fers son chef est retenu?
Lusignan, comme à moi, ne vous est pas connu.
Seigneur, remerciez le ciel, dont la clémence
A pour votre bonheur placé votre naissance
Long-temps après ces jours à jamais détestés,
Après ces jours de sang et de calamités,
Où je vis, sous le joug de nos barbares maîtres
Tomber ces murs sacrés conquis par nos ancêtres.
Ciel! si vous aviez vu ce temple abandonné,
Du Dieu que nous servons le tombeau profané,
Nos pères, nos enfans, nos filles et nos femmes,
Aux pieds de nos autels expirant dans les flammes,
Et notre dernier roi, courbé du faix des ans,
Massacré sans pitié sur ses fils expirans!
Lusignan, le dernier de cette auguste race,
Dans ces momens affreux ranimant notre audace,
Au milieu des débris des temples renversés,
Des vainqueurs, des vaincus, et des morts entassés,
Terrible, et d'une main reprenant cette épée,
Dans le sang infidèle à tout moment trempée,
Et de l'autre à nos yeux montrant avec fierté
De notre sainte foi le signe redouté,
Criant à haute voix, Français, soyez fidèles..
Sans doute en ce moment, le couvrant de ses ailes,
La vertu du Très-Haut, qui nous sauve aujourd'hui,
Applanissait sa route, et marchait devant lui;
Et des tristes chrétiens la foule délivrée
Vint porter avec nous ses pas dans Césarée,

Εκεῖ ἰδίως ὁ καθεὶς καὶ ὅλοι ὁμοφώνως
Τὸν Δυσιγνὰν ἐκλέξαμεν νὰ μᾶς ἱρίζῃ μόνος.
Ἀλλ' οἵμοι φίλε Νερεστὰν! ὡς φαίνεται τὸ θεῖον
Εἰς τοῦτον δὲν ἠθέλησε τὸν πρόσκαιρόν μας βίον
Τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἀρετῆς νὰ μᾶς ἀνταποδώσῃ.
Ἀνωφελεῖς ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγῶνες μας οἱ τόσοι!
Τί φρίκην ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ μὲ ἐπιθέτει!
Ἡ γῆ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐκάπνιζεν εἰσέτι,
Ὁπόταν ἀπροσδόκητα καταπολεμηθέντες,
Καὶ αἴφνης εἰς τὸν ἄσπλαγχνον ἐχθρὸν παραδοθέντες,
Φεῦ! εἴδαμεν ἀπὸ Σιὼν βιαίως νὰ ὁρμήσῃ
Τὸ πῦρ εἰς τὴν Καισάρειαν καὶ νὰ τὴν πυρπολήσῃ.
Αἴ, εἶδα τότε δέσμιον τὸν ἀρχιστράτηγόν μας
Εἰς ἔτος τὸ τριακοστὸν τῶν τόσων συμφορῶν μας,
Τὸν εἶδα μέγαν, ἀπαθῆ εἰς μέσον τὸν δεινῶν του,
Καὶ μὴ θλιβόμενον εἰμὴ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν του.
Ὁ τάλας δ' ἔκτοτε δεινὰ παντοῖα δοκιμάσας,
Μακρὰν ἡμῶν καὶ τοῦ παντὸς εἰς τὰ δεσμὰ γηράσας,
Κατάκειτ' εἰς τὴν φυλακὴν φωτὸς ὑστερημένος,
Καὶ ὅλως ἀπ' ὁλόκληρον τὸ πᾶν λησμονημένος.
Ἐνῷ λοιπὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκεῖνος τυραννῆται,
Τὶς δύναται χωρὶς αὐτοῦ εὐδαίμων νὰ καλῆται;

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ψυχῶν βαρβάρων ἴδιον τοιαύτη εὐτυχία!
Ὢ τὶ μεγάλη πρὸς ἡμᾶς τῆς τύχης ἀδικία!
Μὲ ἔθλιβαν ἀείποτε τὰ δυστυχήματά του.
Συνεγενήθην ἀδελφὲ μὲ τὰ παθήματά του.
Ἀκούσας δὲ τὴν ἔκθεσιν, ἐκνέου ἐλυπήθην.
Ἀμέσως ὁποῦ μεταξὺ τῶν ζώντων ἠριθμήθην,
Καισάρεια πυρίφλεκτος καὶ δεσμοτῶν ἀλύσεις
Κατέπληξαν τὰς πρώτας μου ἀρτιγενεῖς αἰσθήσεις.
Ἡ αἱματόβαπτος εἰκὼν τῶν συμφορῶν ἐκείνη
Εἰς τὴν ψυχήν μου ἔμεινε καὶ πάντοτε θὰ μείνῃ.
Τί ἐποχὴ κατώδυνος φρικτῶν δυστυχημάτων!
Εἰς τὸν ναόν μας μεταξὺ ἀρτισφαγῶν πτωμάτων,
Οἱ βάρβαροι σκληρότεροι θηρίων ἀνημέρων,
Ἀπὸ τοὺς κόλπους ἥρπασαν τῶν τρεμουσῶν μητέρων

Là, par nos chevaliers, d'une commune voix,
Lusignan fut choisi pour nous donner des lois.
O mon cher Nérestan! Dieu qui nous humilie,
N'a pas voulu sans doute, en cette courte vie,
Nous accorder le prix qu'il doit à la vertu;
Vainement pour son nom nous avons combattu.
Ressouvenir affreux, dont l'horreur me dévore!
Jérusalem en cendre, hélas! fumait encore,
Lorsque dans notre asyle attaqués et trahis,
Et livrés par nn Grec à nos fiers ennemis,
La flamme, dont brûla Sion désespérée,
S'étendit en fureur aux murs de Césarée:
Ce fut là le dernier de trente ans de revers;
Là je vis Lusignan chargé d'indignes fers:
Insensible à sa chûte, et grand dans ses misères,
Il n'était attendri que des maux de ses frères.
Seigneur, depuis ce temps, ce père des chrétiens,
Resserré loin de nous, blanchi dans ses liens,
Gémit dans un cachot, privé de la lumière,
Oublié del'Asie, et de l'Europe entière.
Tel est son sort affreux: qui pourrait aujourd'hui,
Quand il soulfre pour nous, se voir heureux sanslui!

NÉRESTAN.

Ce bonheur, il est vrai, serait d'un cœur barbare.
Que je hais le destin qui de lui nous sépare!
Que vers lui vos discours m'ont sans peine entraîné!
Je connais ses malheurs, avec eux je suis né;
Sans un trouble nouveau je n'ai pu les entendre;
Votre prison, la sienne, et Césarée en cendre
Sont les premiers objets, sont les premiers revers,
Qui frappèrent mes yeux à peine encore ouverts.
Je sortais du berceau; ces images sanglantes,
Dans vos tristes récits me sont encor présentes.
Au milieu des chrétiens dans un temple immolés,
Quelques enfans, Seigneur, avec moi rassemblés,
Arrachés par des mains de carnage fumantes
Aux bras ensanglantés de nos mères tremblantes,

Τὰ δ' ἀθῶα νήπια εὑρῆκαν συνηγμένα,
Καὶ τὰ μετέφεραν ἐδῶ, καὶ μετ' αὐτῶν κ' ἐμένα.
Συνανετράφην δὲ μ' αὐτὴν τὴν ἀσεβῆ παρθένον
Αὐτὴν ὁποῦ . . . συγχώρησε ἂν φρίττω, ὑποστένων,
Αὐτὴν ὁποῦ μετέπειτα τραπεῖσα εἰς τὴν πλάνην,
Ἀρνεῖται τὴν θρησκείαν της διὰ τὸν Ὀρσμάνην.

ΧΑΤΙΛΑΟΝ.

Ὀθωμανῶν συνήθεια τὸ νὰ ἐξαπατῶσι
Τὰ τέκνα τῶν χριστιανῶν ἃ ἤθελαν δουλώσῃ.
Δεδοξασμένος ὁ θεὸς ὁποῦ κατ' εὐτυχίαν
Διέσωσες ἀπὸ αὐτοὺς τὴν πρώτην ἡλικίαν.
Ἀλλ' ἄκουσέ με Νερεστάν. ἡ ἄπιστος ἐκείνη
Ὁποῦ δι' ἕνα βάρβαρον τὴν πίστιν της ἀφήνει,
Αὐτὴ καὶ πάλιν βοηθεῖ τὸ γένος μας, ἂν θέλῃ.
Προμήθευσε βοήθειαν καὶ πόθεν τὶ σὲ μέλλει.
Ὁ ἔμφρων προσπορίζεται τὰ πρὸς ὠφέλειάν του
Ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀσεβῆ καὶ τὴν ἀσέβειάν του.
Κατόρθωσε τὸν βάρβαρον αὐτὴ νὰ καταπείσῃ
Τὸν σεβαστόν μας ἥρωα νὰ μὴ μᾶς τὸν στερήσῃ,
Αὐτὸν ὃν πρέπει καὶ αὐτὸς θαυμάζων νὰ λυπῆται,
Καὶ ὃν διόλου τοῦ λοιποῦ δὲν πρέπει νὰ φοβῆται.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Καὶ τὴν ἐλευθερίαν του ποτὲ θὲ νὰ θελήσῃ
Μὲ μέσα τόσον εὐτελῆ ἐκεῖνος ν' ἀποκτήσῃ;
Ἀλλ' ἂν καὶ ἤθελεν αὐτὸς, πῶς τάχα νὰ ἐλπίσω
Μὲ τὴν Ζαΐραν μοναχὴν λεπτὸν νὰ ὁμιλήσω;
Ὁ Ὀρσμάνης συναινεῖ; ἐλπίζω πλέον φίλε
Τῶν ἀναχτόρων του ποτὲ νὰ μ' ἀνοιχθοῦν αἱ πύλαι;
Καὶ ἂν δ' αὐτὴ κατορθωθῇ ποτὲ νὰ μ' ἀνταμώσῃ,
Μὲ μίαν ἄπιστον ἐγὼ τὶ θέλω κατορθώσει;
Μὲ μίαν ἥτις πρὸς ἐμὲ καθὼς ἐνατενίσῃ,
Τὸν τύπον τῆς αἰσχύνης της εὐθὺς θὲ ν' ἀπαντήσῃ;
Ψυχὴ γενναία δύσκολον εἰς ὄντα νὰ προστρέχῃ
Δι' ἃ κακὴν ὑπόληψιν διάζεται νὰ ἔχῃ.
Φρικτὸν ἡ ἀποποίησις, αἰσχρὸν ἡ εὐπρεπία.

Nous fumes transportés dans ce palais des rois,
Dans ce même sérail, Seigneur, où je vous vois,
Noradin m'éleva près de cette Zaïre,
Qni depuis... pardonnez si mon cœur en soupire,
Qui depuis égarée en ce funeste lieu,
Pour un maître barbare abandonna son Dieu.

CHATILLON.

Telle est des Musulmans la funeste prudence;
De leurs chrétiens captifs ils séduisent l'enfance;
Et je bénis le ciel, propice à nos desseins,
Qui dans vos premiers ans vous sauva de leurs mains;
Mais, Seigneur, après tout, cette Zaïre même,
Qui renonce aux chrétiens pour le soudan qu'il aime,
De son crédit au moins nous pourrait secourir:
Qu'importe de quel bras Dieu daigne se servir?
M'en croirez-vous? Le juste, aussi bien que le sage,
Du crime et du malheur sait tirer avantage.
Vous pourriez de Zaïre employer la faveur
A fléchir Orosmane, à toucher son grand cœur,
A nous rendre un héros, que lui-même a dû plaindre,
Que sans doute il admire, et qui n'est plus à craindre.

NÉRESTAN.

Mais ce même héros, pour briser ses liens,
Voudra-t-il qu'on s'abaisse à ces honteux moyens?
Et quand il le voudrait, est-il en ma puissance
D'obtenir de Zaïre un moment d'audience?
Croyez-vous qu'Orosmane y daigne consentir?
Le sérail à ma voix pourra-t-il se rouvrir?
Quand je pourrais enfin paraître devant elle,
Que faut-il espérer d'une femme infidèle,
A qui mon seul aspect doit tenir lieu d'affront,
Et qui lira sa honte écrite sur mon front?
Seigneur, il est bien dur, pour un cœur magnanime,
D'attendre de secours de ceux qu'on mésestime:
Leurs refus sont affreux, leurs bienfaits font rougir.

ΧΑΤΙΛΑΟΝ.

Βοήθησε τὸν Λυσιγνὰν, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ χρεία.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ὑπάγω, ἔστω... ἀλλ' εἰπὲ τὶς δρόμος διευθύνει
Πρὸς τῆς ἀπίστου... ἔρχονται. θεέ! ἰδοὺ ἐκείνη.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΖΑΪΡΑ, ΧΑΤΙΛΑΟΝ, ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

ΖΑΪΡΑ πρὸς τὸν Νερεστάν.

Πρὸς τὸν γενναῖον Νερεστὰν προσέρχετ' ἡ Ζαΐρα.
Τελείως μὴν ταράττεσαι, τὴν ἄδειαν ἐπῆρα.
Ἀσφάλισέ μου τὴν ψυχὴν τὴν φρίττουσαν ἐμπρός σου,
Καὶ δίωξε τὸν ἔλεγχον ἀπὸ τοῦ ἐλέμματός σου.
Ἡμεῖς ἀντιφοβούμεθα καὶ ἀντερυθριῶμεν,
Ποθοῦντες, συστελλόμεθα ν' ἀντιθεωρηθῶμεν.
Συνδεδεμένοι εἴμεθα σχεδὸν ἐκγενετῆς μας·
Εἰς τὰ δεσμὰ συνηύξησε τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς μας.
Εἰς βαρυτάτην ἄλυσιν ἐμβήκαμεν συγχρόνως,
Καὶ ἡ φιλία ἔκαμνε νὰ πραΰνθῇ ὁ πόνος.
Ὁπόταν δ' ἀπεδήμησες ἐντεῦθεν εἰς Γαλλίαν,
Ἐστέναξα πικρότατα διὰ τὴν ἀπουσίαν.
Αἰχμάλωτος ἐπέστρεψες εἰς τὴν Σολύμην πάλιν.
Ὡμίλουν τότε μετὰ σοῦ μ' ἐλευθερίαν ἄλλην.
Ἀνάμικτος εἰς τὴν πληθὺν τῶν τόσων αἰχμαλώτων,
Εἰς τὸν σουλτάνον ἄγνωστος διῆγον κατὰ πρῶτον.
Μετέπειτα δ' ηὐδόκησες ἀπὸ φιλανθρωπίαν,
Ἀπὸ γενναῖον φρόνημα καὶ πρὸς ἐμὲ φιλίαν,
Ἐπαναλάμπτων εἰς τὴν γῆν τῆς εὐκλεοῦς Γαλλίας,
Νὰ γίνῃς ἐλευθερωτὴς Ζαΐρας τῆς ἀθλίας.
Τὰ λύτρα φέρεις μετὰ σοῦ. πλὴν μάθε πῶς ἡ τύχη
Εἰς τῆς Σολύμης μὲ κρατεῖ διαπαντὸς τὰ δίχη.

CHATILLON.

Songez à Lusignan, songez à le servir.

NÉRESTAN.

Hé bien...Mais quels chemins jusqu'à cette infidèle
Pourront...Onvientànous.Quevois-je?ôciel!c'estelle.

SCENE II.

ZAÏRE, CHATILLON, NÉRESTAN.

ZAÏRE. (à Nérestan.)

C'est vous, digne Français, à qui je viens parler.
Le soudan le permet, cessez de vous troubler;
Etrassurant mon cœurqui tremble à votre approche,
Chassez de vos regards la plainte et le reproche.
Seigneur, nous nous craignons, nous rougissons tous deux;
Je souhaite et je crains de rencontrer vos yeux.
L'un à l'autre attachés depuis notre naissance,
Une affreuse prison renferma notre enfance;
Le sort nous accabla du poids des mêmes fers,
Que la tendre amitié nous rendait plus légers.
Il me fallut depuis gémir de votre absence;
Le ciel porta vos pas aux rives de la France.
Prisonnier dans Solyme, enfin je vous revis;
Un entretien plus libre alors m'était permis.
Esclave dans la foule, où j'étais confondue,
Aux regards du soudan je vivais inconnue:
Vous daignâtes bientôt, soit grandeur, soit pitié,
Soit plutôt digne effet d'une pure amitié,
Revoyant des Français le glorieux empire,
Y chercher la rançon de la triste Zaïre:
Vous l'apportez: le ciel a trompé vos bienfaits;
Loin de vous, dans Solyme, il m'arrête à jamais.

Ὁπόσην δ' ἂν λαμπρότητα καὶ δόξαν ἀποκτήσω,
Χωριζομένη ἀπὸ σοῦ, πικρᾶ θὲ νὰ δακρύσω.
Θὲ ν' ἀναφέρω πάντοτε τὴν γενναιότητά σου.
Ἀσμένως θὲ ν' ἀναπωλῶ τὰ προτερήματά σου.
Θὲ ν' ἀγαπῶ καθὼς καὶ σὺ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.
Μητρὸς εἰς τοὺς χριστιανοὺς θὲ νὰ ἐπέχω τόπον.
Τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην μου οὐ μᾶλλον ἐπαυξάνεις.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Τοὺς ἀγαπᾷς, καὶ σήμερον τοὺς ἐγκαταλιμπάνεις!
Τοὺς ἀγαπᾷς, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν Λυσιγνὰν πατοῦσα . . .

ΖΑΪΡΑ.

Ἐξ ἐναντίας τὰ τιμῶ, αὐτὸν ἐλευθεροῦσα.
Τον Λυσιγνὰν τὸν ἔσχατον αὐτὸν ὁποῦ ποθεῖτε
Ἑτοιμασθῆτ' ἐλεύθερον ἀμέσως νὰ ἰδῆτε.

ΧΑΤΙΛΟΝ.

Θεέ μου! τὸν πατέρα μας, τὸ ὑποστήριγμά μας!

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Σὺ ἄρα συνετέλεσας εἰς τὸ εὐτύχημά μας;

ΖΑΪΡΑ.

Ἐτόλμησεν ἡ γλῶσσα μου δειλῶς νὰ μεσιτεύσῃ,
Καὶ ὁ γενναῖος ἡγεμὼν ἠὐδόκησε νὰ νεύσῃ.
Ἰδοὺ αὐτός.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Τὶ ταραχὴν αἰσθάνομαι ἐιαίαν!

ΖΑΪΡΑ.

Τὰ δάκρυα μὲ ἀφαιροῦν τὴν ποθητήν του θέαν.
Ἐτυραννήθην δέσμιος, ὡς οὗτος τυραννεῖται.
Ἐκεῖνος ὅστις ἔπαθε τοὺς πάσχοντας λυπεῖται.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Τὶ ἀρετὴ εἰς ἄπιστον! τὶ πρᾶγμα ἐναντίον!

Mais quoi que ma fortune ait d'éclat et de charmes,
Je ne puis vous quitter sans répandre des larmes.
Toujours de vos bontés je vais m'entretenir,
Chérir de vos vertus le tendre souvenir,
Comme vous, des humains soulager la misère,
Protéger les chrétiens, leur tenir lieu de mère:
Vous me les rendez chers, et ces infortunés...

NÉRESTAN.

Vous, les protéger! vous, qui les abandonnez!
Vous, qui des Lusignans foulant aux pieds la cendre..

ZAÏRE.

Je la viens honorer, Seigneur, je viens vous rendre
Le dernier de ce sang, votre amour, votre espoir,
Oui, Lusignan est libre, et vous l'allez revoir.

CHATILLON.

O Ciel! nous reverrions, notre appui, notre père!

NÉRESTAN.

Les chrétiens vous devraient une tête si chère!

ZAÏRE.

J'avais sans espérance osé la demander:
Le généreux soudan veut bien nous l'accorder;
On l'amène en ces lieux.

NÉRESTAN.

Que mon ame est émue!

ZAÏRE.

Mes larmes, malgré moi, me dérobent sa vue;
Ainsi que ce vieillard, j'ai langui dans les fers:
Qui ne sait compatir aux maux qu'on a soufferts!

NÈRESTAN.

Grand Dieu! que de vertu dans une ame infidèle!

ΣΚΗΝΗ Γ.

ΖΑΪΡΑ, ΑΥΣΙΓΝΑΝ, ΧΑΤΙΛΛΟΝ,
ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Πολλοὶ αἰχμάλωτοι χριστιανοί.

ΑΥΣΙΓΝΑΝ.

Ποία φωνὴ μ' ἀναχαλεῖ ἐκ τῶν καταχθονίων;
Ποῦ εἶμαι; μὲ χριστιανοὺς; . . καθοδηγήσατέ με.
Ἠσθέννησ' ἀπὸ τὰ δεινὰ, χειραγωγήσατέ με. (*)
Τώρα ἐγὼ εἶμ' ἐλεύθερος;

ΖΑΪΡΑ.

Ναὶ εἶσαι, μὴ διστάζῃς.

ΧΑΤΙΛΛΟΝ.

Νὰ εἶσαι, καὶ τῆς λύπης μας τὸν σάλον κατευνάζεις.
Οἱ δυστυχεῖς χριστιανοί . . .

ΑΥΣΙΓΝΑΝ.

Ὢ τί φωνὴ γλυκεία!
Λοιπὸν σὺ εἶσαι Χατιλλὸν; δὲν εἶν' ἀμφιβολία;
Γενναῖα μάρτυς ὡς κ' ἐγὼ τῆς πατρικῆς θρησκείας,
Μᾶς ἀπαλλάττει ὁ θεὸς ἀπὸ τὰς τυραννίας;
Ἀμβλυωπῶ. ποῦ εἴμεθα; δὲν διακρίνω πλέον.

ΧΑΤΙΛΛΟΝ.

Εἰς τ' ἀνακτόρια τῶν σῶν προγόνων βασιλέων.
Τὰ κατοικεῖ ὁ βέβηλος υἱὸς τοῦ Νοραδίνου.

ΖΑΪΡΑ.

Ὁ Ὀροσμάνης, ὁ λαμπρὸς διάδοχος ἐκείνου
Καὶ ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τὴν ἀρετὴν μεγάλως.
Αὐτὸς δ' ὁ ἄγνωστος εἰς σὲ, ὁ γενναιόφρων Γάλλος (*)
Ἀπὸ Γαλλίας ἔρχεται χριστιανοὺς νὰ σώσῃ,
Καὶ δέκα τῶν εἰς φυλακὴν τὰ λύτρα νὰ πληρώσῃ.

(*) Κάθεται.
(*) Δεικνύουσα τὸν Ναρεστάν.

SCENE III.

ZAÏRE, LUSIGNAN, CHATILLON,

NÉRESTAN,

(Plusieurs esclaves Chrétiens.)

LUSIGNAN.

Du séjour du trépas quelle voix me rappelle?
Suis-je avecdeschrétiens?..Guidezmespastremblans.
Mes maux m'ont affaibli plus encor que mes ans,
(en s'asseyant.)
suis-je libre en effet?

ZAÏRE.

Oui, Seigneur, oui, vous l'êtes.

CHATILLON.

Vous vivez, vous calmez nos douleurs inquiètes.
Tous nos tristes chrétiens...

LUSIGNAN.

O jour! ô douce voix!
Chatillon, c'est donc vous? c'est vous que je revois?
Martyr, ainsi que moi, de la foi de nos pères,
Le Dieu que nous servons finit-il nos misères?
En quels lieux sommes-nous? Aidez mes faibles yeux:

CHATILLON.

C'est ici le palais qu'ont bâti vos aïeux;
Du fils de Noradin c'est le séjour profane.

ZAÏRE.

Le maître de ces lieux, le puissant Orosmane,
Sais connaître, Seigneur, et chérir la vertu.
Ce généreux Français, qui vous est inconnu,
(en montrant Nérestan.)
Par la gloire amené des rives de la France,
Venait de dix chrétiens payer la délivrance:

Ἀλλ' ὁ σουλτάνος ὡς αὐτὸς γενναῖος ὢν ἐπίσης,
Φιλοτιμούμενος καὶ σοῦ συντρίβει τὰς ἀλύσεις.

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Τοιοῦτοι ἦσαν πάντοτε οἱ εὐπατρίδαι Γάλλοι.
Μὲ ἦτον πάντοτ' ἀπ' αὐτοὺς βοήθεια μεγάλη:
Σὺ δὲ γεννάδα, θάλασσαν καὶ κύματα διῆλθες,
Καὶ μόνον πρὸς διάλυσιν τῶν συμφορῶν μας ἦλθες;
Τίς εἶσαι; τίς μᾶς χορηγεῖ τοιαύτας εὐποιΐας;

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ἐγὼ καλοῦμαι Νερεστὰν. ἐκ τύχης ἐναντίας
Ἠχμαλωτίσθην νήπιον. πλὴν μετ' ὀλίγον πάλιν
Εἰς τὸ πατρῶον ἔδαφος ἐλεύθερος ἐστάλην.
Παρὰ τοῦ ἄναχτος ἡμῶν εἰς τὸν στρατὸν ἐτάχθην,
Καὶ τοῦ πολέμου ὑπ' αὐτὸν τὴν τέχνην ἐδιδάχθην.
Ὁ βασιλεὺς ὁ εὐσεβὴς, ὁ μέγας τὴν ἀνδρείαν
Γενναίως μ' ἐδαψίλευσε καὶ πλοῦτον καὶ ἀξίαν.
Εἰς τὸν κατ' Ἄγγλων πόλεμον ἐστράτευσα μαζῆ του,
Ὁπόταν οἱ ὑπέρφρονες καὶ τρομεροὶ ἐχθροί του
Ἀφ'οὗ κατηγωνίσθησαν ἀντιπαραταχθέντες,
Ὑπὸ τοὺς κρίνους ἔκυψαν, καταπολεμηθέντες.
Ὡ πρίγκιψ, εἰς τὸ ἄσυλον ἐλθὲ τῶν βασιλέων.
Εἰς τὴν αὐλὴν παράστηθι τοῦ Λουδοβίκου πλέον.
Τοὺς τύπους τῶν τραυμάτων σου καθεὶς θὲ νὰ τιμήσῃ.
Καθεὶς ὡς μάρτυρα ἐκεῖ θὲ νὰ σὲ προσκυνήσῃ.

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Αἴ! εἶδα, εἶδα τὴν αὐλὴν τὴν ἔνδοξον ἐκείνην,
Καθ' ὃν καιρὸν ὁ Φίλιππος ἐνίκα εἰς Βοδίνην.
Μὲ Νέλον καὶ Μονμορεγκὴν ἐγὼ συνεμαχόμην,
Μὲ τὸν Μελοὺν, Κουκὴν, Δεταὶν θερμῶς ἠγωνιζόμην.
Γαλλίαν δ' ἔτι νὰ ἰδῶ ποτὲ μου δὲν ἐλπίζω.
Τετέλεσται. πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ τάφου μου βαδίζω.
Πρὸς τὸν θεόν μου σήμερον προθύμως ἀναβαίνω,
Νὰ λάβω τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν ὅσων ὑπομένω.
Ὡ σεῖς δὲ μάρτυρες αὐτῆς τῆς ὥρας τῆς ἐσχάτης,
Πρὶν φθάσῃ, ἐπακούσετε δεήσεως ὑστάτης.

Le soudan, comme lui, gouverné par l'honneur,
Croit, en vous délivrant, égaler son grand cœur.

LUSIGNAN.

Des chevaliers français tel est le caractère;
Leur noblesse en tout temps me fut utile et chère.
Trop digne chevalier, quoi! vous passez les mers,
Pour soulager nos maux, et pour briser nos fers?
Ah! parlez, à qui dois-je un service si rare?

NÉRESTAN.

Mon nom est Nérestan; le sort, long-temps barbare,
Qui dans les fers ici me mit presqu'en naissant,
Me fit quitter bientôt l'empire du Croissant.
A la cour de Louis, guidé par mon courage,
De la guerre sous lui j'ai fait l'apprentissage;
Ma fortune et mon rang sont un don de ce roi,
Si grand par sa valeur, et plus grand par sa foi.
Je le suivis, Seigneur, au bord de la Charente,
Lorsque du fier Anglais la valeur menaçante,
Cédant à nos efforts trop long-temps captivés,
Satisfit en tombant aux lis qu'ils ont bravés.
Venez prince, et montrez au plus grand desmonarques,
De vos fers glorieux les vénérables marques:
Paris va révérer le martyr de la croix,
Et la cour de Louis est l'asyle des rois.

LUSIGNAN.

Hélas! de cette cour j'ai vu jadis la gloire.
Quand Philippe à Bovine enchaînait la victoire,
Je combattis, Seigneur, avec Montmorenci,
Melun, d'Estaing, de Nesle, et ce fameux Couci.
Mais à revoir Paris je ne dois plus prétendre:
Vous voyez q'au tombeau je suis prêt à descendre:
Je vais au Roi des rois demander anjourd'hui
Le prix de tous les maux que j'ai soufferts pour lui.
Vous, généreux témoins de mon heure dernière,
Tandis qu'il en est temps, écoutez ma prière:

Ὦ Νερεστὰν, ὦ Χατιλλὸν, καὶ σὺ . . . ὡραία νέα
Ὅπου τιμᾷς τὰ πάθη μου μὲ δάκρυα γενναῖα,
Τὸν πλέον κακορρίζικον πατέρα λυπηθῆτε·
Τῆς θείας ἐκδικήσεως τὸ θῦμα σπλαγχνισθῆτε.
Ἐσβέσθη μου ἡ ὅρασις, τὸ φῶς μου ἐμαράνθη.
Καὶ τῶν δακρύων μου ὁ ῥοῦς ποσῶς δὲν ἐξηράνθη.
Τὴν κόρην μου καὶ τρεῖς υἱοὺς, ἐλπίδας μου γλυκείας
Ἀφήρπασαν τῶν κόλπων μου ἐκ πρώτης ἡλικίας,
Σὺ ποθητέ μου Χατιλλὸν θαῤῥῶ τὸ ἐνθυμεῖσαι.

ΧΑΤΙΛΛΟΝ.

Ἀκόμι φρίττω σήμερον, ἐνῷ τὸ διηγῆσαι.

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Σὺ εἶδες εἰς Καισάρειαν νεκροὺς πρὸ ὀφθαλμῶν μου
Τὴν ποθητήν μου σύζυγον καὶ δύω τῶν υἱῶν μου.

ΧΑΤΙΛΛΟΝ.

Ἡ ἄλυσις μ' ἐμπόδιζε τοῦ νὰ τοὺς βοηθήσω.

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Πῶς ὁ τρισάθλιος πατὴρ ἠμπόρεσα νὰ ζήτω!
Ἐπαγρυπνεῖτε ἄνωθεν, ὦ τέκνα μου θανόντα,
Εἰς τ' ἄλλα δύω τέκνα μου, ἂν ἔτι εἶναι ζόντα.
Ὁ τῶν υἱῶν μου ἔσχατος, ἡ τρυφερά μου κόρη
Ἀνδράποδα βαρβαρικὰ, καὶ δοῦλοι δεσμοφόροι
Μακρὰν πατρὸς ἡμιθανοῦς, ὢ τί φρικῶδες δρᾶμα!
Εἰς ταῦτα τ' ἀνακτόρια ἐφέρθησαν συνάμα.

ΧΑΤΙΛΛΟΝ.

Ἐνῷ οἱ φόβοι τοῦ κοινοῦ κινδύνου ἐπεκράτουν,
Τὴν κόρην σου ἀρτίτοκον εἰς χεῖρας μου ἐκράτουν.
Ἀπελπισθεὶς δ' ὁλοτελῶς τοῦ νὰ τὴν διασώσω,
Τὴν χάριν τοῦ βαπτίσματος ἐζήτουν νὰ τὴν δώσω.
Ἀλλ' οἱ σκληροὶ Σαῤῥακηνοὶ ὁρμήσαντες δρομαίως,
Ἀπὸ τὰς χεῖρας μου αὐτὴν ἀπέσπασαν βιαίως.
Ὁ τελευταῖος σου υἱὸς τεσσάρων μόλις χρόνων,
Καὶ ἤδη αἰσθανόμενος τῆς συμφορᾶς τὸν πόνον,
Εἰς πόλιν Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ χειρὸς ἀπίστου
Μετοικίσθη δέσμιος μετὰ τῆς ἀδελφῆς του.

Nérestan, Chatillon, et vous....de qui les pleurs
Dans ces momens si chers honorent mes malheurs,
Madame, ayez pitié du plus malheureux père,
Qui jamais ait du ciel éprouvé la colère,
Qui répand devant vous des larmes que le temps
Ne peut encor tarir dans mes yeux expirans.
Une fille, trois fils, ma superbe espérance,
Me furent arrachés dès leur plus tendre enfance;
O mon cher Chatillon, tu dois t'en souvenir.

CHATILLON.

De vos malheurs encor vous me voyez frémir.

LUSIGNAN.

Prisonnier avec moi dans Césarée en flamme,
Tes yeux virent périr mes deux fils et ma femme.

CHATILLON.

Mon bras chargé de fers ne les put secourir.

LUSIGNAN.

Hélas! et j'était père, et je ne pus mourir!
Veillez du haut descieux, chers enfans que j'implore,
Sur mes autres enfans, s'ils sont vivans encore.
Mon dernier fils, ma fille, aux chaînes réservés,
Par de barbares mains pour servir conservés,
Loin d'un père accablé, furent portés ensemble
Dans ce même sérail où le ciel nous rassemble.

CHATILLON.

Il est vrai, dans l'horreur de ce péril nouveau,
Je tenais votre fille à peine en son berceau:
Ne pouvant la sauver, Seigneur, j'allais moi-même
Répandre sur son front l'eau sainte du baptême;
Lorsque les Sarrasins, de carnage fumans,
Revinrent l'arracher à mes bras tout sanglans.
Votre plus jeune fils, à qui les destinées
Avaient à peine encore accordé quatre années,
Trop capable déjà de sentir son malheur,
Fut dans Jérusalem conduit avec sa sœur.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ὢ τί ἐνθύμησις ! κ' ἐγὼ εἰς τόσην ἡλικίαν
Τυχὼν εἰς τὴν Καισάρειαν κατ' ἄκραν δυστυχίαν,
Μὲ βαρυτάτην ἄλυσιν , μ' αἱματωμένον στῆθος
Ἐδὼ μὲ τῶν χριστιανῶν κατήντησα τὸ πλῆθος.

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Σὺ . . . μετ' αὐτῆς ! . . σεῖς ἔτυχεν ἐδὼ ν' ἀνατραφῆτε ;
Δὲν ἔτυχε τὰ τέκνα μου ποτέ σας νὰ ἰδῆτε ; (*)
Ἡ ἡλικία συμφωνεῖ . . . τὶς οἶδεν ἂν ἡ θεία . . .
Αὐτὴ ἡ ξένη σου στολὴ ποῦ σ' ἔλαχε, κυρία ;
Τὴν ἔχεις τάχα πρὸ πολλοῦ ;

ΖΑΪΡΑ.

Ἀπὸ τὴν γέννησίν μου.
Ἀλλὰ πρὸς τὶ ἐστέναξες εἰς τὴν ἀπόκρισίν μου ;

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Ὀλίγον ἐμπιστεύθητι εἰς χεῖρα γηραλαίαν . . .

ΖΑΪΡΑ.

Τὶ ταραχὴν αἰσθάνομαι παράδοξον καὶ νέαν !
Τί ἔκαμες ;

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Ὦ οὐρανὲ ! ὢ θαῦμα τῆς προνοίας !
Μὴν ἀπατᾶτε ὀφθαλμοὶ τὸν πόθον τῆς καρδίας.
Νὰ τὸ πιστεύσω ; ναὶ , αὐτὴ . . . ἰδοὺ χωρὶς ἀπάτην
Τὸ δῶρον ὅπερ ἔδωκα εἰς σύζυγον φιλτάτην ,
Καὶ εἰς ἑκάστην ἑορτὴν ἡμέρας γενεθλίων ,
Τὴν κεφαλὴν τῶν τέκνων μου ἐκόσμει τῶν ἀθλίων.
Τὰ βλέπω πάλιν ! . . ἀπαυδῶ, δὲν ὑποφέρω πλέον.

ΖΑΪΡΑ.

Τὶ ὑποψί' ἀνέλπιστος ! τὶ ἤκουσα! τὶ νέον !

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Εἰς μέσον τῆς ἐλπίδος μου τῆς νεογεννηθείσης ,

(*) Παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς τὸν Νερεστὰν καὶ τὴν Ζαΐραν.

NÉRESTAN.

De quel ressouvenir mon ame est déchirée!
A cet âge fatal j'étais dans Césarée:
Et tout couvert de sang, et chargé de liens,
Je suivis en ces lieux la foule des chrétiens,

LUSIGNAN.

Vous... Seigneur!... ce sérail éleva votre enfance?...
(en les regardant.)
Hélas! de mes enfans auriez-vous connaissance?
Ils seraient de votre âge, et peut-être mes yeux....
Quel ornement, Madame, étranger en ces lieux?
Depuis quand l'avez-vous?

ZAÏRE.

Depuis que je respire.
Seigneur...eh quoi! d'où vient que votre ame soupire?

LUSIGNAN.

Ah! daignez confier à mes tremblantes mains.

ZAÏRE.

De quel trouble nouveau tous mes sens sont atteints!
Seigneur, que faites-vous?

LUSIGNAN.

O Ciel! ô Providence!
Mes yeux, ne trompez point ma timide espérance;
Serait-il bien possible? oui, c'est elle... je vois
Ce présent qu'une épouse avait reçu de moi,
Et qui de mes enfans ornait toujours la tête,
Lorsque de leur naissance on célebrait la fête:
Je revois... je succombe à mon saisissement.

ZAÏRE.

Qu'entends-je? et quel soupçon m'agite en ce moment?
Ah, Seigneur!...

LUSIGNAN.

Dans l'espoir dont j'entrevois les charmes,

Εἰς μέσον τῶν δακρύων μου, θεά μου, μὴ μ' ἀφήσῃς·
Ὁ ἐπὶ ξύλου κρεμασθεὶς καὶ ἀναστὰς θεός μου
Τελείωσε τὸ ἔργον σου, σὺ ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου.
Τί; ὁ σταυρὸς εἰς χεῖρας σου ἐκ γενετῆς σου μένει;
Ἀμφότερ' εἰς Καισάρειαν συνηχμαλωτισμένοι;

ΖΑΪΡΑ.

Ναὶ, μάλιστα.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Πῶς δίδεται!

ΑΥΣΙΓΝΑΝ.

Τὸ ἦθος, ἡ φωνή των
Εἰκόνα ζῶσαν παριστοῦν τῶν μητρικῶν χαρίτων.
Θεέ μου, ἀπεφάσισες νὰ μὲ παρηγορήσῃς.
Ἐνίσχυσέ μου, Κύριε, τὰς ἀσθενεῖς αἰσθήσεις.
Γλυκεία χώρα.... Νερεστὰν... τί ταραχὴ μὲ τήκει!
Ὦ Νερεστὰν, ἂν ὄνομα τοιοῦτο σὲ ἀνήκῃ,
Τὸ ἔχεις εἰς τὸ στῆθος σου τὸ τῆς πληγῆς σημεῖον
Ὁποῦ ἡ μάχαιρα ἑνὸς ἐκείνων τῶν θηρίων...

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ἰδού, τὸ ἔχω.

ΑΥΣΙΓΝΑΝ.

Ὦ θεὲ, τί ἄρα εὐτυχία!

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ὦ πάτερ! ὦ Ζαΐρα μου! (*)

ΑΥΣΙΓΝΑΝ.

Γλυκύτατα παιδία!

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ἐγὼ υἱός σου!

ΖΑΪΡΑ.

Ὦ θεέ!

(*) Γονατίζει.

Ne m'abandonnez pas, Dieu qui voyez mes larmes!
Dieu mort sur cette croix, et qui revis pour nous.
Parle, achève, ô mon Dieu! ce sont-là de tes coups.
Quoi! Madame, en vos mains elle était demeurée?
Quoi! tous les deux captifs, et pris dans Césarée?

ZAÏRE.

Oui, Seigneur.

NÉRESTAN.

Se peut-il?

LUSIGNAN.

Leur parole, leurs traits,
De leur mère en effet sont les vivans portraits.
Oui, grand Dieu! tu le veux, tu permets que je voie...
Dieu.. rnaime mes sens trop faibles pour ma joie!
Madame... Nérestan.. Soutiens-moi, Chatillon...
Nérestan, si je dois vous nommer de ce nom,
Avez-vous dans le sein la cicatrice heureuse
Du fer dont à mes yeux une main furieuse...

NÉRESTAN.

Oui, Seigneur, il est vrai.

LUSIGNAN.

Dieu juste! heureux momens!

NÉRESTAN (se jetant à genoux.)

Ah! Seigneur! ah, Zaïre!

LUSIGNAN.

Approchez, mes enfans.

NÉRESTAN.

Moi, votre fils!

ZAÏRE.

Seigneur!

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Τὶ εὐτυχὴς ἡμέρα!
Ὦ τέκνα μου ἀσπάσθητε τὸν φίλτατον πατέρα.

ΧΑΤΙΛΛΟΝ.

Ἀνέκφραστος ἡ ἡδονὴ, μεγίστη ἡ χαρά μου.

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Δὲν δύναμαι ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ τὰ φίλτατά μου.
Σᾶς βλέπω τέκνα δυστυχῆ! δὲν εἶναι ἄρ' ἀπάτη;
Υἱέ μου, ἄξιε υἱὲ . . . σὺ . . . κόρη γλυκυτάτη!
Διάλυσέ μου τὴν ἀχλὺν τῆς μαύρης ὑποψίας,
Ὅπου σκοτίζει τὴν αὐγὴν τῆς ἄκρας εὐτυχίας.
Θεὲ, σὺ ὅστις καθενὸς τὴν τύχην ἀποδίδεις,
Εἰπέ με ἂν χριστιανὴν τὴν κόρην μου μὲ δίδῃς.
Τὶ, δὲν τολμᾷς νὰ μὲ ἰδῇς, καὶ κλαίεις τρισαθλία!
Τὶ, σιωπᾷς! σὲ ἐννοῶ. θεὲ, τὶ ἀνομία!

ΖΑΙΡΑ.

Ναὶ πάτερ, δὲν σὲ ἀπατῶ . . . ὑπὸ τὸν Ὀροσμάνην . . .
Ἡ κόρη σου Ὀθωμανὴ . . . τιμώρησε τὴν πλάνην.

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Ἂς πέσῃ μόνον κατ' ἐμοῦ ὁ κεραυνὸς βαρέως.
Υἱέ μου, τώρ' ἂν ἔλειπες, ἀπέθνησκα βεβαίως.
Ἑξῆντα ἔτη, Κύριε, πιστῶς ὑπερμαχῶν σου,
Τὸν εἶδα καταπίπτοντα τὸν ἱερὸν ναόν σου.
Δεσμώτης δ' εἰκοσαετὴς, μετὰ θερμῶν δακρύων
Ἱκέτευα ὑπὲρ αὐτῶν τῶν τέκνων τῶν ἀθλίων.
Νῦν δ' ὅτε μὲ τὰ χορηγῇ ἡ θεία δεξιά σου,
Τὰ βλέπω . . . καὶ κηρύττεται ἡ κόρη μου ἐχθρά σου!
Ὢ πόσον εἶμαι δυστυχὴς! . . ἡ τύχη τοῦ πατρός σου,
Ἡ φυλακή μου σ' ἔφερε κατὰ τῆς πίστεώς σου.
Ὦ κόρη, σὺ ὁ ἔσχατος τῶν τόσων μου ἀγώνων,
Στοχάσου εἰς τὰς φλέβας σου τὶ αἷμα τρέχει μόνον.
Τὸ αἷμα εἴκοσι πιστῶν προγόνων βασιλεων,
Τὸ αἷμα τόσων ζηλωτῶν τῆς πίστεως γενναίων,

LUSIGNAN.

Heureux jour qui m'éclaire!
Ma fille! mon cher fils! embrassez votre père.

CHATILLON.

Que d'un bonheur si grand mon cœur se sent touché!

LUSIGNAN.

De vos bras, mes enfans, je ne puis m'arracher.
Je vous revois enfin, chère et triste famille,
Mon fils, digne héritier...vous...hélas! vous? ma fille!
Dissipez mes soupçons, ôtez-moi cette horreur,
Ce trouble qui m'accable au comble du bonheur.
Toi qui seul as conduit sa fortune et la mienne,
Mon Dieu qui me la rends, me la rends-tu chrétienne?
Tu pleures, malheureuse, et tu baisses les yeux!
Tu te tais! je t'entends! ô crime! ô justes Cieux!

ZAÏRE.

Je ne puis vous tromper: sous les lois d'Orosmane...
Punissez votre fille... Elle était musulmane.

LUSIGNAN.

Que la foudre en éclats ne tombe que sur moi!
Ah, mon fils! à ces mots j'eusse expiré sans toi.
Mon Dieu! j'ai combattu soixante ans pour ta gloire;
J'ai vu tomber ton temple, et périr ta mémoire;
Dans un cachot affreux abandonné vingt ans,
Mes larmes t'imploraient pour mes tristes enfans:
Et lorsque ma famille est par toi réunie,
Quand je trouve une fille, elle est ton ennemie!
Je suis bien malheureux...c'est ton père, c'est moi,
C'est ma seule prison qui t'a ravi ta foi.
Ma fille, tendre objet de mes dernières peines,
Songe au moins, songe au sang qui coule dans tes veines:
C'est le sang de vingt rois, tous chrétiens comme moi;
C'est le sang des héros, défenseurs de ma loi;

Τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων μας . . . ὦ θύγατερ γλυκεία,
Γνωρίζεις τὶς σ' ἐγέννησεν; ἡ μήτηρ σου ὁποία;
Ἠξεύρεις πῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐκ τῆς αὐτῆς κοιλίας
Ἐτέχθης ἔσχατος καρπὸς δυστήνου συζυγίας,
Πρὸ ὀφθαλμῶν μου ἄσπλαγχνος χεὶρ εἶδα νὰ τὴν σφάζῃ,
Ἡ χεὶρ ἡ βάρβαρος αὐτὴ ὁποῦ σὲ δελεάζει;
Οἱ ἀδελφοί σου, μάρτυρες σφαγέντες νηπιόθεν
Ἰδοὺ ἐκτείνουσι πρὸς σὲ τὰς χεῖρας οὐρανόθεν.
Ὁ κύριος ὄνβλασφημεῖς, ὁ εὔσπλαγχνος θεός μου
Ἐδὼ ἐτάφη διὰ σὲ, θανὼν ὑπὲρ τοῦ κόσμου.
Ἐδὼ ὑπερεμάχησα τοσάκις διαπύρως.
Ἐδὼ φωνάζει δι' ἐμοῦ τὸ αἷμα τοῦ Σωτῆρος.
Ἰδὲ τὰ τείχη, τὸν ναὸν τὸν κατεδαφισθέντα.
Τὸ πᾶν ἐμφαίνει τὸν θεὸν τὸν προεκδικηθέντα.
Ἰδὲ τὸν τάφον του ἐγγὺς σουλτανικοῦ κτιρίου.
Ἐδὼ ὑψοῦνται κορυφαὶ τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου
Ἐφ' οὗ διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸν θάνατον ὑπέστη.
Ἐκεῖ ὁ τάφος του ἐξ οὗ τριήμερος ἀνέστη.
Εἰς ὅ,τι μέρος ἂν σταθῇς, καὶ ὅπου ἂν πατήσῃς,
Εἰς κάθε βῆμα τὸν θεὸν θὲ νὰ συναπαντήσῃς.
Ἐδὼ ἂν μείνῃς, καὶ τὸν σὸν πατέρ' ἀποποιεῖσαι,
Καὶ τὴν τιμὴν καταπατεῖς, καὶ τὸν θεὸν ἀρνεῖσαι.
Ἀλλὰ σὲ βλέπω φρίττουσαν καὶ θλιβερῶς θρηνοῦσαν.
Ὁ Κύριος σὲ χορηγεῖ ψυχὴν μετανοοῦσαν.
Ναὶ, βλέπω τὴν καρδίαν σου θεόθεν φωτισθεῖσαν,
Ξαναποκτῶ τὴν κόρην μου τὴν ἀποπλανηθεῖσαν·
Ἀναλαμβάνω τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν,
Ἐλευθερῶ τὸ αἷμα μου ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Τὴν ἀδελφήν μου . . . καὶ αὐτὴ . . .

ΖΑΪΡΑ.

Σὺ πάτερ δίδαξέ με
Τί πρέπει, πάτερ σεβαστὲ; εἰπὲ, δδήγησέ με.

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Μὲ μίαν μόνην λέξιν σου νὰ λύσῃς τὰ δεινά μου.
Εἶμαι, εἰπὲ, χριστιανή.

C'est le sang des martyrs... O fille encor trop chère!
Connais tu ton destin? sais-tu quelle est ta mère?
Sais tu bien qu'à l'instant que son flanc mit au jour
Ce triste et dernier fruit d'un malheureux amour,
Je la vis massacrer par la main forcenée,
Par la main des brigands à qui tu t'es donnée?
Tes frères, ces martyrs égorgés à mes yeux,
T'ouvrent leurs bras sanglans, tendus du haut des cieux;
Ton Dieu que tu trahis, ton Dieu que tu blasphèmes,
Pour toi, pour l'univers est mort en ces lieux mêmes;
En ces lieux où mon bras le servit tant de fois,
En ces lieux où son sang te parle par ma voix.
Vois ces murs, vois ce temple envahi par tes maîtres;
Tout annonce le Dieu qu'ont vengé tes ancêtres.
Tourne les yeux, sa tombe est près de ce palais;
C'est ici la montagne où, lavant nos forfaits,
Il voulut expirer sous les coups de l'impie;
C'est là que de sa tombe il rappela sa vie.
Tu ne saurais marcher dans cet auguste lieu,
Tu n'y peux faire un pas, sans y trouver ton Dieu;
Et tu n'y peux rester, sans renier ton père,
Ton honneur qui te parle, et ton Dieu qui t'éclaire.
Je te vois dans mes bras, et pleurer, et frémir;
Sur ton front pâlissant Dieu met le repentir:
Je vois la vérité dans ton cœur descendue;
Je retrouve ma fille après l'avoir perdue;
Et je reprends ma gloire et ma félicité,
En dérobant mon sang à l'infidélité.

NÉRESTAN.

Je revois donc ma sœur!... Et son ame:..

ZAÏRE.

Ah, mon père!
Cher auteur de mes jours, parlez, que dois-je faire?

LUSIGNAN.

M'ôter, par un seul mot, ma honte et mes ennuis,
Dire, je suis chrétienne.

ΖΑΪΡΑ.

Ναὶ, εἶμαι.

ΔΥΣΙΓΝΑΝ.

Ποιητά μου,
Ἂς φθάσῃ εἰς τὸν θρόνον σου αὐτὴ ἡ μαρτυρία.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΖΑΪΡΑ, ΔΥΣΙΓΝΑΝ, ΧΑΤΙΛΛΟΝ,

ΝΕΡΕΣΤΑΝ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε νὰ σὲ εἰπῶ, κυρία,
Ἐντεῦθεν ν' ἀπομακρυνθῇς, χωρὶς ν' ἀργοπορήσῃς!
Καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μιαροὺς ἀμέσως νὰ χωρίσῃς.
Ἐσεῖς ἀκολουθεῖτε με.

ΧΑΤΙΛΛΟΝ.

Τὶ συμφορὰ μεγάλη!
Τὶ κεραυνὸς αἰφνίδιος ἐκ νέου μᾶς προσβάλλει!

ΔΥΣΙΓΝΑΝ.

Ἡ γενναιότης μας ἐδῶ ν' ἀποδειχθῇ ὀφείλει.

ΖΑΪΡΑ.

Ἂχ πᾶτερ, τὶ νὰ κάμωμεν;

ΔΥΣΙΓΝΑΝ.

Σὺ ὄμωσε, ὦ φίλη,

ZAÏRE.

Oui...Seigneur...je le suis.

LUSIGNAN.

Dieu! reçois son aveu dn sein de ton empire!

SCENE IV.

ZAIRE, LUSIGNAN, CHATILLON, NÉRESTAN, CORASMIN.

CORASMIN.

Madame, le soudan m'ordonne de vous dire
Qu'à l'instant de ces lieux il faut vous retirer,
Et de ces vils chrétiens sur-tout vous séparer.
Vous,Français,suivez-moi:devousje dois répondre.

CHATILLON.

Où sommes-nous, grand Dieu! Quel coup vient nous confondre?

LUSIGNAN.

Notre courage, amis, doit ici s'animer.

ZAÏRE.

Hélas, Seigneur!

LUSIGNAN.

O vous que je n'ose nommer,

Πῶς θὰ φυλάξῃς ἱερὸν αὐτὸ τὸ μυστικόν μας;

ΖΑΪΡΑ.

Σὲ τὸ ὁμνύω.

ΛΥΣΙΓΝΑΝ.

Ὕπαγε, καὶ θάῤῥῆ εἰς τὸν θεόνμας.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

Jurez-moi de garder un secret si funeste.

ZAÏRE.

Je vous le jure.

LUSIGNAN.

Allez, le ciel fera le reste.

FIN DU SECOND ACTE.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ματαίως εἶχες φοβηθῇ, ὑπώπτευες ἀδίκως!
Δὲν ἐκστρατεύει κατ' ἐμοῦ πεσῶς ὁ Λουδοβῖκος.
Οἱ Γάλλοι παύουν τοῦ λοιποῦ νὰ καταβάλλουν κόπους
Εἰς πάντη ξένους πρὸς αὐτοὺς καὶ μακρυσμένους τόπους.
Αὐτοὶ ἀπὸ τὴν εὔκαρπον, εὐδαίμονα Γαλλίαν
Δὲν ἔρχονται εις τὴν σκληρὰν, τραχείαν Ἀραβίαν
Τὸ αἷμα των τὸ βδελυρὸν ἀνωφελῶς νὰ χύνουν,
Εἰς τόπους ὅπου κύριοι δὲν δύνανται νὰ μείνουν.
Τὰ πλοῖα των μὲν ἔφθασαν ἀντίκρ' εἰς τὴν Συρίαν,
Καὶ ἀπὸ Κύπρου ὁ ἐχθρὸς φοβίζει τὴν Ἀσίαν,
Μανθάνω δ' ὅτι τῶν ἐμῶν μακρύνεται λιμένων,
Καὶ ἀπειλεῖ τὴν Αἴγυπτον, πρὸς τὰ ἐκεῖ προβαίνων.
Αὐτὴν τὴν ὥραν εἴδησις μὲ ἦλθε περὶ τούτου.
Τοὺς Μαμελούκους ἀπειλοῦν τὰ βέλη τοῦ θυμοῦ του.
Διώκει δὲ τὸν μυστικὸν ἐχθρόν μου Μελεδίνον,
Καὶ στερεοῦν τὸν θρόνον μου αἱ ἔριδες ἐκείνων.
Οὐδ' Αἴγυπτος μὲ ἐκφοβεῖ οὐδὲ Γαλλία πλέον.
Ἡ ἔχθρα των κατέστησε τὸ κράτος μου ἑδραῖον.
Τὸ αἷμα ὅπερ ἔπρεπε νὰ φείδωνται τὸ χύνουν,
Καὶ οὕτω τὴν ἐκδίκησιν μὲ τὴν ἐπιταχύνουν.
Τοὺς Γάλλους ἀπελευθερῶ, καὶ ἂς τοὺς ἀπολύσουν.
Πρὸς χάριν τοῦ μονάρχου των τοὺς συγχωρῶ νὰ ζήσουν.
Ἂς τοὺς ὑπάγουν πρὸς αὐτὴν ὡς δῶρα φιλικά μου.

ACTE TROISIEME.

SCENE I.

OROSMANE, CORASMIN.

OROSMANE.

Vous étiez, Corasmin, trompé par vos alarmes;
Non, Louis contre moi ne tourne point ses armes;
Les Français sont lassés de chercher désormais
Des climats que pour eux le destin n'a point faits;
Ils n'abandonnent point leur fertile patrie,
Pour languir aux déserts de l'aride Arabie,
Et venir arroser de leur sang odieux
Ces palmes, que pour nous Dieu fait croître en ces lieux.
Ils couvrent de vaisseaux la mer de la Syrie.
Louis, des bords de Chypre, épouvante l'Asie;
Mais j'apprends que ce roi s'éloigne de nos ports;
De la féconde Egypte il menace les bords;
J'en reçois à l'instant la première nouvelle;
Contre les Mamelucs son courage l'appelle;
Il cherche Méledin, mon secret ennemi;
Sur leurs divisions mon trône est affermi.
Je ne crains plus enfin l'Egypte ni la France.
Nos communs ennemis cimentent ma puissance;
Et, prodigues d'un sang qu'ils devraient ménager,
Prennent en s'immolant le soin de me venger.
Relâche ces chrétiens, ami, je les délivre;
Je veux plaire à leur maître, et leur permets de vivre;
Je veux que sur la mer on les mène à leur roi;

Ἂς μάθῃ καὶ ἂς σεβασθῇ τὴν γενναιότητά μου.
Τὸν Λυσιγνὰν εἰς χεῖρας του νὰ παραδώσῃς θελω.
Εἰπέ τον πῶς τὸν σύμμαχον, τὸν φίλον του τὸν στέλλω
Ὃν ὁ πατήρ μου πρὸ πολλοῦ δὶς εἶχ' αἰχμαλωτίσῃ,
Καὶ τὰ δεσμά τ' οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ λύσῃ.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ἐξεύρεις πῶς τὸν ἀγαπῶν . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ποσῶς δὲν τὸν φοβοῦμαι;

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ἀλλ' ἂν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Πρὸς τί νὰ προσποιοῦμαι;
Τὸ θέλει ἡ Ζαΐρα μου καὶ τοῦτο μόνον φθάνει.
Ὁ νικητής μου τὸν ζητεῖ καὶ τὸν ἀπολαμβάνει.
Τί Λουδοβῖκος πρὸς ἐμὲ; Ζαΐρα βασιλεύει.
Τίς ἕτερος ἐκτὸς αὐτῆς τὸν νοῦν μου κυριεύει;
Τὴν ἔθλιψα, καὶ χρεωστῶ μικρὰν παρηγορίαν
Δι' ἣν ἠσθάνθη πρὸ μικροῦ κατώδυνον πικρίαν,
Ὁπόταν ἀπὸ τὰς ψευδεις ἰδέας παρεφέρθην,
Καὶ πρὸς τοὺς Γάλλους τοὺς ἐδῶ σκληρότερον ἐφέρθην.
Ἡ ὥρα δ' ἐπου ἔχασα εἰς τὰ συμβούλιά μου
Ἀνέβαλε τὴν τελετὴν τοῦ πεθητοῦ μου γάμου.
Ὀλίγον ἔτι μ' ἔμεινε πρὸς τὴν ἀπόλαυσίν της,
Καὶ θέλω νὰ ἐξοδευθῇ πρὸς εὐχαρίστησίν της.
Νὰ ἀνταμώσῃ μυστικὰ ἐπιθυμεῖ τὸν νέον,
Τὸν Νερεστὰν καλούμενον, τὸν Γάλλον τὸν γενναῖον . . .

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Καὶ δίδεις καὶ τὴν ἄδειαν τῆς ἀνταμώσεώς των;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Εἰς φυλακὴν συνέζησαν ἐκ νηπιότητός των.
Δὲν θέλει πλέον τὸν ἰδῇ ἐφ' ὅρου τῆς ζωῆς της.

Que Louis me connaisse, et respecte ma foi.
Mène-lui Lusignan, dis-lui que je lui donne
Celui que la naissance allie à sa couronne;
Celui que par deux fois mon père avait vaincu,
Et qu'il tint enchaîné tandis qu'il a vécu.

CORASMIN.

Son nom cher aux chrétiens....

OROSMANE.

Son nom n'est point à craindre.

CORASMIN.

Mais, Seigneur, si Louis....

OROSMANE.

Il n'est plus temps de feindre,
Zaïre l'a voulu; c'est assez: et mon cœur,
En donnant Lusignan, le donne à mon vainqueur.
Louis est peu pour moi; je fais tout pour Zaïre;
Nul autre sur mon cœur n'aurait pris cet empire.
Je viens de l'affliger, c'est à moi d'adoucir
Le déplaisir mortel qu'elle a dû ressentir,
Quand, sur les faux avis des desseins de la France,
J'ai fait à ces chrétiens un peu de violence.
Que dis-je? Ces momens, perdus dans mon conseil,
Ont de ce grand hymen suspendu l'appareil:
D'une heure encore, ami, mon bonheur se diffère;
Mais j'emploirai du moins ce temps à lui complaire.
Zaïre ici demande un secret entretien
Avec ce Nérestan, ce généreux chrétien....

CORASMIN.

Et vous avez, Seigneur, encor cette indulgence?

OROSMANE.

Ils ont été tous deux esclaves dans l'enfance;
Ils ont porté mes fers, ils ne se verront plus;

Ἂς μάθῃ καὶ ἂς σεβασθῇ τὴν γενναιότητά μου.
Τὸν Λυσιγνὰν εἰς χεῖρας του νὰ παραδώσῃς θέλω.
Εἰπὲ τοῦ πεῖς τὸν σύμμαχον, τὸν φίλον του τὸν στέλλω
Ὃν ὁ πατὴρ μου καὶ πολλοῦ δὶς εἶχ' αἰχμαλωτίσῃ,
Καὶ τὰ δεσμάτ' αὐδέπατε ἠθέλησε νὰ λύσῃ.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ἐξόρας πῶς τὸν ἀγαπεῖν . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ποσῶς δὲν τὸν φοβοῦμαι;

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ἀλλ' ἂν αὐτὸς ἡ βασιλεὺς . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Πρὸς τί νὰ προσποιοῦμαι;
Τί θέλει ἡ Ζαΐρα μου καὶ τοῦτο μόνον φθάνει.
Ὁ νοῦς μου τὸν ζητεῖ καὶ τὸν ἀπολαμβάνει.
Τί Ἀποθυλίνας πρὸς ἐμὲ; Ζαΐρα βασιλεύει.
Τὸς ἕτερος ἐκτὸς αὐτῆς τὸν νοῦν μου κυριεύει;
Τὰν θέλεψα, καὶ χρεωστῶ μικρὰν παρηγορίαν
Ἀλλ' ἂν ἠθέλεσθε πρὸ μικροῦ κατώδυνον πικρίαν,
Ὑπόταν ἀπὸ τὰς ψευδεὶς ὀδέας παρεφέρθην,
Καὶ πρὸς τοὺς Γάλλους τοὺς ἐδὼ σκληρότερον ἐφέρθην.
Ἡ ὥρα δ' ὁποῦ ἔχασα εἰς τὰ συμβούλιά μου
Ἀνεβάλε τὴν τελετὴν τοῦ πιθητοῦ μου γάμου.
Ὀλίγον ἔτι μ' ἔμεινε πρὸς τὴν ἀπολαυσίν της,
Καὶ θέλω νὰ ἐξοδευθῇ πρὸς εὐχαρίστησίν της.
Νὰ ἀνταμώσῃ μυστικὰ ἐπιθυμεῖ τὸν νέον,
Τὸν Νερεστὰν καλούμενον, τὸν Γάλλον τὸν γενναῖον . . .

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Καὶ δέδεις καὶ τὴν ἄδειαν τῆς ἀνταμώσεώς των;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Εἰς φυλακὴν συνέζησαν ἐκ νηπιότητός των.
Δὲν θέλει πλέον τὸν ἰδῇ ἐφ' ὅρου τῆς ζωῆς της.

Que Louis me connaisse, et respecte ma foi.
Mène-lui Lusignan, dis-lui que je lui donne
Celui que la naissance allie à sa couronne;
Celui que par deux fois mon père avait vaincu,
Et qu'il fut enchaîné tandis qu'il a vécu.

CORASMIN.

Son nom cher aux chrétiens....

OROSMANE.

Son nom n'est point à craindre.

CORASMIN.

Mais, Seigneur, si Louis....

OROSMANE.

Il n'est plus temps de feindre,
Zaïre l'a voulu; c'est assez: et mon cœur,
En donnant Lusignan, le donne à mon vainqueur.
Louis est peu pour moi; je fais tout pour Zaïre;
Nul autre sur mon cœur n'aurait pris cet empire.
Je viens de l'affliger, c'est à moi d'adoucir
Le déplaisir mortel qu'elle a dû ressentir,
Quand, sur les faux avis des desseins de la France,
J'ai fait à ces chrétiens un peu de violence.
Que dis-je! Ces momens, perdus dans mon conseil,
Ont de ce grand hymen suspendu l'appareil:
D'une heure encore, ami, mon bonheur se diffère;
Mais j'emploierai du moins ce temps à lui complaire:
Zaïre m'a demandé un secret entretien
Avec ce Nérestan, ce généreux chrétien....

CORASMIN.

Et vous avez, Seigneur, encor cette indulgence?

OROSMANE.

Ils ont été tous deux esclaves dans l'enfance;
Ils ont porté mes fers, ils ne se verront plus;

Τὸ θέλει. ἂς ἐκτελεσθῇ ὁ πόθος τῆς ψυχῆς της.
Πρὸς χάριν της κατήργησα τὰς πάλαι αὐστηρίας,
Καὶ τῆς σουλτανικῆς αὐλῆς τὰς πρὶν στενοχωρίας.
Περιφρονῶ τῶν νόμων μας τὴν ἄκραν τυραννίαν
Τὴν καθυποδουλώνουσαν τὴν ἀρετὴν εἰς βίαν.
Δὲν ἐγεννήθην εἰς τὴν γῆν τῆς μαλθακῆς Ἀσίας.
Ἡ Ταυρικὴ μ' ἐγέννησεν, οἱ βράχοι τῆς Σκυθίας.
Καὶ τῶν προγόνων μου Σκυθῶν τὸ ἀλαζὸν φυλάττων,
Φυλάττω καὶ τὰ ἤθη των καὶ τὰ φρονήματά των.
Ἂς τὴν ἰδῇ ὁ Νερεστὰν, προτοῦ ν' ἀναχωρήσῃ.
Μὲ τὴν χαράν μου σήμερον καθεὶς ἂς εὐτυχήσῃ.
Αὐτὰς καὶ μόνας τὰς στιγμὰς ἀφ' οὗ παραχωρήσω,
Εἰς τὸ ἑξῆς ἀείποτε μαζῆ της θὲ νὰ ζήσω.
Αὐτὸς προσμένει. ὕπαγε, καὶ φέρε τον κοντά της.
Ἂς τὸν ἰδῇ. ὑπάκουσε εἰς τὰ θελήματά της.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ, ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Μικρὸν εἰσέτι πρόσμεινε, καὶ ἡ Ζαΐρα μόνη
Ἐντὸς ὀλίγου ἔρχεται ἐδῶ καὶ σ' ἀνταμώνει.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ μόνος.

Εἰς ποίαν στάσιν, οὐρανὲ, εἰς ποίους τόπους μένει!
Ὦ πᾶτερ! ὦ θρησκεία μου! ψυχή μου τεθλιμμένη!
δοὺ αὐτή.

Zaïre enfin de moi n'aura point un refus.
Je ne m'en défends point; je fouleaux pieds pour elle
Des rigueurs du sérail la contrainte cruelle.
J'ai méprisé ces lois, dont l'âpre austérité
Fait d'une vertu triste une nécessité.
Je ne suis point formé du sang asiatique;
Né parmi les rochers, au sein de la Taurique,
Des Scythes mes aïeux je garde la fierté,
Leurs mœurs, leurs passions, leur générosité:
Je consens qu'en partant Nérestan la revoie;
Je veux que tous les cœurs soient heureux de ma joie.
Après ce peu d'instans, volés à mon amour,
Tous ses momens, ami, sont à moi sans retour.
Va, ce chrétien attend, et tu peux l'introduire.
Presse son entretien, obéis à Zaïre.

SCENE. II.

CORASMIN, NÉRESTAN.

CORASMIN.

En ces lieux, un moment, tu peux encor rester.
Zaïre à tes regards viendra se présenter.

SCENE III.

NÉRESTAN (seul.)

En quel état, ô Ciel! en quels lieux je la laisse!
O ma religion! ô mon père! ô tendresse!
Mais je la vois.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΖΑΪΡΑ, ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Πῶς σ' ἄφησαν νὰ μ' ἐμιλήσῃς μόνη;
Ω ἀδελφὴ, εἰς τὶ καιρὸν ἡ τύχη μᾶς ἐνώνει!
Δὲν θέλεις ἄλλοτε ἰδῇ τὸν δυστυχῆ πατέρα.

ΖΑΪΡΑ.

Τὶ λέγεις;

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ἡ ἐσχάτη του ἀνέτειλεν ἡμέρα.
Ὁπόταν μᾶς ἐγνώρισεν, ἡ ἄμετρος χαρά του
Διόλου ἐξησθένησε τὰ αἰσθητήριά του.
Καὶ ἡ μεγάλη ταραχὴ τῆς ἀσθενοῦς ψυχῆς του
Τὸ τέλος ἐπετάχυνε τῆς σεβαστῆς ζωῆς του.
Πλὴν ἴξευρε πῶς εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν τὴν ὑστάτην
Φοβεῖται μόνον διὰ σὲ τὴν κόρην τὴν φιλτάτην.
Εἰς τὴν πικρίαν τελευτᾷ καὶ περὶ σοῦ διστάζει.
Χριστιανὴ ἂν ἔγινες ἐπερωτῶν, στενάζει.

ΖΑΪΡΑ.

Ἡ ἀδελφή σου, Νερεστὰν, στοχάζεσαι ν' ἀφήσῃ
Τὸ γένος της, τὴν πίστιν της καὶ ἀσεβὴς νὰ ζήσῃ;

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Μακρὰν ἀκόμι, ἀδελφὴ, τῆς πίστεως ἀπέχεις.
Μικρόν τι μόλις τοῦ φωτὸς ἀρχίζεις νὰ μετέχῃς.
Ἀκόμι δὲν παρέλαβες τὸ ἱερὸν σημεῖον,
Τὸ θεῖον ἀνοικτήριον πυλῶν τῶν οὐρανίων.
Εἰς τὰ δεινά μας ὥμωσε, εἰς τοὺς ὁμογενεῖς σου,
Καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς μάρτυρας τοὺς σεβαστεῖς γονεῖς σου
Πῶς σήμερον θὲ νὰ δεχθῇς μὲ πίστιν καὶ ἐλπίδα
Τοῦ παντοκράτορος θεοῦ τὴν ἱερὰν σφραγίδα.

ΖΑΪΡΑ.

Ὁμνύω εἰς τὸν ὕψιστον θεὸν ὅπου λατρεύω,

SCENE. IV.

ZAÏRE, NÉRESTAN.

NÉRESTAN.

Ma sœur, je puis donc vous parler.
Ah! dans quel temps le ciel nous voulut rassembler!
Vous ne reverrez plus un trop malheureux père!

ZAÏRE.

Dieu! Lusignan?

NÉRESTAN.

Il touche à son heure dernière.
Sa joie en nous voyant, par de trop grands efforts,
De ses sens affaiblis a rompu les ressorts;
Et cette émotion dont son ame est remplie,
A bientôt épuisé les sources de sa vie.
Mais, pour comble d'horreurs, à ces derniers momens,
Il doute de sa fille et de ses sentimens;
Il meurt dans l'amertume, et son ame incertaine
Demande en soupirant si vous êtes chrétienne.

ZAÏRE.

Quoi, je suis votre sœur, et vous pouvez penser
Qu'à mon sang, à ma loi j'aille ici renoncer?

NÉRESTAN.

Ah, ma sœur! cette loi n'est pas la vôtre encore;
Le jour qui vous éclaire est pour vous à l'aurore;
Vous n'avez point reçu ce gage précieux,
Qui nous lave du crime, et nous ouvre les cieux.
Jurez par nos malheurs, et par votre famille,
Par ces martyrs sacrés, de qui vous êtes fille,
Qne vous voulez ici recevoir aujourd'hui
Le sceau du Dieu vivant qui nous attache à lui.

ZAÏRE.

Oui, je jure en vos mains, par ce Dieu que j'adore,

Καὶ εἰς τὴν πίστιν τὴν σεπτὴν ὁποῦ τυφλᾶ πιστεύω,
Καθ' ὅσον ζήσω, ὑπ' αὐτὴν νὰ κλίνω τὸν αὐχένα.
Ἀλλ' ἀδελφέ . . . ἄχ! τὶ ζητεῖ; τὶ θέλει ἀπ' ἐμένα;
Τὶ πρέπει;

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Τῶν τυράννων σου τὸ σκῆπτρον νὰ μισήσῃς.
Τὸν πατρικόν μας κύριον μὲ πίστιν ν' ἀγαπήσῃς,
Αὐτὸν ὁποῦ ἀπέθανεν ἐδῶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου,
Αὐτὸν ὁποῦ ηὐδόκησε νὰ γίνῃ ὁδηγός μου.
Δὲν ἔχω μάθησιν ἐγὼ νὰ σὲ καθοδηγήσω,
Οὐδὲ ποσῶς εἶν' ἔργον μου τὸ νὰ σὲ κατηχήσω.
Πλὴν θεῖος τις ἀρχιερεὺς ἐδῶ θὲ νὰ προφθάσῃ,
Νὰ σὲ χαρίσῃ τὴν ζωὴν καὶ νὰ σὲ ἁγιάσῃ.
Ἐκτέλεσε τοὺς ὅρκους σου, καὶ πρόσεχε μὴ γίνῃ
Ἡ βάπτισις ἀνάθεμα, ἢ μάχαιρα πυρίνη.
Ὁπόταν ἔλθω μετ' αὐτοῦ, ἰδὲ νὰ μ' ἀνταμώσῃς,
Ἀλλὰ καὶ πῶς, καὶ τὶς ἐλπὶς τοῦ νὰ τὸ κατορθώσῃς;
Πρὸς τίνα θέλεις τὸ εἰπῇ, καὶ τὶς ν' ἀκούσῃ πλέον . . .
Σὺ αἷμα τὸ λαμπρότατον τοσούτων βασιλέων,
Σὺ Λουδοβίκου συγγενὴς, θυγάτηρ Λυσιγνάνων,
Σὺ ἐδική μου ἀδελφὴ, αἰχμάλωτος σουλτάνων!
Μὲ ἐννοεῖς . . . ἀρκεῖ . . . οὐδὲν νὰ σὲ εἰπῶ μὲ μένει.
Τοιαύτη ὕβρις, Κύριε, μᾶς ἦτον πεπρωμένη!

ΖΑΪΡΑ.

Ἐξακολούθει ἄσπλαγχνε· γνωρίζεις τὰ δεινά μου;
Τὰ πάθη, τὰς βασάνους μου, καὶ τ' ἀνομήματά μου;
Λυπήσου μίαν ἀδελφὴν περιπεπλανημένην,
Ἡ μιθανῆ, στενάζουσαν, δεινῶς φλογιζομένην.
Ναὶ, εἶμαι, ναὶ, χριστιανὴ, καὶ καρτερῶ νὰ φθάσῃ
Τὸ ὕδωρ τὸ σωτήριον, διὰ νὰ μ' ἁγιάσῃ.
Ἀξία θὲ ν' ἀναφανῶ τοῦ δυστυχοῦς πατρός μου,
Καὶ σοῦ καὶ τῶν προγόνων μου καὶ τῆς γεννήσεώς μου.
Εἰπέ με ὅμως, ἀδελφὲ, εἰλικρινῶς, συντόμως
Εἰπέ . . . τοῦ χριστιανισμοῦ ὁποῖος εἶν' ὁ νόμος; . . .
Ὁποία ψῆφος γέγραπται κατὰ μιᾶς ἀθλίας,
Ἀπερρίμμένης, ὀρφανῆς καὶ σιδημοδεσμίας,

Par sa loi que je cherche, et que mon cœur ignore,
De vivre désormais sous cette sainte loi...
Mais, mon cher frère... hélas! que veut-elle de moi?
Que faut-il?

NÉRESTAN.

Détester l'empire de vos maîtres,
Servir, aimer ce Dieu qu'ont aimé nos ancêtres,
Qui, né près de ces murs, est mort ici pour nous,
Qui nous a rassemblés, qui m'a conduit vers vous.
Est-ce à moi d'en parler? Moins instruit que fidèle,
Je ne suis qu'un soldat, et je n'ai que du zèle.
Un pontife sacré viendra jusqu'en ces lieux
Vous apporter la vie, et dessiller vos yeux.
Songez à vos sermens, et que l'eau du baptême
Ne vous apporte point la mort et l'anathème.
Obtenez qu'avec lui je puisse revenir.
Mais à quel titre, ô Ciel, faut-il donc l'obtenir?
A qui le demander dans ce sérail profane?...
Vous, le sang de vingt rois, esclave d'Orosmane!
Parente de Louis, fille de Lusignan!
Vous chrétienne, et ma sœur, esclave d'un soudan!
Vous m'entendez...je n'ose en dire davantage:
Dieu, nous réserviez-vous à ce dernier outrage?

ZAÏRE.

Ah, cruel, poursuivez, vous ne connaissez pas
Mon secret, mes tourmens, mes vœux. mes attentats.
Mon frère, ayez pitié d'une sœur égarée,
Qui brûle, qui gémit, qui meurt désespérée.
Je suis chrétienne, hélas!...j'attends avec ardeur
Cette eau sainte, cette eau qui peut guérir mon cœur.
Non, je ne serai point indigne de mon frère,
De mes aieux, de moi, de mon malheureux pères.
Mais parlez à Zaire, et ne lui cachez rien,
Dites...quelle est la loi de l'empire chrétien?....
Quel est le châtiment pour une infortunée,
Qui, loin de ses parens, aux fers abandonnée,

Μιᾶς ὁποῦ ἀλλογενοῦς προστάτου ἀξιοῦται,
Καὶ θέλγει τὴν καρδίαν του, καὶ μετ' αὐτοῦ ἑνοῦται;

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Τί εἶπες, τί ἐπρόφερες; ὁ θάνατος εὐθέως
Ὀφείλει . . .

ΖΑΪΡΑ.

Κτύπα, πρόλαβε τὸ αἴσχος σου ταχέως.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Σὺ ἀδελφὴ!

ΖΑΪΡΑ.

Τὸ σφάλμα μου σὲ ἐξομολογοῦμαι.
Μὲ ἀγαπᾷ . . . καὶ ἔμελλα γυνή του νὰ καλοῦμαι.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Γυνή του! φεῦ, τί ἤκουσα! θεέ μου! κινδυνεύω . . .
Ἡ Βασιλόπαις μὲ αὐτὸν . . .

ΖΑΪΡΑ.

Ναὶ, κτύπα, τὸν λατρεύω.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Τὸ ὄνειδος τοῦ γένους σου κατήντησες ἀθλία.
Καθὼς τον θάνατον ζητεῖς, θανάτου εἶσ' ἀξία.
Τοσοῦτον αἴσχος προξενεῖς εἰς τὴν ὑπόληψίν μου,
Εἰς τὴν τοῦ γένους μου τιμὴν καὶ εἰς τὴν πατρικήν μου,
Ὥστ' ἂν δὲν μὲ ἐμπόδιζεν ὁ τοῦ θεοῦ μου νόμος,
Καὶ ἡ θρησκεία μου αὐτὴ ὁποῦ πατεῖς ἀνόμως,
Αὐτὴν τὴν ὥραν μ' ἔβλεπες δρομαῖος νὰ πετάξω,
Καὶ τὸν ἀγρεῖον ἐραστὴν ἀμέσως ὁπου σφάξω,
Κατὰ τοῦ στήθους σου αὐτὸ τὸ ξίφος νὰ γυρίσω,
Καὶ ἅμα εἰς τὸ στῆθος μου νὰ τὸ καταβυθίσω.
Ἐνῷ ὁ Νεῖλος ἔντρομος τὸν Λουδοβῖκον βλέπῃ
Γενναίως ἐναντίον του τὰ ὅπλα του νὰ τρέπῃ,
Διὰ νὰ ἔλθῃ τάχιστα νικῶν μετ' ἀσφαλείας,
Νὰ παραδώσ' εἰς τὸν θεὸν τὰ τείχη τῆς Συρίας,

Trouvant chez un barbare un généreux appui,
Aurait touché son ame, et s'unirait à lui?

NÉRESTAN.

O Ciel! que dites-vous? Ah! la mort la plus prompte
Devrait....

ZAÏRE.

C'en est assez; frappe, et préviens ta honte.

NÉRESTAN.

Qui? vous? ma sœur!

ZAÏRE.

C'est moi que je viens d'accuser.
Orosmane m'adore.... et j'allais l'épouser.

NÉRESTAN.

L'épouser! est-il vrai, ma sœur? Est-ce vous-même?
Vous, la fille des rois?

ZAÏRE.

Frappe, dis-je; je l'aime.

NÉRESTAN.

Opprobre malheureux du sang dont vous sortez,
Vous demandez la mort, et vous la méritez:
Et si je n'écoutais que ta honte et ma gloire,
L'honneur de ma maison, mon père, sa mémoire,
Si la loi de ton Dieu, que tu ne connais pas,
Si ma Religion ne retenait mon bras,
J'irais dans ce palais, j'irais, au moment même,
Immoler de ce fer un barbare qui t'aime,
De son indigne flanc le plonger dans le tien,
Et ne l'en retirer que pour percer le mien.
Ciel! tandis que Louis, l'exemple de la terre,
Au Nil épouvanté ne va porter la guerre
Que pour venir bientôt, frappant des coups plus sûrs,
Délivrer ton Dieu même, et lui rendre ces murs:

Ἡ ἐδική μου ἀδελφὴ, θεὲ! ἡ συγγενής του,
Τυράννου νύμφη καταντᾷ, καὶ σύζυγος ἀπίστου!
Καὶ θὲ νὰ μάθῃ ὁ πατὴρ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της
Πῶς ἕνα Σκύθην ἔκλεξεν ἡ κόρη του θεόν της!
Αὐτὴν τὴν ὥραν τὴν σεπτὴν παραδιδοὺς ψυχήν του,
Τὴν σωτηρίαν του ζητεῖ ἀπὸ τὸν ποιητήν του.

ΖΑΪΡΑ.

Ἂχ, ἀδελφὲ, μετρίασε τὴν κατ' ἐμοῦ ὀργήνσου.
Τὶς εἶδεν; ἴσως μὲ ἰδῇς ἀξίαν ἀδελφήν σου.
Μὴ μ' ἐπιπλήττῃς, ἀδελφὲ, καιρίως μὲ πληγώνεις.
Μὲ τὸν φρικώδη σου θυμὸν τὸ αἷμα μου παγώνεις.
Ὁ τρόπος σου σκληρότερος ὡς πρὸς ἐμὲ βεβαίως
Ἀπὸ τὸν θάνατον αὐτὸν ὁποῦ ζητῶ ματαίως.
Τὸ βλέπω πῶς ἡ στάσις μου σὲ τήκει καὶ λυποῦμαι:
Ναὶ πάσχεις, ναὶ, ἀλλὰ κ' ἐγὼ οὐχ ἧττον τυραννοῦμαι.
Ὑπερεπόθουν σήμερον μὲ εὐχαρίστησίν μου,
Ἂν ἦτον τρόπος, ὁ θεὸς νὰ κόψῃ τὴν ζωήν μου.
Καθ' ἣν ἡμέραν ἄναψε τὸ καθαρόν μου αἷμα
Ἀπὸ τὸ πρῶτον πρὸς ἐμὲ τοῦ Ὀροσμάνου βλέμμα,
Καθ' ἣν ἡμέραν ἔφθασεν ἐκεῖνος ν' ἀτενίσῃ . . .
Θεέ μου, τὶς ἐδύνατο νὰ μὴν τὸν ἀγαπήσῃ!
Μὲ ἐθυσίαζε τὸ πᾶν, μὲ εἶχεν ἐκλογήν του,
Κοντά μου κατεβίβαζε τὴν ὑψηλὴν ἀφρύν του.
Ἐκεῖνος ἀναζωπυροῖ τῶν Γάλλων τὴν ἐλπίδα,
Καὶ εἶν' ἐκεῖνος αἴτιος, ἂν σήμερον σὲ εἶδα.
Αἴ! ὁ θυμός σου, ἀδελφὲ, τὸ πάθος τῆς ψυχῆς μου,
Οἱ ὅρκοι μου, τὸ χρέος μου καὶ ἡ συνείδησίς μου
Μὲ θανατώνουν. μᾶλλον δὲ θὰ εἶν' ὁ θάνατός μου
Τῆς μετανοίας μου καρπὸς, παρὰ τοῦ ἔρωτός μου:

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Σὲ μέμφομαι καὶ σὲ πονῶ. ἡ χάρις τῆς προνοίας
Δὲν θέλει στέρξει νὰ χαθῇς εἰς σκότος ἀσεβείας.
Σὲ συγχωρῶ τὸν πόλεμον τῶν ψυχικῶν παθῶν σου.
Δὲν ἔχεις ἔτι τοῦ θεοῦ τὴν χεῖρα βοηθόν σου.
Ἡ χεὶρ ἡ ἐνισχύουσα τὰ ἐξησθενημένα
Θὶ νὰ στηρίξῃ πίπτοντα τὸν κάλαμον ἐσένα.

Zaïre cependant, ma sœur, son alliée,
Au tyran d'un sérail par l'hymen est liée!
Et je vais donc apprendre à Lusignan trahi,
Qu'un Tartare est le Dieu que sa fille a choisi?
Dans ce moment affreux, hélas! ton père expire,
En demandant à Dieu le salut de Zaïre.

ZAÏRE.

Arrête, mon cher frère,...arrête, connais-moi;
Peut-être que Zaïre est digne encor de toi.
Mon frère, épargne-moi cet horrible langage;
Toncourroux,tonreprocheestunplusgrandoutrage,
Plus sensible pour moi, plus dur que ce trépas
Queje te demandais, et que je n'obtiens pas.
L'état où tu me vois accable ton conrage;
Tu souffres, je le vois; je souffre davantage.
Je voudrais que du ciel le barbare secours
De mon sang, dans mon cœur, eût arrêté lecours;
Le jour qu'empoisonné d'une flamme profane,
Ce pur sang des chrétiens brûla pour Orosmane,
Le jour que de ta sœur Orosmane çbarmé..-
Pardonnez-moi, chrétiens; qui ne l'aurait aimé!
Il fesait tout pour moi; son cœur m'aveit choisle;
Je voyais sa fierté pour moi seule adoucie.
C'est lui qui des chrétiens a ranimé l'espoir:
C'est à lui que je dois le bonheur de te voir:
Pardonne; ton courroux, mon père, ma tendresse,
Mes sermens,mondevoir, mes remords,mafaiblesse,
Me servent de supplice, et ta sœur en ce jour
Meurt de son repentir plus que de son amour.

NÉRESTAN.

Je te blâme, et te plains; crois-moi, la Providence
Ne te laissera point périr sans innocence:
Je te pardonne, hélas! ces combats odieux;
Dieu ne t'a point prêté sont bras victorieux.
Ce bras qui rend la force aux plus faibles courages
Soutiendra ce roseau plié par les orages.

Πατὲ δὲν θέλει ἀνεχθῇ, ἂν ἅπαξ σ' ἁγιάσῃ,
Θεοῦ καὶ Σκύθου μεταξὺ ὁ νοῦς σου νὰ διστάσῃ.
Τὸ βάπτισμα τὴν φλόγα σου θὲ νὰ ἐκκαθαρίσῃ,
Ἢ θέλεις ζῇ χριστιανὴ, ἢ θέλεις μαρτυρήσει.
Τελείωσε τὸν ὅρκον σου. καὶ δὸς μετ' ἀσφαλείας
Ὑπόσχεσιν εἰς τὸν σεπτὸν μονάρχην τῆς Γαλλίας,
Εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὸ πᾶν, εἰς τὸν γενήτορά σου,
Εἰς τὸν θεὸν ὁποῦ ζητεῖ ψυχὴ ἡ καθαρά σου,
Πῶς γάμος ὁ παμμίαρος δὲν θέλει τελειώσει,
Πρὶν ἔλθῃ ὁ ἀρχιερεὺς ὁποῦ θὲ νὰ σὲ σώσῃ.
Πρὶν μὲ τὸ θεῖον βάπτισμα ἐμπρός μου σὲ φωτίσῃ,
Πρὶν σὲ στηρίξῃ ὁ θεὸς καὶ σὲ υἱοθετήσῃ.
Ζαΐρα, τὸ ὑπόσχεσαι;

ΖΑΪΡΑ.

Ἐξ ὅλης μου καρδίας.
Δός μοι τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας.
Ἀλλ' ὕπαγε τὰ ὄμματα νὰ κλείσῃς τοῦ πατρός σου.
Ἂς ἤτον τρόπος πρὸ αὐτοῦ ν' ἀπέθνησκα ἐμπρός σου!

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ὑπάγω πλέον ἀδελφή. καὶ ἐπειδὴ ἡ τύχη
Δὲν συγχωρεῖ ν' ἀποσπασθῇς ἀπὸ αὐτὰ τὰ τείχη,
Ἀμέσως πάλιν ἔρχομαι διὰ νὰ σὲ βαπτίσω,
Καὶ ἀπὸ σπῶν σ' ἐκ τοῦ βυθοῦ, ζωὴν νὰ σὲ χαρίσω.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΖΑΪΡΑ (μόνη.)

Αἴ! μόνη μένω, κύριε, τὶ ἄρα θὲ νὰ γίνω;
Θεέ μου εἰς τὴν πίστιν σου εὐδόκησε νὰ μείνω.
Τὶ εἶμαι; Γάλλων ἔκγονος, ἢ σύζυγος σουλτάνου:
Θυγάτηρ ἄρα Δυσιγνάν, ἢ νύμφη Ὀροσμάνου;
Ἐρῶσα ἢ χριστιανὴ; φριχτὴ ὑπόσχεσίς μου!

Il ne souffrira pas qu'à son culte engagé,
Entre un barbare et lui ton cœur soit partagé.
Le baptême éteindra ces feux dont il soupire,
Et tu vivras fidèle, ou périras martyre.
Achève donc ici ton serment commencé;
Achève, et dansl'horreur dont ton cœur est pressé,
Promets auroi Louis, à l'Europe, à ton père,
Au Dieu qui déjà parle à ce cœur si sincère,
De ne point accomplir cet hymen odieux
Avant que le pontife ait éclairé tes yeux;
Avant qu'en ma présence il te fasse chrétienne,
Et que Dieu par ses mains t'adopte et te soutienne.
Le promets-tu, Zaïre?...

ZAÏRE.

Oui, je te le promets:
Rends-moi chrétienne et libre; à tout je me soumets.
Va, d'un père expirant, va fermer la paupière;
Va, je voudrais te suivre, et mourir la première.

NÉRESTAN.

Je pars, adieu; ma sœur, adieu: puisque mes vœux
Ne peuvent t'arracher à ce palais honteux,
Je reviendrai bientôt par un heureux baptême,
T'arracher aux enfers, et te rendre à toi-même.

SCENE V.

ZAÏRE (seule.)

Me voilà seule, ô Dieu! que vais-je devenir?
Dieu commande à mon cœur de ne te point trahir!
Hélas! suis-je en effet Française, ou Musulmane?
Fille de Lusignan, ou femme d'Orosmane?
Suis-jeamante,ouchrétienne?Osermensquej'aifaits!

Ναὶ, θέλετ' εὐχαριστηθῇ ὦ πᾶτερ, ὦ πατρίς μου.
Φατίμη, ποῦ μὲ ἄφησες ; τὶ ταραχὴ, τὶ λύπη !
Εἰς τὴν παροῦσαν στάσιν μου τὸ πᾶν μ' ἐγκαταλείπει !
Ἡ δυστυχὴς καρδία μου πῶς εἶναι τρόπος μόνη
Τῶν τόσων νέων της χρεῶν τὸ βάρος νὰ συκώνῃ;
Θεὲ, σὲ καθυπέταξα τὴν ἀσθενῆ ψυχήν μου.
Εὐδόκησε νὰ μὴν ἰδῶ ποτὲ τὸν ἐραστήν μου.
Ποῦ νὰ ἰξεύρω τὸ πρωῒ, παμφίλτατ' ἐραστά μου,
Πῶς θὲ νὰ φρίττω σήμερον νὰ σὲ ἰδῶ κοντά μου !
Ἐγὼ ὁπού τὴν φλόγα σου ἠσθάνθην τὴν γλυκείαν,
Οὐδ' ἴξευρ' ἄλλην ἡδονὴν, οὐδ' ἄλλην εὐτυχίαν,
Παρὰ τὸ νὰ σὲ θεωρῶ, τὸ νὰ σὲ συντυχαίνω,
Ἀπαύστως νὰ σ' ἐπιποθῶ καὶ νὰ σὲ περιμένω !
Ἂχ, σὲ λατρεύω, καὶ αὐτὸ κατὲστη ἁμαρτία· !

ΣΚΗΝΗ ς'.

ΖΑΪΡΑ, ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν, Ζαΐρα μου γλυκεία.
Ἀναβολὴν ὁ ἔρως μου δὲν ὑποφέρει πλέον.
Αἱ νυμφικαὶ λαμπάδες μας ἀστράπτουν τελευταῖον.
Καπνοὶ τοῦ θυμιάματος πληροῦσι τὸν ναόν μας.
Ὁ τοῦ προφήτου μας θεὸς ἐξ ὕψους εὐλογῶν μας,
Ἐπικυροῖ τοὺς ὅρκους μου, τὸ πῦρ μου στεφανώνει.
Τὸ πλῆθος ὅλον ὑπὲρ σοῦ τὰς χεῖρας του ὑψώνει,
Οἱ πάντες σὲ προσπίπτουσι, καὶ αἱ ἀντίζηλοί σου
Αἱ μέχρι τοῦδε σύνδουλοι καὶ συνυπήκοοί σου
Εἰς τὸ ἑξῆς διάγουσαι ὑπὸ τὰ νεύματά σου,
Θὲ νὰ καυχῶνται, κάμπτουσαι εἰς τὰ προστάγματά σου.
Τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν, ὁ θρόνος σὲ προσμένει,
Εἰς τὸ ἑξῆς εὐδαίμονα τὸ νὰ μὲ κάμῃς μένει.

Mon père, mon pays, vous serez satisfaits!
Fatimenevient point.Quoi!dans ce trouble extrême,
L'univers m'abandonne! on me laisse à moi-même!
Mon cœnr peut-il porter, seul et privé d'appui,
Lefardeau des devoirs qu'onm'impose aujourd'hui?
A ta loi, Dieu puissant! oui, mon ame est rendue;
Mais fais que mon amant s'éioigne de ma vue.
Cher amant! ce matin l'aurais-je pu prévoir,
Que je dusse aujourd'hui redouter de te voir?
Moi, qui, de tant de feux justement possédée,
N'avais d'autre bonheur, d'autre soin,d'autreidée,
Que de t'entretenir, d'écouter ton amour,
Te voir, te souhaiter, attendre ton retour!
Hélas! et je t'adore, et t'aimer est un crime!

SCENE VI.

ZAÏRE, OROSMANE.

OROSMANE.

Paraissez, tout est prêt, et l'ardeur qui m'anime
Ne souffre plus, madame, aucun retardement;
Lesflambeauxde l'hymen brillentpour votre amant;
Les parfums de l'encens remplissent la mosquée;
Du dieu de Mahomet la puissance invoquée
Confirme mes sermens, et préside à mes feux.
Mon peuple prosterné pour vous offre ses vœux,
Tout tombe a vos genoux; vos superbes rivales,
Qui disputaient mon cœur et marchaient vos égales,
Heureuses de vous suivre et de vous obéir,
Devant vos volontés vont apprendre à fléchir.
Le trône, les festins, et la cérémonie,
Tout est prêt; commencez le bonheur de ma vie.

ΖΑΪΡΑ.

Ὦ ἔρως! ὦ τὶ βάσανος! ποῦ εἶμαι ἡ ἀθλία;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἐλθέ.

ΖΑΪΡΑ.

Θεὲ, ποῦ νὰ κρυφθῶ!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τὶ λέγεις;

ΖΑΪΡΑ.

Ὦ παιδεία!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Δὸς, δὸς τὴν χεῖρα σου, ἐλθὲ, προσήγγισεν ἡ ὥρα.

ΖΑΪΡΑ.

Θεὲ τῶν προπατόρων μου! ἄχ, τὶ νὰ κάμω τώρα;

ΟΣΟΣΜΑΝΗΣ.

Ὦ πόσον καθηδύνομαι μ' αὐτὴν τὴν συστολὴν σου!
Πῶς ἐκπυρσοῖς τὴν φλόγα μου μὲ τὴν ἀντίστασίνσου!

ΖΑΪΡΑ.

Θεέ μου!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Μᾶλλον ποθητὴ σὲ καταντᾷ νὰ γίνῃς,
Διότι εἶναι χαρακτὴρ τῆς ἄκρας σωφροσύνης.
Ἐλθὲ φιλτάτη μου ψυχὴ, ἐλθὲ καὶ μὴ φοβῆσαι.
Μὴ πλέον, μὴν ἀργοπορῇς.

ΖΑΪΡΑ.

Φατίμη μου, ποῦ εἶσαι!

Ὦ βασιλεῦ!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Καὶ τὶ λοιπὸν!

ΖΑΪΡΑ.

Τὸν μετὰ σοῦ δεσμόν μου
Τὸν ἐθεώρουν πάντοτε ὑπέρτατον καλόν μου.

ZAÏRE.

Où suis-je, malheureuse? ô tendresse! ô douleur!

OROSMANE.

Venez.

ZAÏRE.

Où me cacher?

OROSMANE.

Que dites-vous?

ZAÏRE.

Seigneur!

OROSMANE.

Donnez-moi votre main; daignez, belle Zaïre...

ZAÏRE.

Dieu de mon père! hélas! que pourrai-je lui dire?

OROSMANE.

Que j'aime à triompher de ce tendre embarras!
Qu'il redouble ma flamme et mon bonheur!...

ZAÏRE.

Hélas!

OROSMANE.

Ce trouble à mes desirs vous rend encor plus chère;
D'une vertu modeste il est le caractère.
Digne et charmant objet de ma constante foi,
Venez, ne tardez plus.

ZAÏRE.

Fatime, soutiens-moi...
Seigneur!

OROSMANE.

O ciel! eh quoi!

ZAÏRE.

Seigneur, cet hyménée
Etait un bien suprême à mon ame étonnée.

Οὐδέποτ' ἐπεθύμησα λαμπρότητα καὶ θρόνον·
Εἰς ἄλλο δὲν ἀπέβλεψα παρὰ εἰς σὲ καὶ μόνον.
Καὶ ἐπεπόθουν μετὰ σοῦ τερπνῶς συνδεδεμένη,
Καὶ μόνη εἰς τὴν ἔρημον κοντά σου καθημένη,
Ὡς σκύβαλα νὰ θεωρῶ τοὺς θρόνους τῆς Ἀσίας,
Καὶ μετὰ σοῦ νὰ εὐτυχῶ μετ' ἄκρας ἡσυχίας.
Ἀλλ' ἤδη . . . οἱ χριστιανοί . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Χριστιανοὶ! τὶ τρέχει;
Ὁ σύνδεσμός μου μὲ αὐτοὺς ὁποίαν σχέσιν ἔχει;

ΖΑΪΡΑ.

Ὁ γηραλέος Λυσιγνὰν τὰ λοίσθι' ἀναπνέει,
Καὶ ἤδη μὲ τὸν θάνατον ὁ ἄθλιος παλαίει.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Καὶ πῶς εἰς τόσην δι' αὐτὸν συμπάθειαν κινεῖσαι;
Τὸν γέροντα χριστιανὸν πῶς τόσον νὰ λυπῆσαι;
Δὲν εἶσαι σὺ χριστιανὴ· μὲ τὴν ἀνατροφήν σου
Παρέλαβες τὴν πίστιν μου ὡς πίστιν ἐδικήν σου.
Τὸ τσῦ θανάτου δρέπανον πρεσβύτην ἂν θερίζῃ,
Ὀφείλει τὴν εὐαίσθητον ψυχήν σου νὰ συγχίζῃ;
Αὐτή σου ἡ συμπάθεια ἡ ἐρασμιοτάτη
Τὰς μακαρίας μας στιγμὰς δὲν πρέπει νὰ ταράττῃ.

ΖΑΪΡΑ.

Ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἢ ἂν ποτὲ μὲ εἶχες ἀγαπήσῃ . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἂν σ' ἀγαπῶ; ὦ οὐρανὲ!

ΖΑΪΡΑ.

ὀλίγον ἂς ἀργήσῃ . . .
Ὁ γάμος ἂς ἀναβληθῇ μιᾶς δυστυχισμένης . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τὶ εἶπες; τάχα εἶσαι σὺ ὁποῦ μὲ συντυχαίνεις;
Ζαΐρα!

Je n'ai point recherché le trône et la grandeur.
Qu'un sentiment plus juste occupait tout mon cœur!
Hélas! j'aurais voulu qu'à vos vertus unie,
Et méprisant pour vous les trônes de l'Asie,
Seule et dans un désert, auprès de mon époux,
J'eusse pu sous mes pieds les fouler avec vous.
Mais...Seigneur...ces chrétiens...

OROSMANE.

Ces chrétiens... Quoi! madame,
Qu'auraientdoncdecommuncettesecteetmaflamme?

ZAÏRE.

Lusignan, ce vieillard accablé de douleurs,
Termine en ces momens sa vie et ses malheurs.

OROSMANE.

Hé bien, quel intérêt si pressant et si tendre,
A ce vieillard chrétien votre cœur peut-il prendre?
Vous n'êtes point chrétienne; élevée en ces lieux,
Vous suivez, dès long-temps la foi de mes aieux.
Un vieillard qui succombe au poids de ses années,
Peut-il troubler ici vos belles destinées?
Cette aimable pitié, qu'il s'attire de vous,
Doit se perdre avec moi dans des momens si doux.

ZAÏRE.

Seigneur, si vous m'aimez, si je vous étais chère....

OROSMANE.

Si vous l'êtes, ah Dieu!

ZAÏRE.

Souffrez que l'on diffère...
Permettez que ces nœuds, par vos mains assemblés...

OROSMANE.

Que dites-vous? ô ciel! est-ce vous qui parlez?
Zaïre!

ΖΑΪΡΑ.

Τρέμω. τὶ θυμὸς! τὶ πλέον νὰ ἐλπίζω ;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ζαΐρα!

ΖΑΪΡΑ.

Φρίττω, βασιλεῦ, ὁποῦ σὲ παροργίζω.
Συγχώρησε τὴν θλίψιν μου. τὶ πῦρ μὲ καταχαίει!
Καὶ ποία εἶμαι λησμονῶ, καὶ ὅλα μου τὰ χρέη.
Αὐτὸ τὸ ἦθος τὸ φρικτὸν, θεὲ! μὲ θανατώνει.
Δὲν ἠμπορῶ... ὦ βασιλεῦ, ἄχ, ἄφες, ἄφες μόνη
Μακρὰν καὶ σοῦ καὶ τοῦ παντὸς νὰ κρύψω τὰ δεινά μου.
Τὰ δάκρυα, τὴν φρίκην μου, τὰ δυστυχήματά μου. (*)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ὦ φίλε, μένω ἔκθαμβος, ἡ γλῶσσα μου παγώνει.
Τὰς λέξεις εἰς τὰ χείλη μου ἡ φρίκη μου νεκρώνει.
Τὶ εἶπε καὶ τὶ ἤκουσα! αὐτὴ νὰ ἦν' ἐκείνη!
Τοιουτοτρόπως ὁμιλεῖ καὶ φεύγει καὶ μ' ἀφήνει!
Πῶς φεύγει, πῶς τὴν ἄφησα! ὦ φίλε Κοραομῖνε!
Τὶ τρέχει; τὶ μεταβολὴ; τὶ ἠμπορεῖ νὰ ἦναι;

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Σὺ μόνος ὁ παραίτιος τῆς ταραχῆς της εἶσαι.
Εἶσ' ἐραστὴς ἐρώμενος, καὶ τὶ παραπονεῖσαι;

(*) φεύγει.

ZAÏRE.

Je ne puis soutenir sa colère.

OROSMANE.

Zaïre!

ZAÏRE.

Il m'est affreux, Seigneur, de vous déplaire;
Excusez ma douleur...Non, j'oublie à la fois,
Et tout ce que je suis, et tout ce que je dois.
Je ne puis soutenir cet aspect qui me tue.
Je ne puis... Ah! souffrez que loin de votre vue,
Seigneur, j'aille cacher mes larmes, mes ennuis,
Mes vœux, mon désespoir, et l'horreur où je suis.

(elle sort.)

SCENE VII.

OROSMANE, CORASMIN.

OROSMANE.

Je demeure immobile, et ma langue glacée
Se refuse aux transports de mon ame offensée.
Ets-ce à moi que l'on parle? ai-je bien entendu?
Est-ce moi qu'elle fuit? ô Ciel! et qu'ai-je vu?
Corasmin, quel est donc ce changement extrême?
Je la laisse échapper! je m'ignore moi-même.

CORASMIN.

Vous seul causez son trouble, et vous vous en plaignez!
Vous accusez, Seigneur, un cœur où vous régnez!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Πρὸς τί λοιπὸν τὰ δάκρυα, πρὸς τί οἱ στεναγμοί της,
Ἡ βαθυτάτη λύπη της, ἡ φρίκη, ἡ φυγή της;
Μήπως ὁ Γάλλος... οὐρανὲ!.. τί φρίκη μὲ συγχίζει!
Ὁποῖον φῶς ἀφόρητον τὸ πνεῦμα μου φωτίζει!
Τὴν ὑποψίαν ἔπασχεν ὁ νοῦς μου ν' ἀπωθήσῃ.
Ἕν ἄπιστον ἀνδράποδον τοσοῦτον νὰ τολμήσῃ!
Ἄχ φίλ', ἐγὼ νὰ καταντῶ νὰ ἔχω ὑπονοίας
Ἀπ' ἕνα δοῦλον ἄπιστον περὶ ἀντιζηλίας!
Εἰπέ με, σὺ ἠμπόρεσες νὰ τὸν παρατηρήσῃς·
Ἠμπόρεσες τὸ βλέμμα του καλᾶ νὰ ἐννοήσῃς.
Εἰπὲ, συνυπακούεται στοχάζεσαι μαζῆ της;
Μὴ κρύπτε τὸ δυστύχημα. ὁμίλει ... τρέμεις ... φρίττεις...
Ἐννόησα.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Συστέλλομαι τὴν λύπην σου ν' αὐξήσω.
Δακρύοντα συνέπεσε νὰ τὸν παρατηρήσω.
Πλὴν ἄλλο τί δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσω ἢ νὰ μάθω
Ὁποῦ νὰ σέ...

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Αὐτὸ λοιπὸν μὲ ἔμελλε νὰ πάθω!
Ἀλλ' ὄχι. ἂν ἐδίδετο ἐκείνη ν' ἀπιστήσῃ,
Ἐντέχνως τὸ ὑπέκρυπτε, διὰ νὰ μ' ἀπατήσῃ.
Ἀνίσως μετεβάλλετο τῷ ὄντι ἡ ψυχή της,
Τοιουτοτρόπως ἤθελε φανῇ ἡ ταραχή της;
Μὴν ὑποπτεύῃς ἄπιστος ποτὲ πῶς εἶν' ἐκείνη.
Ἀλλ' εἶδες δάκρυα τινὰ ὁ μιαρὸς νὰ χύνῃ.
Τίς οἶδε διατὶ θρηνεῖ, καὶ διατὶ στενάζει;
Ἂς ὑποθέσω πῶς αὐτὸν καὶ ἔρως τὸν πειράζει.
Δεδόσθω. ἕν ἀνδράποδον πρὸς τί νὰ μὲ φοβίσῃ;
Ὡς αὔριον ἀπὸ αὐτὴν διόλου θὰ χωρίσῃ.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Παρὰ τοὺς νόμους, βασιλεῦ, δὲν εἶχες ἐπιτρέψῃ
Ἐκ νέου πρὸς ἀντάμωσιν αὐτῆς νὰ ἐπιστρέψῃ;
Ἐδῶ νὰ τὴν ξαναΐδῃ...

OROSMANE.

Mais pourquoi donc ces pleurs, ces regrets, cette fuite,
Cette douleur si sombre en ses regards écrite?
Si c'était ce Français!... quel soupçon, quelle horreur!
Quelle lumière affreuse a passé dans mon cœur!
Hélas! je repoussais ma juste défiance:
Un barbare, un esclave, aurait cette insolence!
Cher ami, je verrais un cœur comme le mien,
Réduit à redouter un esclave chrétien!
Mais, parle: tu pouvais observer son visage,
Tu pouvais de ses yeux entendre le langage:
Ne me déguise rien, mes feux sont-ils trahis?
Apprends-moi mon malheur.. tu trembles... tu frémis...
C'est assez.

CORASMIN.

Je crains d'irriter vos alarmes.
Il est vrai que ses yeux ont versé quelques larmes;
Mais, Seigneur, après tout, je n'ai rien observé
Qui doive...

OROSMANE.

A cet affront, je serais réservé!
Non, si Zaïre, ami, m'avait fait cette offense,
Elle eût avec plus d'art trompé ma confiance.
Le déplaisir secret de son cœur agité,
Si ce cœur est perfide, aurait-il éclaté?
Ecoute, garde-toi de soupçonner Zaïre.
Mais, dis-tu, ce Français gémit, pleure, soupire:
Que m'importe après tout, le sujet de ses pleurs?
Qui sait si l'amour même entre dans ses douleurs?
Et qu'ai-je à redouter d'un esclave infidèle,
Qui demain pour jamais se va séparer d'elle?

CORASMIN.

N'avez-vous pas, Seigneur, permis, malgré nos lois,
Qu'il jouît de sa vue une seconde fois?
Qu'il revînt en ces lieux?

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἐκεῖνος νὰ τολμήσῃ
Μετὰ τῆς ἐρωμένης μου ποτὲ νὰ ὁμιλήσῃ ;
Ἂς τὴν ἰδῇ, τὸ δέχομαι, πλὴν σπαίρων πρὸ ποδῶν της
Ἐκπτύων καὶ τὸ αἷμα του ἐμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶν της.
Κ' ἐγὼ τὰ σπλάγχνα ἐκριζῶν τοῦ ἀναισχύντου δούλου,
Νὰ συγκιρνῶ τὸ αἷμα του μὲ τὸ τῆς ἐπιβούλου.
Συγχώρησέ με τὰς ὁρμὰς καρδίας τετρωμένης,
Ἐκ φύσεως ὁρμητικῆς, ἐρώσης, πληγωμένης.
Λἰσθάνομαι πῶς μαίνεται ἡ ἐμπαθὴς ψυχή μου.
Μὲ κάμνει νὰ αἰσχύνωμαι ἡ τόση ταραχή μου.
Δὲν ἔχω, ὄχι, κατ' αὐτῆς κἀμμίαν ὑποψίαν.
Δὲν ἔλαβεν ἐκ φύσεως ἐπίβουλον καρδίαν.
Ἀλλ' ἴξευρε πῶς οὐδ' ἐμὲ διώρισεν ἡ φύσις
Ν' ἀναστενάζω ἀγενῶς διὰ περιφρονήσεις,
Νὰ στέργω, ν' ἀπαναίνωμαι καὶ νὰ παραπονοῦμαι.
Στοχάζομαι χαμέρπειαν καὶ τὸ νὰ ἐξηγοῦμαι.
Ὀφείλω μᾶλλον τὴν ἐμὴν καρδίαν νὰ νικήσω,
Καὶ μέχρι τοῦ ὀνόματος αὐτῆς νὰ λησμονήσω.
Προστάζω αὕτη ἡ αὐλὴ διαπαντὸς νὰ κλείσῃ.
Ὁ τρόμος εἰς τὰς πύλας της εὐθὺς νὰ κατοικήσῃ.
Τὸν τῆς δουλείας χαλινὸν ἂς μεταχειρισθῶμεν.
Τοὺς προκατόχους βασιλεῖς καιρὸς νὰ μιμηθῶμεν.
Ἐνίοτέ τις δύναται πρὸς τὴν αἰχμάλωτόν του
Νὰ ῥίψῃ, ὅταν βουληθῇ, ἓν βλέμμα ἱλαρόν του,
Ἀλλ' εἶναι πάντῃ εὐτελὲς νὰ γυναικοκρατῆται,
Καὶ τῶν ἀνάνδρων δυτικῶν τὰ ἤθη νὰ μιμῆται.
Τὸ ῥῦλον ὅπερ ἀπαιτεῖ τὴν παντοκρατορίαν
Εἰς τὴν Εὐρώπην μοναρχεῖ, ἀλλ' ὄχ' εἰς τὴν Ἀσίαν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

OROSMANE.

Qu'il revînt, lui, ce traître?
Qu'aux yeux de mamaîtresse il osât reparaître?
Oui, je le lui rendrais, mais mourant, mais puni,
Mais versant à ses yeux le sang qui m'a trahi:
Déchiré devant elle, et ma main dégouttante
Confondrait dans son sang le sang de son amante.
Excuse les transports de ce cœur offensé;
Il est né violent, il aime, il est blessé.
Je connais mes furenrs, et je crains ma faiblesse;
A des troubles honteux je sens que je m'abaisse.
Non, c'est trop sur Zaïre arrêter un soupçon;
Non, son cœur n'est point fait pour une trahison.
Mais ne crois pas non plus que le mien s'avilisse
A souffrir des rigueurs, à gémir d'uu caprice,
A me plaindre, à reprendre, à redonner ma foi;
Les éclaircissemens sont indignes de moi.
Il vaut mieux sur mes sens reprendre un juste empire;
Il vaut mieux oublier jusqu'au nom de Zaïre.
Allons, que le sérail soit fermé pour jamais;
Que la terreur habite aux portes du palais;
Que tout ressente ici le frein de l'esclavage.
Des rois de l'Orient suivons l'antique usage.
On peut, pour son esclave oubliant sa fierté,
Laisser tomber sur elle un regard de bonté;
Mais il est trop honteux de craindre une maîtresse;
Aux mœurs de l'Occident laissons cette bassesse.
Ce sexe dangereux, qui veut tout asservir,
S'il règne dans l'Europe, ici doit obéir.

FIN DU TROISIÈME ACTE.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΖΑΪΡΑ, ΦΑΤΙΜΗ.

ΦΑΤΙΜΗ.

Πῶς σὲ λυποῦμαι ἀδελφὴ καὶ πόσον σὲ θαυμάζω!
Ὁ Κύριος σ' ἐνέπνευσε καὶ τὸν ὑπερδοξάζω.
Αὐτὸς θὰ δώσῃ δύναμιν εἰς τὸν βραχίονά σου
Τοῦ νὰ συντρίψῃς τὰ τερπνὰ καὶ ἄλυτα δεσμά σου.

ΖΑΪΡΑ.

Πῶς ἡ ψυχή μου δύναται νὰ τὸ ἀποφασίσῃ;

ΦΑΤΙΜΗ.

Ἀφ'οὗ ζητῇς τὴν χάριν του, θὲ νὰ σὲ βοηθήσῃ.
Ἐκεῖνος ἔσετ' ὁδηγὸς τῆς νέας σου καρδίας.

ΖΑΪΡΑ.

Ναὶ, χρῄζω ὑπὲρ ἄλλοτε τῆς θείας βοηθείας.

ΦΑΤΙΜΗ.

Ἂν ἔχασες, Ζαΐρα μου, τοὺς σεβαστοὺς γονεῖς σου,
Πατήρ σου εἶναι ὁ θεὸς καὶ ὑπερασπιστής σου.
Σὲ ἔχ' εἰς τὰς ἀγκάλας του, φωτίζει τὴν ψυχήν σου.
Ἀνίσως δ' ὁ ἀρχιερεὺς διὰ τὴν βάπτισίν σου
Εἰς ταῦτα τ' ἀνακτόρια δὲν δύναται κρυφίως . . .

ΖΑΪΡΑ.

Τοῦ ἐραστοῦ μου τὴν ψυχὴν ἐπλήγωσα καιρίως,
Κατεποτίσθη μὲ χολὴν πικρᾶς ἀπελπισίας.

ACTE QUATRIEME.

SCENE I.

ZAÏRE, FATIME.

FATIME.

Que je vous plains, madame, et que je vous admire!
C'est le Dieu des chrétiens, c'est Dieu qui vous inspire;
Il donnera la force à vos bras languissans,
De briser des liens si chers et si puissans.

ZAÏRE.

Eh! pourrai-je achever ce fatal sacrifice?

FATIME.

Vous demandez sa grace, il vous doit sa justice:
De votre cœur docile il doit prendre le soin.

ZAÏRE.

Jamais de son appui je n'eus tant de besoin.

FATIME.

Si vous ne voyez plus votre auguste famille,
Le Dieu que vous servez vous adopte pour fille;
Vous êtes dans ses bras, il parle à votre cœur;
Et quand ce saint pontife, organe du Seigneur,
Ne pourrait aborder dans ce palais profane...

ZAÏRE.

Ah! j'ai porté la mort dans le sein d'Orosmane.
J'ai pu désespérer le cœur de mon amant!

Τὶ εὐτυχίαν ἔχασα! τὶ ὥρα συντελείας!
Ἂς γένῃ ὡς προσέταξες, θεὲ, τὸ θέλημά σου.

ΦΑΤΙΜΗ.

Ἀκόμι δὲν ἐμίσησες τὰ ρυπαρὰ δεσμά σου;
Μετὰ τοσοῦτον πόλεμον νὰ χάσῃς τὰ βραβεῖα!

ΖΑΪΡΑ.

Ὢ ἀρετὴ ἀπάνθρωπος! ὢ νίκη τρισαθλία!
Τὶ θυσιάζει σήμερον ἡ ἐμπαθὴς ψυχή μου!
Αὐτὸς ὁ ἔρως ὁ γλυκὺς, ἡ μόνη ἡδονή μου,
Αὐτὸς παρ' οὗ ἐπρόσμενα τοσαύτην εὐτυχίαν
Δὲν εἶχεγίνῃ φανερὸς καθ' ὅλην του τὴν βίαν.
Προσφέρω εἰς τὸν Κύριον τοὺς πόνους τῶν τραυμάτων,
Ποτίζω μὲ τὰ δάκρυα τὰ τῶν ἐμῶν ὀμμάτων
Τοὺς τόπους ὅπου κατοικεῖ, ὡς λέγεις, ὁ θεός μου,
Καὶ κράζω, κλέουσα πικρᾶ, θεὲ ὁ τοῦ πατρός μου,
Ἐξάλειψε τὸ πάθος μου. κυρίευσέ με μόνος.
Ἀλλ' ἡ εἰκὼν, Φατίμη μου, ἡ ποθητὴ συγχρόνως,
Ἐκείν' ἡ τρισεπέραστος εἰκὼν τοῦ ἐραστοῦ μου
Παρίστατ' εἰς τὸ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ θεοῦ μου.
Ὢ προγονοί μου βασιλεῖς, ὦ πᾶτερ σεβαστέ μου,
Ὢ μῆτερ, ὦ χριστιανοὶ, ὦ Κύριε θεέ μου,
Τοῦ ἐραστοῦ μου σήμερον ἀφ' οὗ μὲ ὑστερῆτε,
Καὶ τὴν ζωήν μου κόψετε. τὶ πλέον καρτερεῖτε;
Ἂς ἀποθάνω, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἂς κλείσῃ
Τοὺς τρισαθλίους ὀφθαλμοὺς οὓς εἶχεν ἀγαπήσῃ.
Ἂχ Ὀροσμάνη φίλτατε! ποῦ εἶναι; ποῦ ἐχάθη;
Τὶ κάμνω, ζῶ, ἀπέθανα οὐδ' ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ.
Μὲ ἀποφεύγει, μὲ μισεῖ καὶ πῶς νὰ ζήσω πλέον;

ΦΑΤΙΜΗ.

Σὺ ἡ Ζαΐρα ἡ λαμπρὰ θυγάτηρ βασιλέων!
Εἰς κόλπους τοῦ Κυρίου σου ἐν ᾧ ἀπὸ τὴν πλάνην..!

ΖΑΪΡΑ.

Καὶ πῶς ὁ Κύριος αὐτὸς μισεῖ τὸν Ὀροσμάνην;
Τὸν κρίνει ἄξιον λοιπὸν τοῦ νὰ τὸν τιμωρήσῃ;

Quel outrage, Fatime, et quel affreux moment!
Mon Dieu, vous l'ordonnez!..j'eusseététropheureuse.

FATIME.

Quoi! regretter encor cette chaîne honteuse!
Hasarder la victoire, ayant tant combattu!

ZAÏRE.

Victoire infortunée! inhumaine vertu!
Non, tu ne connais pas ce que je sacrifie.
Cet amour si puissant, ce charme de ma vie,
Dont j'espérais, hélas! tant de félicité,
Dans toute son ardeur n'avait point éclaté.
Fatime, j'offre à Dieu mes blessures cruelles;
Je mouille devant lui de larmes criminelles
Ces lieux, où tu m'as dit qu'il choisit son séjour;
Je lui crie en pleurant, Ote-moi mon amour,
Arrache-moi mes vœux, emplis-moi de toi-même;
Mais, Fatime, à l'instant les traits de ce que j'aime,
Ces traits chers et charmans, que toujours je revoi,
Se montrent dans mon ame entre le ciel et moi.
Hé bien, race des rois, dont le ciel me fit naître,
Père, mère, chrétiens, vous mon Dieu, vous mon maître;
Vous qui de mon amant me privez aujourd'hui,
Terminez donc mes jours, qui ne sont plus pour lui;
Que j'expire innocente, et qu'une main si chère,
De ces yeux qu'il aimait ferme au moins la paupière!
Ah que fait Orosmane? Il ne s'informe pas
Si j'attends loin de lui la vie ou le trépas;
Il me fuit, il me laisse, et je n'y peux survivre.

FATIME.

Quoi vous! fille des rois, que vous prétendez suivre.
Vous, dans les bras d'un Dieu, votre éternel appui..

ZAÏRE.

Eh! pourquoi mon amant n'est-il pas né pour lui?
Orosmane est-il fait pour être sa victime?

Πῶς ὁ θεὸς ἐνάρετον καρδίαν νὰ μισήσῃ;
Γενναῖος, εὐεργετικὸς, ἀνάπλεως χαρίτων.
Τὶ πλέον ἐχρειάζετο, χριστιανὸς ἂν ἦτον;
Τοὐλάχιστον ἂς ἤρχετο, ἂς ἔβλεπα νὰ φθάσῃ
Ὁ ποθητὸς ἀρχιερεὺς νὰ μὲ ἐφησυχάσῃ.
Δὲν τὸ ἰξεύρω, πλὴν φρονῶ πῶς ὁ μακρόθυμος σας,
Καθὼς τὸν περιγράφετε, καὶ εὔσπλαγχνος θεός σας
Ποτὲ τοιοῦτον σύνδεσμον δὲν ἤθελε χαλάσῃ,
Οὐδὲ τοιαύτην ἕνωσιν ποτὲ καταδικάσῃ.
Πρὸς χάριν δὲ τῆς πίστεως τῆς ἐσωτερικῆς μου,
Ἐνδέχεται νὰ συγχωρῇ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου.
Καὶ ἴσως ἂν μὲ ἔδιδε τὸν θρόνον τῆς Συρίας,
Ἐβοήθουσε δι' ἐμοῦ τοὺς Γάλλους τῆς Ἀσίας.
Ἰξεύρεις πῶς ὁ ἰσχυρὸς σουλτάνος Σαλαδῖνος,
Τοῦ Ἰορδάνου ὁ λαμπρὸς καταχτητὴς ἐκεῖνος
Ὁ ἔχων τὰ φιλάνθρωπα τοῦ Ὀροσμάνου ἤθη
Ὑπὸ μητρὸς χριστιανῆς, Φατίμη, ἐγεννήθη.

ΦΑΤΙΜΗ.

Δὲν βλέπεις πῶς τὸ πνεῦμα σου δι' ἰδεῶν ματαίων . . .

ΖΑΪΡΑ.

Τὰ βλέπω ὅλα, ἄφες με, καὶ μὴ μὲ θλίβῃς πλέον.
Τὸ βλέπω πῶς ἀπὸ τὸ πᾶν ἐγὼ κατεδικάσθην,
Πῶς εἶμαι κόρη Λυσιγνὰν, σουλτάνου πῶς ἠράσθην,
Καὶ τὴν ζωήν μου μὲ αὐτὸν πῶς ἔφθασα νὰ δέσω.
Πολλάκις εἰς τοὺς πόδας του στοχάζομαι νὰ πέσω,
Ὁποία εἶμαι νὰ εἰπῶ, τὴν στάσιν μου νὰ μάθῃ.

ΦΑΤΙΜΗ.

Ὁ ἀδελφός σου μὲ αὐτὸ ἐνδέχεται νὰ πάθῃ.
Ἐκτίθεται εἰς κίνδυνον χριστιανῶν τὸ γένος,
Καὶ τὸν θεὸν τὸν ἴδιον προδίδεις ἑπομένως.

ΖΑΪΡΑ.

Αἴ, δὲν γνωρίζεις τὸν βαθμὸν τῆς γενναιότητός του!

ΦΑΤΙΜΗ.

Ἀλλ' ἔχει ζῆλον ἔνθερμον ὑπὲρ τῆς πίστεώς του.

Dieu pourrait-il haïr un cœur si magnanime?
Généreux, bienfesant, juste, plein de vertus,
S'il était né chrétien, que serait-il de plus?
Et plût à Dieu du moins que ce saint interprête,
Ce ministre sacré que mon ame souhaite,
Du trouble où tu me vois vînt bientôt me tirer!
Je ne sais; mais enfin, j'ose encor espérer
Que ce Dieu, dont cent fois on m'a peint la clémence,
Ne réprouverait point une telle alliance:
Peut-être, de Zaïre en secret adoré,
Il pardonne aux combats de ce cœur déchiré;
Peut-être, en me laissant au trône de Syrie,
Il soutiendrait par moi les chrétiens de l'Asie.
Fatime, tu le sais, ce puissant Saladin,
Qui ravit à mon sang l'empire du Jourdain,
Qui fit comme Orosmane admirer sa clémence,
Au sein d'une chrétienne il avait pris naissance.

FATIME.

Ah, ne voyez-vous pas que pour vous consoler...

ZAÏRE.

Laisse-moi; je vois tout; je meurs sans m'aveugler
Je vois que mon pays, mon sang, tout me condamne
Que je suis Lusignan, que j'adore Orosmane;
Que mes vœux, que mes jours à ses jours sont liés.
Je voudrais quelquefois me jeter à ses pieds,
De tout ce que je suis faire un aveu sincère.

FATIME.

Songez que cet aveu peut perdre votre frère,
Expose les chrétiens, qui n'ont que vous d'appui,
Et va trahir le Dieu qui vous rappelle à lui.

ZAÏRE.

Ah! si tu connaissais le grand cœur d'Orosmane!

FATIME.

Il est le protecteur de la loi musulmane,

Καὶ ἐπειδὴ σὲ ἀγαπᾷ, δὲν θέλει ὑποφέρει
Θεον ἓν ἀποστρέφεται κἀνεὶς νὰ σ' ἀναφέρῃ.
Κρυφίως ὁ ἀρχιερεὺς ἐδῶ θὲ νὰ εἰσέλθῃ,
Καὶ ὑπεσχέθης . . .

ΖΑΪΡΑ.

Οὐρανὲ! τὶ νὰ εἰπῶ; ἂς ἔλθῃ.
Τὸ ἔταξα, τὸ ὥμωσα νὰ μὴν τὸ ἐκστομίσω.
Τὸν ἐραστήν μου πῶς ἐγὼ θεέ μου ν' ἀπατήσω!
Τὸ πάντων δὲ πικρότατον, μὲ ἀπεστράφη πλέον!

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΖΑΪΡΑ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἦτον ποτέ τις ἐποχὴ καθ' ἣν ὑπὲρ τὸ δέον
Δουλώσας τὴν καρδίαν μου ὑπὸ τὸν ἔρωτά σου,
Ἐσεμνυνόμην λάτρις σου, καὶ φέρων τὰ δεσμά σου.
Πῶς ἀντερῶμαι ἤλπιζα, καὶ ἔπρεπε νομίζω
Ὡς ἐραστὴς καὶ βασιλεὺς δικαίως νὰ ἐλπίζω.
Μὴν περιμένῃς ἔλεγχον, ἐὐδὲ ζηλοτυπίαν,
Οὐδὲ ἐπίπληξιν πικρὰν ἐκ μέρους μου κἀμμίαν.
Καιρίως μὲ ἐπλήγωσες, πλὴν δὲν παραπονοῦμαι,
Οὐδὲ καταβιβάζομαι εἰς τὸ νὰ προσποιοῦμαι.
Σὲ βεβαιῶ πῶς τοῦ λοιποῦ ἡ ἀδιαφορία
Θὲ νὰ σὲ γίνῃ παρ' ἐμοῦ ἀνταμοιβὴ ἀξία.
Μὴν ἑτοιμάζῃς δολερὰς, ἐντέχνους ἀπαντήσεις,
Μηδὲ μὲ λέξεις ἔλπιζε ποτὲ νὰ ἀπατήσῃς
Τὸν ἐραστὴν ὁποῦ πετᾷ καὶ δὲν ξεναγυρίζει,
Ὁποῦ σὲ βλέπ' εἰς τὸ ἑξῆς, χωρὶς νὰ σὲ γνωρίζῃ.
Τὸ ἀληθὲς τοῦ πράγματος οὐδ' ἐρωτῶ νὰ μάθω,
Φοβούμενος τὸ ὄνειδος ἃ δύναμαι νὰ πάθω.

Et plus il vous adore, et moins il peut souffrir
Qu'on vous ose annoncer un Dieu qu'il doit haïr.
Le pontife à vos yeux en secret va se rendre,
Et vous avez promis...

ZAIRE.

Hé bien, il faut l'attendre.
J'ai promis, j'ai juré de garder ce secret:
Hélas! qu'à mon amant je le tais à regret!
Et pour comble d'horreur je ne suis plus aimée.

SCENE II.

ZAÏRE, OROSMANE.

OROSMANE.

Madame, il fut un temps où mon ame charmée,
Ecoutant sans rougir des sentimens trop chers,
Se fit une vertu de languir dans vos fers.
Je croyais être aimé, madame, et votre maître,
Soupirant à vos pieds, devait s'attendre à l'être:
Vous ne m'entendrez point, amant faible et jaloux,
En reproches honteux éclater contre vous;
Cruellement blessé, mais trop fierpourme plaindre,
Trop généreux,tropgrand pourm'abaisserafeindre,
Je viens vous déclarer que le plus froid mépris
De vos caprices vains sera le digne prix.
Ne vous préparez point à tromper ma tendresse,
A chercher des raisons, dont la flatteuse adresse,
A mes yeux éblouis colorant vos refus,
Vous ramène un amant qui ne vous connaît plus;
Et qui, craignant sur-tout qu'à rougir on l'expose,
D'un refus outrageant veut ignorer la cause.

Τετέλεσται. ὁ ἔρως μου εἰς ἄλλην θὲ νὰ δώσῃ
Τὸν θρόνον ὅπου ἔμελλε λαμπρῶς νὰ σὲ ὑψώσῃ.
Εἰς ἄλλην μᾶλλον ἱκανὴν σαφῶς νὰ καταλάβῃ
Ὁποίαν πρέπει ἀμοιβὴν ὁ ἔρως μου νὰ λάβῃ.
Ἐνδέχεται νὰ λυπηθῶ, πλὴν τὸ ἀποφασίζω.
Εἰς ὅλα εἶμαι ἱκανὸς, εἰς ὅλα συνηθίζω.
Προκρίνω νὰ σὲ στερηθῶ. καὶ ἐπειδὴ σὲ χάνω,
Μεμαχρυσμένος ἀπὸ σοῦ προκρίνω ν' ἀποθάνω,
Προκρίνω μᾶλλον χεραυνὸς εὐθὺς νὰ μὲ πατάξῃ,
Παρὰ τὸ στῆθος σου ποτὲ δι' ἄλλον νὰ στενάξῃ.
Δὲν θέλω πλέον νὰ ἰδῶ τὸ κάλλος σου ποτέ μου.

ΖΑΪΡΑ.

Τὸ πᾶν λοιπὸν διὰ μιᾶς μὲ ἀφαιρεῖς, θεέ μου!
Νὰ ἄρχῃς μόνος ἀπαιτεῖς εἰς τὰς ἐμὰς αἰσθήσεις..
Ἂν ἔφθασες, ὦ βασιλεῦ, λοιπὸν νὰ μὲ μισήσῃς,
Καὶ ἂν...

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ναὶ εἶναι βέβαιον πῶς ἡ τιμὴ τὸ θέλει.
Πῶς σὲ ἐλάτρευσα ποτὲ, πῶς τώρα δὲν μὲ μέλλει,
Πῶς πλέον σ' ἐγκατέλειπα, πῶς μοναχή σου πταίεις,
Πῶς τοῦτο τὸ ἐπιθυμεῖς καὶ πῶς... Ζαΐρα, κλαίεις;

ΖΑΪΡΑ.

Ὦ βασιλεῦ, τοὐλάχιστον ποτέ σου μὴ νομίσῃς
Πῶς μὲ λυπεῖ ὁ θρόνος σου καὶ αἱ λυπαὶ στερήσεις.
Σὲ χάνω ναὶ, τῆς τύχης μου τὸ ἀπαιτοῦν οἱ νόμοι,
Πλὴν τὴν ψυχήν μου ἴξευρε δὲν ἔμαθες ἀκόμη.
Τὴν θείαν τώρα κατ' ἐμοῦ ὀργὴν ἐπικαλοῦμαι
Ἐκτὸς τῆς μόνης σου ψυχῆς ἂν ἄλλο τι λυποῦμαι.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Καὶ πῶς! Ζαΐρα μ' ἀγαπᾷς;

ΖΑΪΡΑ.

Ἂν σ' ἀγαπῶ! θεέ μου!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τοιοῦτο αἴνιγμα δεινὸν δὲν μ' ἔτυχε ποτέ μου.

Madame, c'en est fait, une autre va monter
Au rang que mon amour vous daignait présenter;
Une autre aura desyeux, et va du moins connaître
De quel prix mon amour et ma main devaient être.
Il pourra m'en coûter, mais mon cœur s'y résout.
Apprenez qu'Orosmane est capable de tout;
Que j'aime mieux vous perdre, et loin de votre vue
Mourir désespéré de vous avoir perdue,
Que de vous posséder, s'il faut qu'à votre foi,
Il en coûte un soupir qui ne soit pas pour moi.
Allez, mes yeux jamais ne reverront vos charmes.

ZAÏRE.

Tu m'as donc tout ravi, Dieu, témoin de mes larmes,
Tu veux commander seul à mes sens éperdus..
Hé bien, puisqu'il est vrai que vous ne m'aimez plus!
Seigneur...

OROSMANE.

Il est trop vrai que l'honneur me l'ordonne,
Que je vous adorai, que je vous abandonne,
Que je renonce à vous, que vous le desirez,
Que sous une autre loi.... Zaire, vous pleurez?

ZAÏRE.

Ah! seignenr! ah! du moins, gardez de jamais croire:
Que du rang d'un soudan je regrette la gloire;
Je sais qu'il faut vous perdre, et mon sort l'a voulu:
Mais, seigneur, mais mon cœur ne vous est pas connu.
Me punisse à jamais ce ciel qui me condamne,
Si je regrette rien que le cœur d'Orosmane!

OROSMANE.

Zaïre, vous m'aimez!

ZAÏRE.

Dieu! si je l'aime, hélas!

OROSMANE.

Quel caprice étonnant, que je ne conçois pas!

Μὲ ἀγαπᾷς; πρὸς τί λοιπὸν μὲ τόσην ἀσπλαγχνίαν,
Τοῦ ἐραστοῦ σου τοῦ πιστοῦ σπαράττεις τὴν καρδίαν;
Ματαίως εἶχα στοχασθῇ πῶς ἐμαυτὸν γνωρίζω.
Ἐνόμισα πῶς ἐπωσοῦν τὸ πνεῦμα μου ὁρίζω.
Ποτὲ, ποτὲ δὲν δύναται τοσοῦτον ἡ ψυχή μου.
Νὰ μὴν τὸ δείξῃ ὁ θεὸς, Ζαΐρ' ἀγαπητή μου
Ὁ ἐραστής σου ὁ πιστὸς τοσοῦτον νὰ ἰσχύσῃ,
Ὥστε τὸν ἔρωτα τὸν σὸν ποτὲ νὰ λησμονήσῃ.
Τὸν θρόνον ἄλλη ν' ἀναβῇ ποτὲ τὸν ἐδικόν μου!
Ποτέ μου. οὐδ' ἀπέρασεν ἀπὸ τὸν στοχασμόν μου.
Παράβλεψε τὴν πρόσκαιρον παράφρονα ὁρμήν μου,
Τὸν πεπλασμένον μου θυμὸν καὶ τὴν ψευδῆ ὀργήν μου.
Πικρίαν ἄλλην παρ' αὐτὴν ποτὲ εἰς τὴν ψυχήν σου
Ποτὲ δὲν θέλεις αἰσθανθῇ εἰς ὅλην τὴν ζωήν σου.
Μὲ πίστιν θὲ νὰ σ' ἀγαπῶ . . . ἐκ τίνος δὲ αἰτίας
Τὴν μόνην μου ἀνέβαλες στιγμὴν τῆς εὐτυχίας;
Ἐκ φόβου τάχα; καὶ πρὸς τί φοβεῖται ἡ ψυχή σου;
Δὲν θέλω ζήσει βασιλεὺς, ἀλλ' ἐραστὴς μαζῆ σου.
Νὰ ἦτον τέχνασμα; πρὸς τί; ὁποίαν ἔχεις χρείαν;
Δεν ἐγεννήθης παντελῶς διὰ τὴν πανουργίαν.
Τὸ τέχνασμα καὶ τὸ ἁπλοῦν μετέχει ἀπιστίας.
Ἂς μὴ μολύνῃ τὸν δεσμὸν τοιαύτης συζυγίας.
Ποτὲ δὲν τὸ ἐγνώρισα . . . μὲ φρόνημα γενναῖον,
Μὲ ἔρωτα εἰλικρινῆ . . .

ΖΑΪΡΑ.

Δὲν ὑποφέρω πλέον.
Ναὶ, σὲ λατρεύω, βασιλεῦ, καὶ διὰ βάσανόν μου
Ὁ ἔρως μου κατήντησε τὸ πρῶτον τῶν δεινῶν μου.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Καὶ ἐξηγήσου, οὐρανὲ! εἰπὲ νὰ ἐννοήσω
Τί τάχα . . .

ΖΑΪΡΑ.

Πῶς δὲν δύναμαι, θεὲ, νὰ ὁμιλήσω!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τί ἀκατάληπτον κρυφὸν! τί ξένη μυστικότης!

Vous m'aimez? Eh, pourquoi vous forcez-vous, cruelle
A déchirer le cœur d'un amant si fidèle?
Je me connaissais mal; oui, dans mon désespoir
J'avais cru sur moi-même avoir plus de pouvoir.
Va, mon cœur est bien loin d'un pouvoir si funeste.
Zaïre, que jamais la vengeance céleste
Ne donne à ton amant enchaîné sous ta loi,
La force d'oublier l'amour qu'il a pour toi!
Qui, moi? que sur mon trône une autre fût placée!
Non, je n'en eus jamais la fatale pensée.
Pardonne à mon courroux, à mes sens interdits,
Ces dédains affectés, et si bien démentis;
C'est le seul déplaissir que jamais, dans ta vie,
Le ciel aura voulu que ta tendresse essuie.
Je t'aimerai toujonrs... mais d'où vient que ton cœur,
En partageant mes feux, différait mon bonheur?
Parle. Etait-ce un caprice? est-ce crainte d'un maître,
D'nu soudan, qui pour toi veut renoncer à l'être?
Serait ce un artifice? épargne-toi ce soin;
L'art n'est pas fait pour toi, tu n'en as pas besoin:
Qu'il ne souille jamais le saint nœud qui nous lie!
L'art le plus innocent tient de la perfidie.
Je n'en connus jamais, et mes sens déchirés,
Pleins d'un amour si vrai..,

ZAÏRE.

Vous me désespérez.
Vous m'êtes cher, sans doute, et ma tendresse extrême
Est le comble des maux pour ce cœur qui vous aime.

OROSMANE.

O Ciel! expliquez-vous. Quoi? toujours me troubler?
Se peut-il?...

ZAÏRE.

Dieu puissant, que ne puis-je parler!

OROSMANE.

Quel étrange secret me cachez-vous, Zaïre?

Χριστιανός τις κατ' ἐμοῦ ἐφάνη συνομώτης;
Μ' ἐπιβουλεύονται; εἰπέ.

ΖΑΪΡΑ.

Τὶς ἤθελε τολμήσῃ;
Εὐθὺς εἰς μέσον μ' ἔβλεπες πῶς ἤθελα ὁρμήσῃ.
Οὐδεὶς σ' ἐπιβουλεύεται· μὴν ἔχεις ὑποψίαν.
Ἐμὲ καὶ μόνην, βασιλεῦ, λυπήσου τὴν ἀθλίαν.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Σὲ μόνην!

ΖΑΪΡΑ.

Εἰς τοὺς πόδας σου ἐπίτρεψε νὰ πέσω,
Καὶ μίαν χάριν ἔντρομος νὰ σὲ παρακαλέσω.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Καὶ μίαν μόνην; πρόσταξε. σὲ δίδω τὴν ζωήν μου.

ΖΑΪΡΑ.

Ἂς μὴν ἐχώριζε ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐδικήν μου!
Ἄφες με μόνην . . . βασιλεῦ . . . τὴν σήμερον ἡμέραν
Μακρὰν καὶ σοῦ καὶ τοῦ παντὸς καὶ ὅλως ἐλευθέραν,
Τῆς τύχης μου βαθύτερα τὴν στάσιν νὰ γνωρίσω,
Χωρὶς μὲ πένθη λυπηρὰ νὰ σὲ παρενοχλήσω.
Μανθάνεις αὔριον τὸ πᾶν κατ' ἔκτασιν τελείαν.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τί ταραχὴν μὲ προξενεῖ καὶ τί ἀνησυχίαν!
Καὶ εἶναι τάχα δυνατόν!

ΖΑΪΡΑ.

Ἂν ἔτι μὲ λυπῆσαι,
Αὐτὴν τὴν χάριν ἄφες με καὶ μὴ μὲ τὴν ἀρνῆσαι.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἀφ' οὗ τὸ θέλῃς, χρεωστῶ κ' ἐγὼ νὰ τὸ θελήσω.
Μὲ τήκει, πλὴν βιάζομαι νὰ τὸ ἀποφασίσω.

Ets-il quelque chrétien qui contre moi conspire?
Me trahit-on? parlez.

ZAÏRE.

Eh! peut-on vous trahir?
Seigneur, entr'eux et vous, vous me verriez courir
On ne vous trahit point, pour vous rien n'est à craindre;
Mon malheur est pour moi, je suis la seule à plaindre.

OROSMANE.

Vous, à plaindre? grand Dieu!

ZAÏRE.

Souffrez qu'à vos genoux
Je demande en tremblant une grace de vous.

OROSMANE.

Une grace! ordonnez, et demandez ma vie.

ZAÏRE.

Plût au ciel qu'à vos jours la mienne fût unie!
Orosmane... Seigneur... permettez qu'aujourd'hui,
Seule, loin de vous-même, et toute à monennui,
D'un œil plus recueilli contemplant ma fortune,
Je cache à votre oreille une plainte importune...
Demain, tous mes secrets vous seront révélés.

OROSMANE.

De quelle inquiétude, ô ciel, vous m'accablez!
Pouvez-vous?...

ZAÏRE.

Si pour moi l'amour vous parle encore,
Ne me refusez pas la grace que j'implore.

OROSMANE.

Hé bien, il faut vouloir tout ce que vous voulez;
J'y consens; il en coûte à mes sens désolés.

Σὶ θυσιάζω σήμερον μὲ λύπην τῆς ψυχῆ; μου
Τἀ; πλέον εὐτυχεῖς στιγμὰς καὶ ὥρας τῆς ζωῆς μου.

ΖΑΪΡΑ.

Κατασπαράττονται μ' αὐτοὺς τοὺ; λόγους αἱ πληγαί μου.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ζαΐρα, φεύγεις τὸ λοιπὸν;

ΖΑΪΡΑ.

Ὦ δίκαιε θεέ μου!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΡΣΜΑΝΗΣ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Πρὸς τὶ τοιαύτη ζήτησις, καὶ πόθεν ἐδιάσθη;
Τὴν ἄκραν μου εὐμένειαν εἰς ἄκρον κατεχράσθη.
Ἐξίσταμαι, οὐδ' ἐννοῶ, ὦ φίλε Κορασμῖνε,
Τὶ τάχα τὸ μυστήριον τῆς λύπης της νὰ ἦναι.
Καὶ πῶς! ἐνῷ τὴν καρτερῇ ὁ θρόνος τῆ; Συρίας,
Ἐνῷ τὴν κάμνω μέτοχον τοσαύτης εὐτυχίας,
Εἰς ἐραστὴν ἐρώμενον πλησίον καθημένη,
Νὰ φρίττῃ, καὶ εἰς δάκρυα νὰ ἦναι βουτημένη!
Θυμώνω, οὐδ' ἀνέχομαι τοιαύτας φαντασίας.
Ὀλίγας δ' εἶδ' ἐκμέρους μου κ' ἐκείνη ἀδικίας;
Ὁ ἔρω; μου ἀνεύθυνος ὡς πρὸ; αὐτὴν ἐφάνη;
Πρὸς τὶ ὀργίζομαι λοιπὸν; δὲν ἀντερῶμαι; φθάνει.
Ζηλοτυπίαν ἔδειξα, καὶ πρέπει νὰ παschήσω
Διὰ τὸ ὄνειδο; αὐτὸ νὰ τὴν εὐχαριστήσω.
Τὸ βλέπω, εἶναι ἄπλαστος ἡ πρὸ; ἐμέ της κλίσις.
Τοὺ; λόγου; της ἡ ἄδολος ὑπαγορεύει φύσι;.
Εὑρίσκεται εἰς τὴν καλὴν ἀθῴαν ἡλικίαν,

Allez, souvenez-vous que je vous sacrifie
Les momens les plus beaux, les plus chers de ma vie.

ZAÏRE.

En me parlant ainsi, vous me percez le cœur.

OROSMANE.

Hé bien, vous me quittez, Zaïre?

ZAÏRE.

Hélas, Seigneur!

SCENE III.

OROSMANE, CORASMIN.

OROSMANE.

Ah! c'est trop tôt chercher ce solitaire asyle,
C'est trop tôt abuser de ma bonté facile;
Et plus j'y pense, ami, moins je puis concevoir
Le sujet si caché de tant de désespoir.
Quoi donc! par ma tendresse élevée à l'empire,
Dans le sein du bonheur que son ame desire,
Près d'un amant qu'elle aime, et qui brûle à ses pieds,
Ses yeux remplis d'amour, de larmes sont noyés!
Je suis bien indigné de voir tant de caprices:
Mais moi-même, après tout, eus je moins d'injustices?
Ai-je été moins coupable à ses yeux offensés?
Est ce à moi de me plaindre? on m'aime, c'est assez.
Il me faut expier, par un peu d'iudnlgence,
De mes transports jaloux l'injurieuse offense.
Je me rends: je le vois, son cœur est sans détours;
La nature naïve anime ses discours.
Elle est dans l'âge heurenx où règne l'innocence;

Οὐδ' ἔχω εἰς τὴν πίστιν της ποσῶς ἀμφιβολίαν.
Ἰξεύρω πῶς μὲ ἀγαπᾷ· ἀπὸ τὰ βλέμματά της
Γνωρίζω καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὰ φρονήματά της.
Καὶ ἡ ψυχή της ἔνθερμος διὰ τοῦ στόματός της
Ἀνέτρεχε νὰ ἐκφρασθῇ περὶ τοῦ ἔρωτός της.
Τὶς ἀπ' αἰῶνος ἔφθασεν εἰς τόσην πονηρίαν,
Ὑπὸ ταιοῦτο πρόσχημα νὰ κρύπτῃ ἀπιστίαν;

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ, ΜΕΛΗΔΟΡ.

ΜΕΛΗΔΟΡ.

Αὐτὴν τὴν ὥραν τὸ παρὸν πρὸς τὴν Ζαΐραν γράμμα
Μὲ ἔδωκαν οἱ φύλακες, καὶ σπεύδων ἐντωάμα . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Δός . . . δός με . . . τὶς τὸ ἔφερεν;

ΜΕΛΗΔΟΡ.

Εἷς τούτων τῶν ἀπίστων
Οὓς πρὸ μικροῦ ἀπέλυσες ἀπὸ τῆς φυλακῆς των.
Εἰς τ' ἀνακτόρια κρυφᾶ νὰ ἔμβῃ ἐπροσπάθει.
Ἐφυλακώθη δέσμιος.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τὶ ἄρα θέλω μάθῃ!
Ἔξελθε . . . φρίττω.

A sa sincérité je dois ma confiance.
Elle m'aime sans doute; oui, j'ai lu devant toi,
Dans ses yeux attendris, l'amour qu'elle apour moi;
Et son ame, éprouvant cette ardeur qui me touche,
Vingt fois pour me le dire a volé sur sa bouche.
Qui peut avoir un cœur assez traître, assez bas,
Pour montrer tant d'amour, et ne le sentir pas?

SCENE IV.

OROSMANE, CORASMIN, MÉLÉDOR.

MÉLÉDOR.

Cette lettre, Seigneur, à Zaïre adressée,
Par vos gardes saisie, et dans mes mains laissée...

OROSMANE.

Donne... qui la portait?... Donne.

MÉI ÉDOR.

Un de ces chrétiens,
Dont vos bontés, seigneur, ont brisé les liens:
Au sérail, en secret, il allait s'introduire;
On l'a mis dans les fers.

OROSMANE.

Hélas! que vais-je lire?
Laisse-nous...je frémis.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ. ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Βασιλεῦ, αὐτὸ τὸ γράμμα πλέον
Θὰ νὰ σὲ δώσῃ πιθανῶς τὸ φῶς τὸ ἀναγκαῖον.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἂχ τρέμω . . . ἂς ἀνοίξωμεν, ἂς μάθωμεν τί τρέχει.
Προβλέπω πῶς τὴν τύχην μου αὐτὸ ἐμπεριέχει.
Ἂς ἀναγνώσωμεν . . . « Καιρὸς, Ζαΐρα μου φιλτάτη.
» Πρὸς τὸν ναὸν εὑρίσκεται ὁδὸς μυστικοτάτη
» Δι' ἧς χωρὶς νὰ σὲ ἰδοῦν, μὲ ἄκραν ἡσυχίαν,
» Νὰ μ' ἀνταμώσῃς δύνασαι, κατὰ τὴν συμφωνίαν.
» Ἐγνώρισες τον ζῆλον μου· ἀνάγκη νὰ τολμήσῃς.
» Προσμένω, χάνομαι, δὲν ζῶ, ἀνίσως ἀπιστήσῃς. »
Αἴ φίλε; πῶς σὲ φαίνεται;

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ἡ φρίκη μ' ἐξ πτάζει.
Τὸ φοβερὸν τοῦ πράγματος τὸ πνεῦμα μου τρομάζει.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τὸ βλέπεις τί μᾶς ἔκαμαν;

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Φρικώδη προδοσίαν!
Καὶ τοῦτο τὸ ἀνέχεσαι λοιπὸν μὲ ἡσυχίαν!
Σὺ ὅστις μόνον μὲ ἁπλῆν ἰδέαν ὑποψίας,
Βασάνους ἐδοκίμαζε τὸ πνεῦμα σου μυρίας!
Ἡ φρίκη βεβαιότατα τοῦ ἀνοσίου δόλου
Σὲ ἔκαμε νὰ βδελυχθῇς τὸν ἔρωτα διόλου.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ὕπαγε, σπεῦσε πρὸς αυτὴν, ἐγχείρισε τὸ γράμμα.
Ἂς φρίξῃ . . . ναὶ, ἂς τὸ ἰδῇ . . . καὶ ἄπνους ἐντωμάμα

SCENE V.

OROSMANE, CORASMIN.

CORASMIN.

Cette lettre, seigneur,
Pourra vous éclaircir, et calmer votre cœur.

OROSMANE.

Ah! lisons: ma main tremble, et mon ame étonnée,
Prévoit que ce billet contient ma destinée.
Lisons....Chère Zaïre, il est temps de nous voir:
» Il est vers la mosquée une secrète issue,
» Où vous pouvez sans bruit, et sans être aperçue,
» Tromper vos surveillans, et remplir notre espoir:
» Il faut tout hasarder; vous connaissez mon zèle:
» Je vous attends; je meurs, si vous n'êtes fidèle.
Hé bien, cher Corasmin, que dis-tu?

CORASMIN.

Moi, seigneur?
Je suis épouvanté de ce comble d'horreur.

OROSMANE.

Tu vois comme on me traite.

CORASMIN.

O trahison horrible!
Seigneur, à cet affront vous êtes insensible?
Vous dont le cœur tantôt, sur un simple soupçon,
D'une douleur si vive a reçu le poison?
Ah! sans doute, l'horreur d'une action si noire
Vous guérit d'un amour qui blessait votre gloire.

OROSMANE.

Cours chez elle à l'instant, va, vole, Corasmin:
Montre-lui cet écrit...Qu'elle tremble...et soudain,

Μυρίας φέρουσα πληγὰς, ἃς πέση ἐμπροστά σου.
Πρὶν δὲ κτυπήσῃς . . . ἄκουσε ... δὲν εἶναι ὥρα ... στάσου.
Ἂχ στάσου. τὸν ἐπίβουλον ἐπιθυμῶ νὰ εὕρω . . .
Μὴ μὴ . . . οὐδὲν ἐπιθυμῶ . . . τὶ θέλω δὲν ἰξεύρω.
Θὲ ν' ἀποθάνω . . . ὁ θυμὸς μὲ φέρει εἰς μανίαν.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Κἀνεὶς δὲν ἔπαθε ποτὲ τοιαύτην ἀτιμίαν·

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ μυστικὸν ἰδοὺ ὁποῦ ἐφάνη.
Τὴν μιαρὰν καρδίαν της αὐτὸ κατετυράννει.
Ἡ ἄπιστος μὲ πρόσχημα παρθενικῆς δειλίας
Νὰ μ' ἀποφύγῃ πρὸς καιρὸν ζητεῖ μὲ πανουργίας,
Βιάζει τὴν καρδίαν μου τὴν ἄδειαν νὰ δώσῃ,
Δακρύει, φεύγει. διατὶ . . . διὰ νὰ μὲ προδώσῃ!
Πῶς, ἡ Ζαΐρα!

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Δίδεται τοιαύτη ἀνομία!
Μὴ γίνου τῆς κακίας της, ὦ βασιλεῦ, θυσία.
Τὸ φρόνημ' ἀνακάλεσε τῆς μεγαλοψυχίας.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Νερεστὰν, ὁ ἥρως τῆς Γαλλίας,
Ὁ ἔνδοξος χριστιανὸς ὁποῦ εἰς τὴν Σολύμην
Τῶν ὑψηλῶν του ἀρετῶν διέσπειρε τὴν φήμην!
Μὲ ἐξεθάμβει καὶ ἐμὲ, καὶ ἤσχαλλα μεγάλως
Διότι εἰς τὴν ἀρετὴν μὲ ἔφθαν' ἕνας Γάλλος.
Τὶ ἀκριβᾶ τὸν δόλον του θὲ νὰ μ' ἀντιπληρώσῃ!
Ἀλλ' ἡ Ζαΐρα! δίδεται ἀχαριστία τόση!
Αὐτὴ ὁποῦ ἂν ἔμενεν εἰς τὴν κατάστασίν της,
Διῆγε δούλη εὐτελὴς μὲ εὐχαρίστησίν της!
Αὐτὴ! τὶ εἶδεν ἀπ' ἐμὲ τὸ ἴξευρεν ἐκείνη.
Αἴ δυστυχὴς!

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ἂν πρόσφορον ἡ γνώμη σου τὸ κρίνῃ,
Ἂν θέλῃς τὴν ἰδέαν μου σαφῶς νὰ παραστήσω,
Καὶ ἂν . . .

De cent coups de poignard que l'infidèle meure.
Mais avant de frapper... ah! cher ami, demeure,
Demeure, il n'est pas temps. Je veux que ce chrétien
Devant elle amené...non...je ne veux plus rien...
Je me meurs... je succombe à l'excès de marage.

CORASMIN.

On ne reçnt jamais un si sanglant outrage.

OROSMANE.

Le voilà donc connu ce secret plein d'horreur!
Ce secret qui pesait à son infame cœur!
Sous le voile emprunté d'une crainte ingénue,
Elle veut quelque temps se soustraire à ma vue.
Je me fais cet effort, je la laisse sortir,
Elle part en pleurant...et c'est pour me trahir.
Quoi, Zaïre!

CORASMIN.

Tout sert à redoubler son crime.
Seigneur, n'en soyez pas l'innocente victime,
Et de vos sentimens rappellant la grandeur,..

OROSMANE.

C'est-là ce Nérestan, ce héros plein d'honneur,
Ce chrétien si vanté, qui remplissait Solyme
De ce faste imposant de sa vertu sublime!
Je l'admirais moi-même, et mon cœur combattu
S'indignait qu'un chrétien m'égalât en vertu.
Ah! qu'il va me payer sa fourbe abominable!
Mais Zaïre, Zaïre est cent fois plus coupable.
Une esclave chrétienne, et que j'ai pu laisser
Dans les plus vils emplois languir sans l'abaisser!
Une esclave! elle sait ce que j'ai fait pour elle!
Ah malheureux!

CORASMIN.

Seigneur, si vous souffrez mon zèle,
Si, parmi les horreurs qui doivent vous troubler,
Vous vouliez...

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Πεθῶ νὰ τὴν ἰδῶ, νὰ τὴν συνομιλήσω.
Πρὸς τὴν Ζαΐραν πέταξε εὐθὺς νὰ μὲ τὴν φέρῃς. (*)

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Τί λόγους τώρα πρὸς αὐτὴν, τί λέξεις θὰ προφέρῃς;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἄχ, δὲν ἰξεύρω, ἄφες με καὶ μὴ μὲ ἐμποδίσῃς.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Εἰς τὴν ἀπελπισίαν σου τὸ πρῶτον θὲ ν' ἀρχίσῃς
Παράπονα καὶ ἀπειλάς· αὐτὴ θὲ νὰ δακρύσῃ·
Θὲ νὰ τὴν δώσῃς δύναμιν· θὲ νὰ σὲ πολεμήσῃ·
Εἰς τέλος θὲ ν' ἀπατηθῇς· εὐθὺς θέ νὰ ἐνδώσῃς·
Καὶ ἀφορμὰς θὲ νὰ ζητῇς τοῦ νὰ τὴν δικαιώσῃς.
Τὸ γράμμ' αὐτὸ στοχάζομαι καλήτερον πῶς ἦτον
Νὰ μὴν τὸ δώσῃς μόνος σου, ἀλλὰ μὲ μέσον τρίτον.
Καὶ οὕτω μ' ὅλην τὴν ἀχλὺν τοῦ δόλου, τῆς ἀπάτης,
Ἀναχαλύπτεις τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ φρονήματά της,
Καὶ περὶ πάντων ἀποκτᾷς τὴν ἀναγκαίαν πεῖραν.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τὴν ὑποθέτεις ἄπιστον τῷ ὄντι τὴν Ζαΐραν; . . .
Δεδόσθω, ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, θὲ νὰ τὸ δοκιμάσω,
Καὶ θέλω εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἀρετῆς νὰ φθάσω.
Θὲ νὰ ἰδῶ ποῦ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ κακία.
Ποῦ καταντᾷ ἀναίδεια καὶ τόλμη γυναικεία.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ἡ συνδιάλεξις αὐτὴ ἐσχάτως μὲ φοβίζει.
Ἡ σὴ καρδία, βασιλεῦ . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ματαίως σὲ συγχίζει.
Δὲν προσποιοῦμαι ὡς αὐτὴ· ἀλλ' ἠμπορῶ, ἂν θέλω,
Τὸν ἑμαυτόν μου σταθερᾶ ἐγὼ νὰ καταστέλλω.

(*) Πρὸς ἕνα εὐνοῦχον.

OROSMANE.

Oui, je veux la voir et lui parler.
Allez, volez, esclave, et m'amenez Zaïre.

CORASMIN.

Hélas, en cet état que pourrez-vous lui dire?

OROSMANE.

Je ne sais, cher ami, mais je prétends la voir.

CORASMIN.

Ah! Seigneur, vous allez, dans votre désespoir,
Vous plaindre, menacer, faire couler ses larmes.
Vos bontés contre vous lui donneront des armes;
Et votre cœur séduit, malgré tous vos soupçons,
Pour la justifier cherchera des raisons.
M'en croirez-vous? cachez cette lettre à sa vue,
Prenez pour la lui rendre une main inconnue:
Par là, malgré la fraude et les déguisemens,
Vos yeux démêleront ses secrets sentimens,
Et des plis de son cœur verront tout l'artifice.

OROSMANE.

Penses-tu qu'en effet Zaïre me trahisse?...
Allons, quoi qu'il en soit, je vais tenter mon sort,
Et pousser la vertu jusqu'au dernier effort.
Je veux voir à quel point une femme hardie
Saura de son côté pousser la perfidie.

CORASMIN.

Seigneur, je crains pour vous ce funeste entretien:
Un cœur tel que le vôtre...

OROSMANE.

Ah! n'en redoute rien.
A son exemple, hélas! ce cœur ne saurait feindre.
Mais j'ai la fermeté de savoir me contraindre:

Ναὶ, ἐπειδὴ ἀντίζηλον ἡ πονηρά της φύσις . . .
Ἰδοὺ τὸ γράμμα τὸ φρικτὸν καὶ πρὸς τοὺς τρεῖς ἐπίσης.
Ἰδοὺ, καὶ ἄνθρωπον πιστὸν εὑρίσκων ἐντωάμα,
Κατόρθωσε νὰ τὴν δοθῇ τὸ ἀπευκταῖον γράμμα.
Ναὶ φίλε . . . δὲν θὲ νὰ ἰδῶ τὸ κάλλος της ποτὲ μου.
Οὐδέποτε νὰ μὴ φανῇ . . . ἀλλ' ἔρχεται. θεέ μου!

ΣΚΗΝΗ ς'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΖΑΪΡΑ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

ΖΑΪΡΑ.

Ἡ προσταγήσου, βασιλεῦ, μὲ φέρ' εἰς ἀπορίαν.
Πῶς αἴφνης μὲ ἀνακαλεῖς, καὶ μὲ τοσαύτην βίαν;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἐπάναγκες κατήντησε, δὲν πρέπει ν' ἀπορήσῃς.
Ζαΐρα πλέον χρεωστεῖς νὰ μὲ πληροφορήσῃς.
Ἀμφότεροι κατήντησε δεινῶς νὰ δυστυχῶμεν.
Ἂς στήσωμεν τὴν τύχην μας, καὶ ἂς ἐξηγηθῶμεν.
Τὰ ὅσα εἶδες παρ' ἐμοῦ, τὸ εὐμενές μου ἦθος,
Τὸ σκῆπτρον εἰς τοὺς πόδας σου, τὸ τῶν χαρίτων πλῆθος,
Τὸ σέβας, ἡ περίθαλψις, ἡ πίστις ἡ ἐσχάτη
Ἐνδέχεται νὰ σ' ἔκαμαν εὐγνώμονα κατά τι.
Καὶ ἀπὸ τῆς εὐνοίας μου τὰ ὅπλα νικημένη,
Ἐνόμισες ἀπ' ἔρωτα πῶς εἶσαι τετρωμένη.
Ἀλλ' ἔφθασεν ἡ ἐποχὴ τὰ σπλάγχνα σου ν' ἀνοίξῃς,
Γυμνὴν τὴν κεκρυμμένην σου καρδίαν νὰ μὲ δείξῃς.
Στοχάσου. τὴν ἀλήθειαν ἐκ μέρους σου προσμένω.
Εἰλικρινῶς ὁμίλησε, καθὼς σὲ συντυχαίνω.
Ὑπ' ἄλλου ἔρωτος τινὸς ἂν ἦσαι τετρωμένη,
Ἂν ταλαντεύῃ τὸν ἐμὸν, ἢ ἂν τὸν ὑπερβαίνῃ,
Ἀνάγκη νὰ μὲ τὸ εἰπῇς χωρὶς ἀντιλογίας.

Oui, puisqu'elle m'abaisse à connaître un rival...
Tiens, reçois ce billet à tous trois si fatal:
Va, choisis pour le rendre un esclave fidèle,
Mets en de sûres mains cette lettre cruelle;
Va, cours... Je ferai plus, j'éviterai ses yeux;
Que'elle n'approche pas...C'est elle, justes Cieux!

SCENE VI.

OROSMANE, ZAÏRE, CORASMIN.

ZAÏRE.

Seigneur, vous m'étonnez; quelle raison soudaine,
Quel ordre si pressant près de vous me ramène?

OROSMANE.

Hé bien, madame, il faut que vous m'éclaircissiez:
Cet ordre est important plus que vous ne croyez;
Je me suis consulté...Malheureux l'un par l'autre,
Il faut régler d'un mot, et mon sort, et le vôtre.
Peut-être qu'en effet ce que j'ai fait pour vous,
Mon orgueil oublié, mon sceptre à vos genoux,
Mes bienfaits, mon respect, mes soins, ma confiance,
Ont arraché de vous quelque reconnaissance.
Votre cœur, par un maître attaqué chaque jour,
Vaincu par mes bienfaits, crut l'être par l'amour.
Dans votre ame, avec vous, il est temps que je lise,
Il faut que ses replis s'ouvrent à ma franchise;
Jugez-vous: répondez avec la vérité
Que vous devez au moins à ma sincérité.
Si de quelqu'autre amour l'invincible puissance
L'emporte sur mes soins, ou même les balance,
Il faut me l'avouer, et dans ce même instant,

Εἰπέ το καὶ σὲ συγχωρῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας.
Παράδος με τὸν ἀναιδῆ· τὰ πάντα παραβλέπω.
Στοχάσου πῶς σὲ ὁμιλῶ ἀκόμι καὶ σὲ βλέπω.
Ὁ χεραυνὸς εἶν' ἕτοιμος. εἰπὲ, νὰ τὸν γυρίσω.
Ἰδοὺ ἡ μόνη ἐποχὴ τοῦ νὰ σὲ συγχωρήσω.

ΖΑΪΡΑ.

Σὺ βασιλεῦ! σὺ πρὸς ἐμὲ τοιαῦτα νὰ λαλήσῃς!
Αἴ, ἡ ψυχὴ ὁποῦ τολμᾷς σκληρὲ νὰ καθυβρίσῃς,
Ἡ δυστυχὴς αὐτὴ ψυχὴ ἂν δεν σὲ ἀγαποῦσε,
Μὲ ὅλας σου τὰς ἀπειλὰς ποτῶς δὲν σ' ἐψηφοῦσε.
Ἐκτὸς τοῦ ἔρωτος οὐδὲν, ὦ βασιλεῦ, φοβοῦμαι·
Καὶ τὸ νὰ καταδέχωμαι νὰ δικαιολογοῦμαι
Προέρχεται ἀπὸ τὸ πῦρ τὸ φλέγον τὴν ψυχήν μου,
Ἀπὸ τὴν κλίσιν τὴν πρὸς σὲ τὴν ἐσωτερικήν μου.
Δὲν τὸ ἰξεύρω ὁ θεὸς ὁποῦ μὲ κατατρέχει
Ἂν οὐρανόθεν διὰ σὲ διωρισμένην μ' ἔχῃ,
Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν πέπρωται, ὁμνύω εἰς αὐτήν μου
Τὴν εἰς τὰ σπλάγχνα μου αὐτὰ ἐγχάρακτον τιμήν μου,
Ὁμνύω πῶς εἰς ἐμαυτὴν ἂν ἤθελε μ' ἀφήσουν,
Τοὺς λαμπροτέρους βασιλεῖς βεβαίως τοὺς ἐμίσουν,
Βδελυττομένη μετὰ σὲ τοὺς ἅπαντας ἐπίσης.
Ἐπιθυμεῖς σαφέστερον σκληρὲ νὰ μέ γνωρίσῃς;
Τὴν τρισαθλίαν μου ψυχὴν τὴν κατατεθλιμμένην
Ἐπιθυμεῖς νὰ τὴν ἰδῇς ἀνακεκαλυμμένην;
Ἂχ μάθε, μάθε τὸ λοιπὸν πῶς καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ,
Κρυφίως συνῃσθάνετο τοῦ ἔρωτος τὰ βέλη.
Πῶς πρὶν ἐκ μέρους σου φανοῦν τοῦ ἔρωτος σημεῖα,
Θερμῶς ἐκείνη διὰ σὲ ἐστέναζ' ἡ ἀθλία.
Πῶς πρὸ πολλοῦ ἐτρέφετο ἡ μυστικὴ της κλίσις.
Πῶς τέλος σὲ ἐλάτρευα, πρὶν ἔτι μὲ γνωρίσῃς.
Πῶς ἄλλον οὐδ' ἠγάπησεν, οὐδὲ θὲ ν' ἀγαπήσῃ.
Μαρτύρομαι τὸν οὐρανὸν, καὶ ἂς μὲ τιμωρήσῃ·
Ἀχάριστ' ἂν ὑπέπεσα εἰς τὴν ὀργὴν τὴν θείαν,
Προῆλθε μόνον ἀπὸ σὲ καὶ τὴν πρὸς σὲ λατρεία ν.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἀκόμι ἔρωτα ζητεῖς, ἐπίορκε νὰ δείξῃς,
Ἐνῷ τῆς προδοσίας σου κρατῶ τὰς ἀποδείξεις!

Ta grace est dans mon cœur;prononce, ellet'attend.
Sacrifie à ma foi l'insolent qui t'adore:
Songe que je te vois, que je te parle encore,
Que ma foudre à ta voix pourra se détourner,
Que c'est le seul moment où je peux pardonner.

ZAÏRE.

Vous, Seigneur! vous osez me tenir ce langage?
Vous, cruel!...Apprenezque ce cœur qu'on outrage,
Et que par tant d'horreurs le ciel veut éprouver,
S'il ne vous aimait pas, est né pour vous braver.
Je ne crains rien ici que ma funeste flamme;
N'imputez qu'à ce feu qui brûle encor mon ame,
N'imputez qu'à l'amour, que je dois oublier,
La honte où je descends de me justifier.
J'ignore si le ciel, qui m'a toujours trahie,
A destiné pour vous ma malheureuse vie.
Quoi qu'il puisse arriver, je jure par l'honneur,
Qui,non moinsqnel'amour,est gravédans moncœur,
Je jure que Zaïre, à soi-même rendue,
Des rois les plus puissans détesterait la vue;
Que tout autre, après vous, me serait odieux.
Voulez-vous plus savoir, et me connaître mieux?
Voulez-vous que ce cœur, à l'amertume en proie,
Ce cœur désespéré devant vous se déploie?
Sachez donc qu'en secret il pensait malgré lui,
Tout ce que devant vous il déclare aujourd'hui;
Qu'ilsoupirait pour vous, avant que vos tendresses
Vinssent justifier mes naissantes faiblesses;
Qu'il prévintvos bienfaits, qu'ilbrûlait à vos pieds,
Qu'il vous aimait enfin, lorsque vous m'ignoriez;
Qu'il n'eut jamais que vous, n'aura que vous pour maître.
J'en atteste le ciel, que j'offense peut être;
Et si j'ai mérité son éternel courroux,
Si mon cœur fut coupable,ingrat, c'était pour vous.

OROSMANE.

Quoi! desplustendresfeuxsabouchencorm'assure!
Quel excès de noirceur! Zaïre.. ah, la parjure.

Ζαΐρα! ἀ ἐπίβουλε! ψυχὴ ἀχρειοτάτη!

ΖΑΪΡΑ.

Τὶ λέγεις; φεῦ, τὶ ἔπαθε;; τὶ τόσον σὲ ταράττει;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Οὐδὲν, οὐδὲν. μὲ ἀγαπᾷς;

ΖΑΪΡΑ.

Θεὲ τῆς οἰκουμένης!
Μὲ ἦθος τόσον ἄγριον λοιπὸν μὲ συντυχαίνεις!
Ψυχὴν ἐρῶσαν, τρυφερὰν ἀπάνθρωπε πληγώνεις.
Λαλῶν με περὶ ἔρωτος, τὸ αἷμα μου παγώνεις.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Μὲ ἀγαπᾷς;

ΖΑΪΡΑ.

Καὶ δύνασαι ἀκόμι νὰ διστάζῃς;
Θεὲ! τὶ ἦθος τρομερὸν! τὶ ἄγρια κυττάζεις;
Εἰπέ με τὶ σὲ ἔπταισα, καὶ κατὰ τὶ σὲ σφάλλω;
Τὶ, ἀμφιβάλλεις δι' ἐμὲ;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω.
Μὲ φθάνει, ἀναχώρησε.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ω φίλε, τὴν κακίαν
Καὶ εἰς τῆς φρίκης τὴν ἀκμὴν ἀπέδειξε τελείαν.
Τὶ ἤσυχος προσποίησις, καὶ τὶ πλαστὴ γλυκύτης!
Πῶς ἔκρυπτε τὸν δόλον της ἡ μιαρὰ ψυχή της!
Εὑρέθη ἄνθρωπος πιστὸς πρὸς εὐχαρίστησίν μου;
Θὲ νὰ ἰδῶ τὸ αἶσχος μου καὶ τὴν καταστροφήν μου;

Quand de sa trahison j'ai la preuve en ma main !

ZAÏRE.

Que dites-vous ? Quel trouble agite votre sein ?

OROSMANE.

Je ne suis point troublé. Vous m'aimez ?

ZAÏRE.

Votre bouche
Peut-elle me parler avec ce ton farouche,
D'un feu si tendrement déclaré chaque jour ?
Vous me glacez de crainte, en me parlant d'amour.

OROSMANE.

Vous m'aimez ?

ZAÏRE.

Vous pouvez douter de ma tendresse!
Mais, encore une fois, quelle fureur vous presse ?
Quels regards effrayans vous me lancez ! hélas!
Vous doutez de mon cœur ?

OROSMANE.

Non, je n'en doute pas.
Allez, rentrez, madame.

SCENE VII.

OROSMANE, CORASMIN.

OROSMANE.

Ami, sa perfidie
Au comble de l'horreur ne s'est pas démentie ;
Tranquille dans le crime, et fausse avec douceur,
Elle a jusques au bout soutenu sa noirceur.
As-tu trouvé l'esclave ? as-tu servi ma rage ?
Connaîtrai-je à-la-fois son crime et mon outrage ?

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Εὑρέθη, ὅλα ἔγιναν. πλὴν τώρα χωρὶς ἄλλο
Πῶς ἡ ψυχή σου τὴν μισεῖ ποσῶς; δὲν ἀμφιβάλλω.
Ἐλπίζω ἀδιάφορος εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζήσῃς,
Χωρὶς εἰς τὴν ἀχάριστον ποτὲσου νά γυρίσῃς;
Διόλου κατεδάμασες τὸν ἔρωτα πιστεύω:
Καὶ πλέον . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ὑπὲρ ἄλλοτε, ὦ φίλε, τὴν λατρεύω.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Τὶ λέγεις!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Μία μ' ἔμεινεν ἀκτὶς εὐελπισίας.
Ὁ βδελυρὸς χριστιανὸς, αὐτὸς ὁ τολμητείας
Ὡς νέος ἀνυπόμονος καὶ κοῦφος ὁποῦ εἶναι
Νὰ συνηρπάγη πιθανὸν, ὦ φίλε Κορασμῖνε.
Ἐνδέχεται τὸ ἀναιδὲς καὶ μιαρόν του πάθος
Ἀκρίτως νὰ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ τοιοῦτο λάθος,
Καὶ νὰ τὸν κατεθάμβωσεν ἓν βλέμμα ἱλαρόν της!
Γνωρίζω τὴν ἀνίκητον ἰσχὺν τῶν ὀφθαλμῶν της.
Πῶς ἀντερᾶται, πιθανὸν, ὑπέλαβεν ὁ νέος.
Ἀλλ' ἴσως δὲν κατήντησεν ὁ ἕως ἀμοιβαῖος.
Τὸ γράμμα τοῦτο τὸ φρικτὸν δὲν εἶδεν ἡ Ζαΐρα.
Παρὰκαιρα τὴν κατ' αὐτῆς ἀπόφασιν ἐπῆρα.
Ὦ φίλε, ἄκουσε . . . ἡ νύξ ἀμέσως ὁποῦ φθάσῃ,
Τὰς ἀνομίας τῶν θνητῶν διὰ νὰ συσκιάσῃ,
Καὶ ὑπ' αὐτὰ τὰ τείχη μου εὐθὺς ὁποῦ τολμήσῃ
Ὁ μιαρὸς χριστιανὸς κρυφᾶ νὰ προχωρήσῃ,
Παράγγειλε οἱ φύλακες ἀμέσως νὰ τὸν δέσουν.
Τὴν αἰσχροτέραν δὲ ποινὴν ἀφ' οὗ προδιαθέσουν,
Εὐθὺς σιδηροδέσμιον νὰ μὲ τὸν παραστήσουν.
Τὴν δὲ Ζαΐραν παντελῶς ἂς μὴν τὴν ἐνοχλήσουν.
Τὸ βλέπεις ἡ λατρεία μου εἰς ποῖον ἄκρον εἶναι·
Ἀλλ' ὁ θυμὸς ὑπερτερεῖ καὶ φρίττω, Κορασμῖνε.
Αἱ θλίψεις μου, τὰ πάθη μου πολὺ μὲ καταισχύνουν.
Οὐχὶ δ' εἰς τοὺς ἀγνώμονας ὁποὺ μὲ παροξύνουν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

CORASMIN.

Oui, je viens d'obéir ; mais vous ne pouvez pas
Soupirer désormais pour ses traîtres appas:
Vous la verrez sans doute avec indifférence,
Sans que le repentir succède à la vengeance ;
Sans que l'amour sur vous en repousse les traits!

OROSMANE.

Corasmin, je l'adore encor plus que jamais.

CORASMIN.

Vous ? ô Ciel ! vous ?

OROSMANE.

Je vois un rayon d'espérance!
Cet odieux chrétien, l'élève de la France,
Est jeune, impatient, léger, présomptueux,
Il peut croire aisément ses téméraires vœux:
Son amour indiscret, et plein de confiance,
Aura de ses soupirs hasardé l'insolence:
Un regard de Zaïre aura pu l'aveugler:
Sans doute il est aisé de s'en laisser troubler.
Il croit qu'il est aimé, c'est lui seul qui m'offense;
Peut-être ils ne sont point tous deux d'intelligence.
Zaïre n'a point vu ce billet criminel,
Et j'en croyais trop tôt mon déplaisir mortel.
Corasmin, écoutez... dès que la nuit plus sombre
Aux crimes des mortels viendra prêter son ombre,
Sitôt que ce chrétien chargé de mes bienfaits,
Nérestan, paraîtra sous les murs du palais,
Ayez soin qu'à l'instant la garde le saisisse ;
Qu'on prépare pour lui le plus honteux supplice,
Et que chargé de fers il me soit présenté.
Laissez, sur-tout, laissez Zaïre en liberté.
Tu vois mon cœur, tu vois à quel excès je l'aime!
Ma fureur est plus grande, et j'en tremble moi-même.
J'ai honte des douleurs où je me suis plongé,
Mais malheur aux ingrats qui m'auront outragé !

FIN DU QUATRIEME ACTE.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Εἷς δοῦλος.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἐμήνυσα τὴν ἄπιστον, καὶ τὴν προσμένω ἤδη.
Εἰς χεῖρας σου τὴν τύχην του ὁ κύριός σου δίδει.
Τὸ γράμμα τοῦτο εἰς αὐτὴν εὐθὺς νὰ ἐγχειρίσῃς,
Καὶ ἀκριβῶς παρατηρῶν, νὰ μὲ πληροφορήσῃς.
Προσμένω τὴν ἀπόκρισιν. ἰδοὺ . . . ἐκείνη εἶναι.
Σὺ φίλε φίλου δυστυχοῦς, πιστέ μου Κορασμῖνε,
Ἐλθὲ νὰ κρύψωμεν ὁμοῦ τὰ τῆς ψυχῆς μου βέλη.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΖΑΪΡΑ, ΦΑΤΙΜΗ, ὁ δοῦλος.

ΖΑΪΡΑ.

Εἰς τὴν παροῦσαν στάσιν μου τὶς τάχα νὰ μὲ θέλῃ;
Τὶς ῥύστης τῶν βασάνων μου, τὶς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου;
Κλεισμέν' αἱ πύλαι τῆς αὐλῆς! νὰ ἦν' ὁ ἀδελφός μου!
Ἂς ἦτον τρόπος ὁ θεὸς διὰ νὰ μὲ στηρίξῃ,
Κἀνένα δρόμον πρὸς αὐτὸν ἀπόκρυφον νὰ δείξῃ!
Τὶς δοῦλος δὲ ἀγνώριστος ἐδῶ ἐνεφανίσθη;

ACTE CINQUIEME.

SCENE I.

OROSMANE, CORASMIN, UN ESCLAVE.

OROSMANE.

ON l'a fait avertir, l'ingrate va paraître.
Songe que dans tes mains est le sort de ton maître ;
Donne-lui le billet de ce traître chrétien ;
Rends-moi compte de tout, examine-la bien:
Porte-moi sa réponse. On approche ... c'est elle.

(à Corasmin.)

Viens, d'unmalheureuxprince ami tendreet fidèle,
Viens m'aider à cacher ma rage et mes ennuis.

SCENE II.

ZAÏRE, FATIME, L' ESCLAVE.

ZAÏRE.

Eh ! qui peut me parler dans l'état où je suis ?
A tant d'horreurs, hélas! qui pourra me soustraire?
Le sérail est fermé ! Dieu ! si c'était mon frère!
Si la main de ce Dieu, pour soutenir ma foi,
Par des chemins cachés, le conduisait vers moi!
Quel esclave inconnu se présente à ma vue ?

ΖΑΪΡΑ.

Τὸ ἐννοῶ, τὸ πνεῦμα μου διόλου δὲν διστάζει.
Νὰ ῥίψω δ' εἰς τὸν κίνδυνον αὐτὸν τὸν ἀδελφόν μου,
Καὶ τὴν ζωήν μου καὶ αὐτὴν τὴν τῶν ὁμογενῶν μου;

ΦΑΤΙΜΗ.

Ὁ κίνδυνος, Ζαΐρα μου, ποσῶς δὲν σὲ ταράττει.
Ὁ ἔρως μόνος σὲ κινεῖ, ἐκεῖνος σὲ σπαράττει.
Γνωρίζω τὴν καρδίαν σου. ἐνήργει ἐλευθέρως,
Οὐδ' ἐφοβεῖτο κίνδυνον, ἂν ἔλειπεν ὁ ἔρως.
Ἂς ἤθελες τοὐλάχιστον τὴν πλάνην νὰ γνωρίσῃς.
Τὸν ἐραστὴν τὸν βάρβαρον φοβεῖσαι νὰ λυπήσῃς.
Ἀκόμι δὲν ἐγνώρισες τὴν βαρβαρότητά του;
Δὲν βλέπεις σπλάγχνα σκυθικὰ καὶ εἰς τὸν ἔρωτά του;
Αὐτὸς ἐνῷ σὲ ἀγαπᾷ, ὡς τίγρις ἀγριεύει.
Σὲ ἀπειλεῖ ὁ ἄσπλαγχνος, καὶ ὅταν σὲ λατρεύῃ.
Καὶ εἶτ' ἀκόμι μὲ αὐτὸν ὁ ἔρως σὲ συνδέει;
Στενάζεις ἔτι δι' αὐτόν;

ΖΑΪΡΑ.

Ὁ ἄθλιος τὶ πταίει;
Ἐγὼ εἶμ' ἔνοχος, ἐγὼ. μὲ ἴξευρεν ἐρῶσαν,
Μὲ ἔβλεπε καὶ σήμερον τὸν γάμον του διψῶσαν.
Τὰ πάντα, θρόνος καὶ ναὸς, θεὲ! καὶ εἴτι ἄλλο,
Τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα. τὰ πάντα ἀναβάλλω.
Ἐνῷ νὰ τρέμω ἔπρεπεν ὑπὸ τὰ νεύματά του,
Ἐφάνην ἀνυπότακτος εἰς τὰ φρονήματά του.
Ὑπέταξα τὰς κλίσεις του, τὸ πᾶν μὲ θυσιάζει.
Πρὸς χάριν μου καὶ τὰς ὁρμὰς τοῦ ἔρωτος δαμάζει.

ΦΑΤΙΜΗ.

Δὲν παύει μέχρι καὶ τοῦ νῦν ὁ δυστυχής σου ἔρως
Τοῦ νὰ κρατῇ τὸ πρώτιστον εἰς τὴν ψυχήν σου μέρος;

ΖΑΪΡΑ.

Τὸ πᾶν, Φατίμη, συντελεῖ εἰς τὸ νὰ μ' ἀπελπίσῃ.
Οὐδὲν ἐντεῦθεν δύναται ποτὲ νὰ μὲ χωρίσῃ.

ZAÏRE.

Je le sais, à sa voix je ne suis point rebelle,
J'en ai fait le serment: mais puis-je m'engager,
Moi, les chrétiens, mon frère, en un si grand danger?

FATIME.

Ce n'est point leur danger dont vous êtes troublée;
Votre amour parle seul à votre ame ébranlée.
Je connais votre cœur; il penserait comme eux,
Il hasarderait tout, s'il n'était amoureux.
Ah! connaissez du moins l'erreur qui vous engage;
Vous tremblez d'offenser l'amant qni vous outrage!
Quoi! ne voyez-vous pas toutes ses cruautés,
Et l'ame d'un Tartare à travers ses bontés?
Ce tigre, encor farouche au sein de sa tendresse,
Même en vous adorant, menaçait sa maîtresse...
Et votre cœur encor ne s'en peut détacher?
Vous soupirez pour lui?

ZAÏRE.

Qu'ai-je à lui reprocher?
C'est moi qui l'offensais, moi qu'en cette journée
Il a vu souhaiter ce fatal hyménée;
Le trône était tout prêt, le temple était paré;
Mon amant m'adorait, et j'ai tout différé.
Moi, qui devais ici trembler sous sa pnissance,
J'ai de ses sentimens bravé la violence;
J'ai soumis son amour, il fait ce que je veux,
Il m'a sacrifié ses transports amoureux.

FATIME.

Ce malheureux amour, dont votre ame est blessée,
Peut-il en ce moment remplir votre peusée?

ZAÏRE.

Ah, Fatime; tout sert à me désespérer:
Je sais que du sérail rien ne peut me tirer:

Ὑπερεπόθουν νὰ ἰδῶ τὴν εὐτυχῆ Γαλλίαν,
Ἀφήνουσα τὴν δι' ἐμὲ πανόλεθρον Συρίαν,
Ἀλλ' ἐντωάμ' ἀπέναντι αὐτῶν μου τῶν σχεδίων,
Εἰς τὴν ψυχήν μου εὔχομαι τὸ ἄκρον ἐναντίον.
Τί τυραννία! τί κακὸν! ναὶ πρέπει τελευταῖον . . .
Οὐδὲ τί πρέπ ει ἐννοῶ, οὐδὲ τὶ θέλω πλέον.
Φρικώδης φόβος πανικὸς τὸ πνεῦμα μου ταράττει.
Καὶ μέλαινα προαίσθησις τὰ σπλάγχνα μου σπαράττει.
Θεὲ, τοῦ γένους ἔσπβος γενοῦ τοῦ ἐδικοῦ μου!
Ἐπίβλεψ' ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου!
Ναὶ, θέλω, θέλω τον ἰδῇ καὶ θέλει μὲ φωτίσει.
Εὐθὺς δ' ὁποῦ τῆς πόλεως αὐτὸς ἀναχωρήσῃ,
Ἡ σιωπή μου λύεται. καὶ τότ' ὁ ἐραστής μου
Τὸ φοβερὸν ἀπόκρυφον μανθάνει τῆς ζωῆς μου.
Θὲ νὰ τὸν δείξω ὁ θεὸς τὶ δόγμα μὲ ἐνσπείρει.
Θὲ νὰ ἰδῇ τὰ σπλάγχνα μου καὶ θὲ νὰ μὲ οἰκτείρῃ.
Πλὴν τώρα καὶ ἄν ἤθελεν αὐτὸς μὲ θανατώσῃ,
Τὸ αἷμα τῶν προγότων μου δὲν ἤθελα προδώσῃ.
Φατίμη, σπεῦσε, φέρε με ἐδῶ τὸν ἀδελφόν μου.
Τὸν δοῦλον ἀνακάλεσε.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΖΑΪΡΑ (μόνη.)

Θεὲ τῶν συγγενῶν μου!
Θεὲ τῶν προπατόρων μου, τοῦ δυστυχοῦς πατρός μου,
Ἡ θεία χείρ σου δέομαι νὰ γίνῃ ὁδηγός μου.

Je voudrais des chrétiens voir l'heureuse contrée,
Qnitter ce lieu funeste à mon ame égarée;
Et je sens qu'à l'instant, prompte à me démentir,
Je fais des vœux secrets pour n'en jamais sortir.
Quel état! quel tourment! non, mon ame inquiète
Ne sait ce qu'elle doit, ni ce qn'elle souhaite;
Une terreur affreuse est tout ce qne je sens.
Dieu! détourne de moi ces noirs pressentimens;
Prends soin de nos chrétiens, et veille sur mon frère!
Prends soin, du haut des cienx, d'une tête si chère!
Oui, je le vais trouver, je lui vais obéir:
Mais dès que de Solyme il aura pu partir,
Par son absence alors à parler enhardie,
J'apprends à mon amant le secret de ma vie:
Je lui dirai le culte où mon cœur est lié,
Il lira dons ce cœur, il en aura pitié.
Mais dussé-je au supplice être ici condamnée,
Je ne trahirai point le sang dont je suis née.
Va, tu peux amener mon frère dans ces lieux.
Rappelle cet esclave.

SCENE IV.

ZAÏRE (seule).

O Dieu de mes aïeux!
Dieu de tous mes parens, de mon malheureux père,
Que ta main me conduise, et que ton œil m'éclaire!

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΖΑΪΡΑ, ὁ δοῦλος.

Τὸν Γάλλον ὅστις ἔφθασε τὸ γράμμα νὰ σὲ δώσῃ
Εἰπὲ πῶς ἡ καρδία μου δὲν θέλει τὸν προδώσει.
Πῶς θὰ τὸν φέρῃ πρὸς ἐμὲ Φατίμη ἡ πιστή μου.
(1) Ἀπόφασις. μὴ δειλιᾷς ταλαίπωρε ψυχή μου.

ΣΚΗΝΗ Ϛ'.

ΘΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ, ὁ δοῦλος.

ΘΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Δὲν ὑποφέρω, μαίνομαι. ἀπέραντος βραδύτης!
(2) Τὶ ἀπεκρίθη; λέγε με. τὶ εἶδες;

Ὁ ΔΟΥΛΟΣ.

Ἡ ψυχή της
Μὲ ταραχὴν ἀνέκφραστον δεινῶς κατεπολέμει.
Ὠχρίασεν, ἐδάκρυσε καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ.
Μὲ εἶπεν ἔξω νὰ σταθῶ. μ' ἐκάλεσε δὲ πάλιν,
Καὶ μὲ φωνὴν ἡμίσβεστον, μὲ ταραχὴν μεγάλην,
Μὲ ἔδωκεν ὑπόσχεσιν ἐδῶ νὰ τὸν προσμείνῃ,
Καὶ μυστικὴ ἀντάμωσις διὰ νυκτὸς νὰ γίνῃ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ. (3)

Μὲ φθάνει, ἄπελθε... (4) καὶ σὺ νὰ φύγῃς ἀπ' ἐμπρός μου.
Ναὶ, ἄφες με, κατήντησε πᾶς ἄνθρωπος ἐχθρός μου.

---

(1) Καθ' ἑαυτήν.
(2) Πρὸς τὸν δοῦλον ἐρχόμενον.
(3) Πρὸς τὸν δοῦλον.
(4) Πρὸς τὸν Κορασμῖνον.

SCENE V.

ZAÏRE, L'ESCLAVE.

ZAÏRE.

Allez dire au chrétien qui marche sur vos pas,
Que mon cœur aujourd'hui ne le trahira pas,
Que Fatime en ces lieux va bientôt l'introduire.
(à part.)
Allons, rassure-toi, malheureuse Zaïre!

SCENE VI.

OROSMANE, CORASMIN, L'ESCLAVE.

OROSMANE.

Quecesmomens,grandDieu,sontlentspourmafureur!
(à l'esclave.)
Hé bien! que t'a-t-on dit? reponds, parle.

L'ESCLAVE.

Seigneur
On n'a jamais senti de si vives alarmes.
Elle a pâli, tremblé, ses yeux versaient des larmes;
Elle m'a fait sortir, elle m'a rappelé,
Et d'une voix tremblante, et d'un cœur tout troublé,
Près de ces lieux, seigneur, elle a promis d'attendre
Celui qui cette nuit à ses yeux doit se rendre.

OROSMANE.

(à l'esclave.) (à Corasmin.)
Allez, il me suffit... Ote-toi de mes yeux,
Laisse-moi: tout mortel me devient odieux.

Σὲ λέγω φῦγε, ἄφες με μὲ μόνον τὸν θυμόν μου.
Τὸ πᾶν ὁλόκληρον μισῶ, μισῶ τὸν ἐμαυτόν μου.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ (μόνος.)

Ποῦ εἶμαι; ποῦ εὑρίσκομαι; ἀνοίγεται ὁ ἅδης.
Λοιπὸν Ζαΐρα, Νερεστὰν . . . ἀχάριστοι, αὐθάδεις!
Σταρήσετέ με μιαροὶ τὴν λάμψιν τῆς ἡμέρας
Αὐτὴν ὁποῦ μολύνετε . . . αἰ τοῦτο τὸ ἑσπέρας. . .
Ζαΐρα δὲν θὲ νὰ χαρῇς . . . ποῦ εἶσαι, Κορασμῖνε;

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Φίλε σκληρὲ, ποῦ μ' ἄφηνες; ὁ βάρβαρος ποῦ εἶναι;
Ἔφάνη; λέγε, ἔφθασεν ἡ ὥρα ἡ ἐσχάτη;

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Οὐδὲν εἰσέτι φαίνεται.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ὦ νὺξ φρικωδεστάτη!
Τοιαῦτα ἀναμήματα καλύπτει ἡ σκιά σου!
Ζαΐρα! ἄπιστε γυνὴ! ἀγνώμων . . . ἑτοιμάσου.
Ἂν ὑστερούμην σήμερον τοῦ θρόνου τῆς Συρίας,
Τὴν συμφορὰν μου ἔβλεπα μετ' ἀδιαφορίας.

Laisse-moi seul, te dis je, à ma fureur extrême:
Je hais le monde entier, je m'abhorre moi-même.

SCÈNE VII.

OROSMANE (seul.)

Où suis-je? ô ciel, où suis je? où porté-je mes vœux?
Zaïre, Nérestan... couple ingrat, couple affreux,
Traîtres, arrachez-moi ce jour que je respire,
Ce jour souillé par vous!... misérable Zaïre,
Tu ne jouiras pas .. Corasmin, revenez.

SCÈNE VIII.

OROSMANE, CORASMIN.

OROSMANE.

Ah! trop cruel ami, quoi, vous m'abandonnez!
Venez; a-t-il paru, ce rival, ce coupable?

CORASMIN.

Rien ne paraît encore.

OROSMANE.

O nuit! nuit effroyable!
Peux-tu prêter ton voile à de pareils forfaits?
Zaïre!... l'infidèle!... après tant de bienfaits!
J'aurais d'un œil serein, d'un front inaltérable,
Contemplé de mon rang la chute épouvantable!

Εἰς τῶν δεσμίων τὴν σειρὰν ἀνίσως ἐταττόμην,
Τὴν φρίκην τῆς δουλείας μου γενναίως ἀνειχόμην,
Αὐτὴ δ' ὁποῦ ἐλάτρευα νὰ μ' ἀπατήσῃ οὕτω!

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ὁ στοχασμός σου, βασιλεῦ, ὁποῖος ἐντοσούτῳ;
Τὶς ὁ σκοπός σου;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τὶ φωναὶ! ἀκούεις, Κορασμῖνε;

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Διόλου . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἦχος τρομερὸς ἠκούσθη. τὶ νὰ ἦναι;
Τὶς ἔρχεται;

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Οὐδεὶς θνητὸς πρὸς τὰ ἐδῶ βαδίζει.
Ἡ νὺξ εἰς ἄκραν σιωπὴν τὸ πᾶν καταβωθίζει.
Ὑπνώττουν πάντες, ἥσυχος τοῦ σκότους ἤρεμία. . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἐγρηγορεῖ ἀείποτε, βαβαὶ, ἡ ἀνομία.
Τὶ τόλμη! τὶς ἐδύνατο ποτὲ νὰ ὑπολάβῃ. . .
Τὸν ἔρωτά μου ἄπιστε δὲν εἶχες καταλάβῃ.
Ὢ πόσον σὲ ἐλάτρευσα! τὶ ἔρως, Κορασμῖνε!
Ἕν βλέμμα της ὑπέθετα ἡ τύχη μου πῶς εἶναι.
Ἀπὸ αὐτὴν ἐκρέμετο ἡ ἐδικήμου μοῖρα.
Σπλαγχνίσου με . . . αἴ τάχυνε . . . ἀπάνθρωπε Ζαΐρα!

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Σὺ κλαίεις! σὺ ὦ βασιλεῦ! τὶ κάμνεις; ὦ θεέ μου!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἰδοὺ τὰ πρῶτα δάκρυα. δὲν ἔκλαυσα ποτέ μου.
Αἴ! βλέπεις τὴν αἰσχύνην μου, καὶ τὸ φρικτὸν κακόν μου.
Πλὴν θάνατος παρέπεται εἰς δάκρυ ἐδικόν μου.

J'aurais su, dans l'horreur de la captivité,
Conserver mon courage et ma tranquillité;
Mais me voir à ce point trompé par ce que j'aime!

CORASMIN.

Eh! que prétendez-vous dans cette horreur extrême?
Quel est votre dessein?

OROSMANE.

N'entends-tu pas ces cris?

CORASMIN.

Seigneur...

OROSMANE.

Un bruit affreux a frappé mes esprits;
On vient.

CORASMIN.

Non, jusqu'ici nul mortel ne s'avance;
Le sérail est plongé dans un profond silence;
Tout dort; tout est tranquille; et l'ombre de la nuit...

OROSMANE.

Hélas! le crime veille, et son horreur me suit.
A ce coupable excès porter sa hardiesse!
Tu ne connaissais pas mon cœur et ma tendresse!
Combien je t'adorais! quels feux! Ah, Corasmin!
Un seul de ses regards aurait fait mon destin:
Je ne puis être heureux, ni souffrir que par elle.
Prends pitié de ma rage. Oui, cours... Ah la cruelle!

CORASMIN.

Est-ce vous qui pleurez? vous, Orosmane? ô Cieux!

OROSMANE.

Voilà les premiers pleurs qui coulent de mes yeux.
Tu vois mon sort, tu vois la honte où je me livre:
Mais ces pleurs sont cruels, et la mort va les suivre:

Δυπήσου καὶ τοὺς δύω μας. ἡ ὥρα πλησιάζει.
Προμήνυμα εἶν' αἵματος τὸ δάκρυ ὁποῦ στάζει.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ἀ τρέμω, φρίττω, Σασιλεῦ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ναὶ. φρῖξε τὴν ὀργήν μου.
Ναὶ, φρῖξε καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐκδίκησίν μου.
Ἐλθὲ, πλησίασε, ἰδοὺ . . . ἰδοὺ ὑπὸ τὸ τεῖχος. . . .

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Τῷόντι ἄνθρωπος ἐκεῖ περιπατεῖ ἡσύχως.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Σὺ ὕπαγε, παράγγειλε τὸν Γάλλον νὰ κρατήσουν
Καὶ δέσμιον συρόμενον νὰ μὲ τὸν παραστήσουν.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΖΑΪΡΑ, καὶ ΦΑΤΙΜΗ,
Περιπατοῦσαι διὰ νυκτὸς εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου.

ΖΑΪΡΑ.

Ἐλθὲ, Φατίμη.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τὶ φωνὴ! αὐτὴ νὰ ἦν' ἐκείνη
Ὁποῦ τοσάκις ὡς σειρὴν μὲ εἶχε καθηδύνη!
Φωνὴ προδότις τῆς φλογὸς τῆς καθαρᾶς, τῆς θείας,
Φωνὴ τὸ ὄργανον, θεὲ! τῆς ἄκρας ἀνομίας;
Ἂχ ἄπιστε!.. ἐκδίκησαις ... αὐτὴ λοιπὸν ἐμπρός μου.. (1)
Ζαΐρα! φεῦ τὸ ξίφος μου ἐκπίπτει τῆς χειρός μου.

(1) Ἔραξε τὸ ξίφος του.

PlainsZaïre,plains-moi; l'heure approche; cespleurs
Du sang qui va couler sont les avant-coureurs.

CORASMIN.

Ah! je tremble pour vous.

OROSMANE.

Frémis de mes souffrances,
Frémis de mon amour, frémis de mes vengeances.
Approche, viens, j'entends... je ne me trompe pas.

CORASMIN.

Sous les murs du palais quelqu'un porte ses pas.

OROSMANE.

Va saisir Nérestan, va, dis-je, qu'on l'enchaîne;
Que tout chargé de fers à mes yeux on l'entraîne.

SCENE IX.

OROSMANE, ZAÏRE, FATIME, (marchant pendant la nuit dans l'enfoncement du théâtre.)

ZAÏRE.

Viens, Fatime.

OROSMANE.

Qu'entends-je! est-ce là cette voix
Dont les sons enchanteurs m'ont séduit tant de fois?
Cette voix qui trahit un feu si légitime?
Cette voix infidèle, et l'organe du crime?
Perfide!...vengeons-nous ...quoi! c'est elle? ô destin!

(il tire son poignard.)

Zaïre! ah Dieu!..ce fer échappe de ma main.

ΖΑΪΡΑ. (1)

Ἰδοὺ ὁ δρόμος μας, ἐλθὲ. ποῦ εἶναι; δὲν ἐφάνη.

ΦΑΤΙΜΗ.

Θὲ νὰ φανῇ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ὦ οὐρανὲ! δὲν ὑποφέρω, φθάνει.

ΖΑΪΡΑ.

Πῶς τρέμω! ἂχ Φατίμη μου! ἡ στάσις τοῦ νοὸς μου...
Δὲν εἶσαι σὺ ὁ Νερεστὰν ὁ τόσον ποθητός μου; (2)

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ. (3)

Ἐγὼ, ἐγὼ ἐπῆρχε, ναὶ, πέσε πρὸ ποδῶν μου. (4)

ΖΑΪΡΑ. (5)

Ἐχάθην!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Εὐχαρίστησα τὸν δίκαιον θυμόν μου.
Ἂς φύγωμεν . . . τὶ ἔπραξα . . . δὲν ἔπταισα διόλου.
Ἐπαίδευσα τὸ ἔγκλημα τοῦ μιαροῦ της δόλου.
Ἰδοὺ ἡ τύχη παριστᾷ καὶ τὸν ἀντεραστήν μου.
Πληρῶ τὴν μέλαιναν χαρὰν καὶ τὴν ἐκδίκησίν μου.

ΣΚΗΝΗ Ι'. καὶ τελευταία.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ, ΖΑΪΡΑ, ΝΕΡΕΣΤΑΝ, ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.
ΦΑΤΙΜΗ, δοῦλοι.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Πλησίασε ταλαίπωρε, σὺ ὅστις διὰ βίου
Μὲ στέρησες τοῦ ὄντος μου τοῦ πλέον ἐρασμίου.

---

(1) Πρὸς τὴν Φατίμην.
(2) Βλέπουσα μακρόθεν τὸν Ὀροσμάνην.
(3) Ἐφορμῶν κατὰ τῆς Ζαΐρας.
(4) Τὴν θανατώνει.
(5) Πίπτουσα.

ZAÎRE. (à Fatime.)

C'est ici le chemin, viens, soutiens mon courage.

FATIME.

Il va venir.

OROSMANE.

Ce mot me rend toute ma rage.

ZAÏRE.

Je marche en frissonnant, mon cœur est éperdu...
Est-ce vous, Nérestan, que j'ai tant attendu?

OROSMANE, (courant à Zaïre.)

C'est moi que tu trahis: tombe à mes pieds, parjure.

ZAÏRE, (tombant dans la coulisse.)

Je me meurs, ô mon Dieu!

OROSMANE.

J'ai vengé mon injure.
Otons-nous de ces lieux. Je ne puis ..Qu'ai-je fait?..
Rien que de juste...allons, j'ai puni son forfait.
Ah! voici son amant que mon destin m'envoie,
Pour remplir ma vengeance et ma cruelle joie.

SCENE X ET DERNIÈRE.

OROSMANE, ZAÏRE, NÉRESTAN,
CORASMIN, FATIME, Esclaves.

OROSMANE.

Approche, malheureux, qui viens de m'arracher,
De m'ôter pour jamais ce qui me fut si cher;

Ἐχθρὲ μηδαμινότατε, αὐτόχρημ' ἀχρειότης,
Ὁ ἥρως τὴν προπέτειαν, καὶ τὴν ψυχὴν προδότης!
Μὲ ἐξεθάμβεις μιαρέ, διὰ νὰ μ' ἀτιμάσῃς,
Ἀλλ' ἤδη τὴν ἀνταμοιβὴν κακῶς θὰ δοκιμάσῃς.
Καθὼς μὲ ἐβασάνισες θὲ νὰ σὲ βασανίσω,
Καὶ κατὰ τὴν κακίαν σου θὲ νὰ σὲ τυραννήσω.
Τῶν αὐστηρῶν βασάνων του διώρισες τὰ εἴδη; (1)

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ναί, βασιλεῦ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ. (2)

Τὰ σπλάγχνα σου τὰς δοκιμάζουν ἤδη
Ζητεῖς ἀκόμι νὰ ἰδῇς, νὰ εὕρῃς ποῦ ἐκείνη
Ἡ ἄπιστος ἐρῶσα σου ὅπου μὲ καταισχύνει.
Ἰδοὺ αὐτή.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Δὲν ἐννοῶ. τὶ λέγεις; τὶ ἀπάτη;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἰδοὺ, ἰδέ την.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ. (3)

Ὦ θεὲ! ὦ ἀδελφὴ φιλτάτη!
Ζαΐρα! φεῦ, τετέλεσται! ἃ τίγρις μαινομένη!

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Τί! ἀδελφή του! πῶς λοιπὸν! τὶ τρέχει; τὶ σημαίνει;

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ναὶ βάρβαρε, τὸ στῆθος μου σὲ ἔμεινε νὰ σχίσῃς,
Καὶ τοῦ σεπτοῦ μου αἵματος τὸ λείψανον νὰ χύσῃς.
Πατήρ της ἦν, ὁ Λυσιγνὰν, ὁ γηραιὸς ὁ τάλας,
Ὁ πρὸ ὀλίγου εἰς αὐτὰς θανών μου τὰς ἀγκάλας.
Τοὺς τελευταίους ἔσπευσα νὰ φέρω ἀσπασμούς του,
Καὶ τοὺς περὶ τῆς κόρης του ἐσχάτους ὁρισμούς του.

---

(1) Πρὸς τὸν Κορασμῖνον.
(2) Πρὸς τὸν Νερεστὰν.
(3) Βλέπων τὸ πτῶμα τῆς Ζαΐρας.

Méprisable ennemi, qui fais encor paraître
L'audace d'un héros avec l'ame d'un traître;
Tu m'imposais ici pour me déshonorer.
Va, le prix en est prêt, tu peux t'y préparer.
Tes maux vont égaler les maux où tu m'exposes,
Et ton ingratitude, et l'horreur que tu causes.
Avez-vous ordonné son supplice?

CORASMIN.

Oui, Seigneur.

OROSMANE.

Il commence déjà dans le fond de ton cœur.
Tes yeux cherchent par-tout, et demandent encore
La perfide qui t'aime, et qni me déshonore.
Regarde, elle est ici.

NÉRESTAN.

Que dis-tu? Quelle erreur!...

OROSMANE.

Regarde-la, te dis-je.

NÉRESTAN.

Ah! que vois-je? Ah, ma sœnr,
Zaire!...elle n'estplus! Ah,monstre!Ah,jourhorrible

OROSMANE.

Sa sœur! Qu'ai-je entendu? Dieu, serait.il possible?

NÉRESTAN.

Barbare, il est trop vrai: viens épuiser mon flanc
Du reste infortuné de cet auguste sang.
Lusignan, ce vieillard, fut son malheureux père,
Il venait dans mes bras d'achever sa misère,
Et d'un père expiré j'apportais en ces lieux
La volonté dernière, et les derniers adieux.

Ἐπόθυν εἰς εὐαίσθητον καὶ ἁπαλὴν καρδίαν
Ν' ἀναχαλέσω τοῦ χριστοῦ τὴν ἄχθαρτον θρησκείαν.
Τὸν Κύριον πλὴν ἔφθασεν αὐτὴ νὰ παροργίσῃ,
Καὶ τὴν παιδεύει, ἐπειδὴ σὲ εἶχεν ἀγαπήσῃ.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ζαΐρα μου! λοιπὸν ἐμὲ ἠγάπα ἡ ψυχή της;
Φατίμη, λέγε με.

ΦΑΤΙΜΗ.

Σκληρέ! ἰδοὺ ἡ ἐνοχή της.
Ἀγρία τίγρις, ἔσφαξες ἐκείνην τὴν ἀθλίαν,
Ἐκείνην ἥτις λάτρις σου μὲ σταθερὰν καρδίαν,
Ἐφρόνει πῶς ὁ εὔσπλαγχνος θεὸς τῶν προπατόρων
Τῶν καθαρῶν δακρύων της θὲ νὰ δεχθῇ τὸ δῶρον.
Τὸν δυστυχῆ της ἔρωτα πῶς θέλει δικαιώσει,
Καὶ ἴσως πῶς ἡ χάρις του εἰς τέλος σᾶς ἑνώσει.
Εἰς τόσον μέγιστον βαθμὸν ἀπάτη; ἐκινεῖτο.
Μὲ τὴν ἐλπίδα της αὐτὴν ἀπαύστως ἠσχολεῖτο.
Μὲ τὸν θεὸν σ' ἐλάτρευεν ἐπίσης ἡ ἀθλία.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Μὲ φθάνει, μὲ ἐλάτρευες, εὐαίσθητε καρδία!
Μὲ φθάνει τόσον, ἔμαθα τὸ πᾶν ὑπὲρ τὸ δέον.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ἡ λύσσα σου νὰ κορεσθῇ τί περιμένει πλέον;
Ἐκ τοῦ ἐνδέξου αἵματος ἐγὼ σὲ μένω μόνος.
Ὃ σὺ καὶ ὁ γεννήτωρ σου ἐχύσετε ἀφθόνως.
Συνένωσ' ἕνα δυστυχῆ μὲ τὸν αὐτοῦ πατέρα,
Μ' ἐκεῖνον σὺ κατέσφαξες σκληρὲ τὴν θυγατέρα.
Οὐδὲ τὸν θάνατον ψηφῶ, οὐδὲ βασάνων εἴδη.
Τὴν σκληροτέραν ἁπασῶν τὴν δυκιμάζω ἤδη.
Ἡ δίψα δὲ τοῦ αἵματος τὰ κέντρα τῆς τιμῆς σου
Ἐὰν δὲν ἐξωλόθρευσε διόλου τῆς ψυχῆς σου,
Στοχάσου τοὺς χριστιανούς, ἀφ' οὗ μὲ θανατώσῃς,
Στοχάσου πῶς μὲ ὤμωσες νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃς.
Εἰς τὴν ἀπανθρωπίαν της ἡ εὔσπλαγχνος ψυχή σου

Je venais, dans un cœur trop faible et trop sensible,
Rappeler des chrétiens le culte incorruptible.
Hélas! elle offensait notre Dieu, notre loi;
Et ce Dieu la punit d'avoir brûlé pour toi.

OROSMANE.

Zaïre!...Elle m'aimait? Est-il bien vrai, Fatime?
Sa sœur?... J'étais aimé?

FATIME.

Cruel! voilà son crime.
Tigre altéré de sang, tu viens de massacrer
Celle qui, malgré soi constante à t'adorer,
Se flattait, espérait que le Dieu de ses pères
Recevrait le tribut de ses larmes sincères;
Qu'il verrait en pitié cet amour malheureux,
Que peut-être il voudrait vous réunir tous deux.
Hélas! à cet excès son cœur l'avait trompée;
De cet espoir trop tendre elle était occupée;
Tu balançais son Dieu dans son cœur alarmé.

OROSMANE.

Tu m'en as dit assez; ô Ciel! j'étais aimé!
Va, je n'ai pas besoin d'en savoir davantage....

NÉRESTAN.

Cruel! qu'attends-tu donc pour assouvir ta rage?
Il ne reste que moi de ce sang glorieux
Dont ton père et ton bras ont inondé ces lieux.
Rejoins un malheureux à sa triste famille,
Au héros dont tu viens d'assassiner la fille.
Tes tourmens sont-ils prêts? je puis braver tes coups.
Tu m'as fait éprouver le plus cruel de tous.
Mais la soif de mon sang, qui toujours te dévore,
Permet-elle à l'honneur de te parler encore?
En m'arrachant le jour, souviens-toi des chrétiens
Dont tu m'avais juré de briser les liens;
Dans sa férocité, ton cœur impitoyable,

Κἂν τοῦτο τὸ ὑπόσχεται; τί λέγεις; ἀποκρίθου·
Θὲ ν' ἀποθάνω εὐτυχὴς, ἂν ἐλευθερωθῶσι.

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ. (1)

Ζαΐρα!

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Στάσου, βασιλεῦ, τί θέλεις κατορθώσει;
Εἰς θλίψιν ὑπερβάλλουσαν τὸν νοῦν σου ὑποτάττεις.
Ἐπίτρεψε ὁ Νερεστὰν. . .

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Σελὴμ τί ἐπιτάττεις;

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ἂς λύσουν τὰς ἀλύσεις του, οἱ συναιχμάλωτοί του
Εἰς τὸ ἑξῆς ἐλεύθεροι ἂς ἑνωθοῦν μαζῆ του.
Τοὺς δυστυχεῖς χριστιανοὺς ὑπερπλουτίσετέ τους,
Καὶ πλήρεις δώρων δαψιλῶν ἐξαποστείλετέ τους
Εἰς τὸν λιμένα Ἰωππὴν, χωρὶς ἀργοπορίαν.

ΚΟΡΑΣΜΙΝΟΣ.

Ὦ βασιλεῦ . . .

ΟΡΟΣΜΑΝΗΣ.

Ὑπάκουσε χωρὶς ἀντιλογίαν.
Τὴν ὑπερτάτην θέλησιν μετὰ σπουδῆς ἐκτέλει.
Ὁ βασιλεύς σου τὸ ζητεῖ, ὁ φίλος σου τὸ θέλει.
Μὴ χάνῃς ὥραν, ὕπαγε. τὸ θέλω ἀπ' ἐσένα.
Σὺ νέε δ' ἀθλιώτατε, οὐχὶ δ' ὡσὰν ἐμένα,
Ἐκ γῆς αἱμάτων ἔξελθε, καὶ φέρε εἰς Γαλλίαν
Τὸ ὄν ὁποῦ ἐφόνευσα μὲ τόσην ἀσπλαγχνίαν.
Ὁ βασιλεύς σου καὶ καθεὶς μανθάνων τὰ δεινά σου,
Δακρύων θέλει ὁμιλεῖ διὰ τὸ ὄνομά σου.
Ἐξ ἐναντίας κατ' ἐμοῦ θὲ νὰ συλλάβουν μῖσος,
Ἀλλ' ἔτι καὶ μισοῦντες με, θὲ νὰ μὲ κλαίουν ἴσως.

---

(1) Προχωρῶν πρὸς τὸ σῶμα τῆς Ζαΐρας.

De ce trait généreux serait-il dien capable?
Parle; à ce prix encor je bénis mon trépas.

OROSMANE, (allant vers le corps de Zaïre.)

Zaïre!

CORASMIN.

Hélas! Seigneur, où portez-vous vos pas?
Rentrez, trop de douleur de votre ame s'empare;
Souffrez que Nérestan...

NÉRESTAN.

Qu'ordonnes-tu, barbare?

OROSMANE, (après une longue pause.)

Qu'on détache ses fers Ecoutez, Corasmin,
Que tous ses compagnons soient délivrés soudain;
Aux malheureux chrétiens prodiguez mes largesses;
Comblés de mes bienfaits, chargés de mes richesse,
Jusqu'au port de Joppé vous conduirez leurs pas.

CORASMIN.

Mais, Seigneur....

OROSMANE.

Obéis, et ne réplique pas;
Vole. et ne trahis point la volonté suprême
D'un soudan qui commande. et d'un ami qui t'aime;
Va, ne perds point de temps, sors, obéis ;
(à Nérestan.)
Et toi,
Guerrier infortuné, mais moins encor que moi,
Quitte ces lieux sanglans, remporte en ta patrie
Cet objet que ma rage a privé de la vie.
Ton roi, tous tes chrétiens, apprenant tes malheurs
N'en parleront jamais sans répandre des pleurs.
Mais si la vérité par toi se fait connaître,
En détestant mon crime, on me plaindra peut être.

Τὸ ξίφος δεῖξε τοῦτο μου εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν
Δι' οὗ ἡ χείρ μου ἔσφαξεν ἀνεύθυνον καρδίαν.
Εἰπὲ πῶς ἐθανάτωσα θηριωδῶς τὴν νέαν
Τὴν πλέον ἀξιέραστον, ἐνάρετον, ὡραίαν
Ἀπ' ὅσας διεμόρφωσεν ἡ φύσις ἀπ' αἰώνων,
Πῶς πρὸ ποδῶν της ἔθεσα τὸν ἐδικόν μου θρόνον,
Πῶς ὑπ' αὐτῆς μου τῆς χειρὸς τὸ αἷμα της ἐχύθη,
Πῶς τὴν ἐλάτρευσα θερμῶς, καὶ πῶς διεκδικήθη. (1)
Ἐκπέμψετε τὸν ἥρωα μεθ' ὅσης ἀσφαλείας.

ΝΕΡΕΣΤΑΝ.

Ἀξίωσέ με, Κύριε, τῆς σῆς χειραγωγίας.
Νὰ σὲ θχυμάζω τύραννε λοιπὸν μὲ ἀναγκάζεις,
Καὶ μ' ὅλας μου τὰς συμφορὰς εἰς οἶκτον μὲ βιάζεις!

---

(1) Θανατώνεται.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

Porte aux tiens ce poignard, que mon bras égaré
A plongé dans un sein qui dut m'être sacré;
Dis-leur que j'ai donné la mort la plus affreuse
A la plus digne femme, à la plus vertueuse
Dont le ciel ait formé les innocens appas;
Dis-leur qu'à ses genoux j'avais mis mes états;
Dis-leur que dans son sang cette main s'est plongée;
Dis que je l'adorais, et que je l'ai vengée. (il se tue.)
(aux siens.)
Respectez ce héros, et conduisez ses pas.

NÉRESTAN.

Guide-moi, Dieu puissant, je ne me connais pas.
Faut-il qu'à t'admirer ta fureur me contraigne,
Et que, dans mon malheur, ce soit moi qui te plaigne?

FIN DU CINQUIÈME ET DERNIER ACTE.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ

ΜΕΤΟΧΛΑΔΙ

ΕΚ

ΤΟΥ

ΗΕΛΛΗΝΟΣ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

ΤΩΝ

ΜΟΥΣΩΝ,

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΡΗΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΕΡΜΗΣ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΑΙ ΕΝΝΕΑ ΜΟΥΣΑΙ.

ΦΘΟΝΟΣ.

ΕΡΙΣ.

Ἡ σκηνὴ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

ΤΩΝ

ΜΟΥΣΩΝ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΜΟΥΣΑΙ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἰδου παρουσιάζεται ὁ θεῖος Ἑλικών μας,
Ἰδοὺ τὸ περισπούδαστον κατοικητήριόν μας.
Μετὰ αἰώνων στέρησιν, περιφορὰν καὶ ζάλην,
Τὸ ἱερόν μας ἔδαφος ξαναπατοῦμεν πάλιν.
Γνωρίσετε την εὐκλεῆ καί τερπνοτάτην γῆν μας.
Τὸ μόνον μας ἐντρύφημα, τὴν μόνην ἐκλογήν μας.
Γῆν ὅπου ὁ τῆς φύσεως ἀκτινολάμπει θρόνος,
Καὶ ὅπου ἐπεχύσαμεν τὰ φῶτα μας ἀφθόνως.
Τὴν σεβαστὴν γενήτριαν θεῶν καὶ ἡμιθέων,
Καὶ βασιλέων, καὶ σοφῶν, καὶ στρατηγῶν γενναίων.
Ἡ Εἱμαρμένη ἀπ' αὐτὴν μᾶς εἶχεν ἐξορίσῃ,
Πλὴν σήμερον κὐδόκησε νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.
Τὸ δόρυ τὸ τοῦ Ἄρεως, αἰγὶς ἡ τῆς Παλλάδος
Ἐκ νέου μᾶς ἀνοίγουσι τὸν δρόμον τῆς Ἑλλάδος.
Ἂς ἀναβῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν φίλην κορυφήν μας,
Καὶ ἂς γευθῶμεν σήμερον τὴν παλαιὰν τρυφήν μας.

Σεῖς πλέον ἑτοιμάσατε τὰς ἐμμελεῖς φωνάς σας,
Διὰ νὰ ψάλετε ὡς πρὶν τὰς ἱερὰς ᾠδάς σας.
Τῶν θείων ἀναμνήσθητε ᾀσμάτων σας ἐκείνων
Δι' ὧν κατεδαμάσετε τὴν τόλμην τῶν Σειρήνων.
Κ' ἐγὼ τὴν ἁρμονίαν σας μεθ' ἡδονῆς ἀκούων,
Συνευθυμῶ, τὴν λύραν μου ὡς καὶ τοπάλαι κρούων,
Ἂς ἀναβῶμεν.

ΚΛΕΙΩ.

Καὶ λοιπὸν νὰ τὸ πιστεύσω πλέον;
Τὴν γῆν τὴν περισπούδαστον πατοῦμεν τελευταῖον!
Λοιπὸν σὺ εἶσ' ὁ Ἑλικὼν ὁ περιπόθητός μου;
Δὲν σὲ γνωρίζω, εἶσαι σὺ τὸ καύχημα τοῦ κόσμου;

ΘΑΛΕΙΑ.

Τῶόντι ἐπιστρέφομεν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν,
Καὶ βλέπει πάλιν ἡ Ἑλλὰς τὴν τῶν Μουσῶν χορείαν;
Δὲν εἶναι ὄναρ;

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ὢ χαρὰ! τῶόντ' ἡ Ἱπποκρήνη
Καὶ πάλιν τὸν ἱδρῶτα μας λοιπὸν θὲ ν' ἀποπλύνῃ;

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ.

Ὢ Ὀλυμπιὰ τριπόθητε, θὲ νὰ ἀξιωθῶμεν
Εἰς τὰ τερπνά σου ὕδατα καὶ πάλιν νὰ λουσθῶμεν;

ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ.

Θὲ νὰ χορεύσωμεν λοιπὸν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος;

ΕΡΑΤΩ.

Τὶ ἄκρα εὐχαριστησις!

ΠΟΛΥΜΝΙΑ.

Πόσ' ἀγαθὰ συγχρόνως!

ΟΥΡΑΝΙΑ.

Ὢ γλυκυτάτη μου πατρὶς, σὲ ξαναβλέπω πάλιν;
Εἰς τὸν λιμένα λησμονῶ τὴν παλαβοῦσαν ξάλην.

Πικρὰ ἡ περιπλάνησις· ἀλλ' ἡ εἰς τὰ εἰκεῖα
Εἰς τέλος ἐπανάκαμψις ἐπ' ἄπειρον γλυκεία.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Ὦ ἔδαφος γλυκύτατον, Ἑλλὰς χαριεστάτη
Σὲ βλέπω ; εἶναι βέβαιον ; ἢ μήπως εἶν' ἀπάτη ;
Ὦ Ἄπολλον. . .

ΑΠΟΛΛΩΝ·

Πιστεύσετε, ὦ θεῖαι Πιερίδες.
Μὴ πλέον, μὴ διστάζετε. αἱ πρὸ καιροῦ ἐλπίδες
Ἐπιτελοῦνται σήμερον καθὼς ἐπιποθοῦμεν.
Ἀκολουθεῖτε με. (1).

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ.

Ἰδοὺ, ἰδοὺ σ' ἀκολουθοῦμεν.

Πατρὶς ἐρασμία! Πατρὶς σεβασμία!
Σὲ μόνην πεθοῦμεν. Σὲ μόνην ζητοῦμεν.
Τὴν γῆν σου πατοῦμεν.
Ὦ γῆ μακαρία !
Τερπνῶν τερπνοτέρα, Παντὸς ὑπερτέρα,
Ὡς μήτηρ πεθεῖσαι, Ὡς φίλη φιλεῖσαι,
Καὶ μέλιτος εἶσαι
Πολὺ γλυκυτέρα.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν λοιπὸν· καιρὸς νὰ εὐφρανθῶμεν.
Τὰ παρελθόντα τοῦ λοιποῦ ἂς μὴν ἐνθυμηθῶμεν.
Ἂς ἀναλάβωμεν τὴν πρὶν συνήθη εὐθυμίαν,
Καὶ ἂς ἀρχίσωμεν ἐμοῦ τὴν θείαν ἁρμονίαν.
Ὁ Ζεὺς ὁ πρὶν ἀμείλικτος καὶ ἤδη ἐσυνθός μας
Ἂς μᾶς ἀκούσῃ ψάλλοντας εἰς κόλπους τῆς μητρός μας.
Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀθηνᾶ πρὸς αἶσχος τῶν ἐχθρῶν των
Ἂς εὐφρανθῶσι, βλέποντες τὸ ἔργον τῶν χειρῶν των.
Ναὶ, ἂς ἀκούσῃ ἡ Ἑλλὰς καὶ πάλιν τὴν φωνήν μας.

---

(1) Ὁ Ἀπόλλων φαίνεται ἀνυψούμενος εἰς τὸν ἀέρα.

Ἂς παύσῃ πλέον νὰ θρηνῇ διὰ τὴν στέρησίν μας.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Καὶ πῶς! τὶ τόπος εἶν' αὐτὸς ὁ ἔρημος, ὁ ξένος;
Μᾶς ἀπατᾷς, ὦ φίλτατε, ἢ εἶσ' ἠπατημένος;
Ἀπόλλων, λῦσον τὴν δεινὴν αὐτήν μου ἀπορίαν.
Μήπως μᾶς ἔστειλεν ὁ Ζεὺς εἰς ἄλλην ἐξορίαν;
Αὐτὸ τὸ ἔρημον βουνὸν νομίζεις Ἑλικῶνα;
Ἑλλάδα δὲ φαντάζεσαι τοῦ χάους τὴν εἰκόνα;
Ποῦ αἱ ποικίλαι χάριτες, ποῦ ἄλση, ποῦ τεμένη;
Ποῦ ἡ τερπνότης ἡ ποτὲ; κἂν ἴχνος νὰ μὴ μένῃ!
Περισκοπῶ δὲ πανταχοῦ νὰ εὕρω τὴν Ἑλλάδα,
Καὶ ἀντ' ἐκείνης ἀπαντῶ Ταρτάρου τὴν κοιλάδα.
Ἀντὶ ναῶν καὶ πόλεων, θεάτρων καὶ σταδίων,
Δὲν βλέπω παρ' ἀθροίσματα ἀτάκτων ἐρειπίων.
Ἀντὶ μνημείων εὐκλεῶν καὶ ἀριστουργημάτων,
Αντὶ τοσούτων πανταχοῦ παντοδαπῶν θαυμάτων,
Γῆ ἔρημος κατάκειται εἰς σιωπὴν βαθείαν
Θαμμένη μέσα εἰς ἀχλὺν ζοφώδη καὶ παχείαν.
Ποῦ Ὅμηροι, ποῦ Πίνδαροι, ποῦ ἄνθος τῶν Ἑλλήνων;
Δὲν ἔμειναν τοὐλάχιστον ἀπόγονοι ἐκείνων;
Ποῦ δὲ Ἀθῆναι αἱ καλαί, ποῦ Σπάρτη καὶ ποῦ Θῆβαι;
Τὶ τρέχει; ποῦ μᾶς ἔφερες; ὁμίλησε, ὦ Φοῖβε.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Δικαίως φίλη ἀπορεῖς, πλὴν μάθε πῶς εἰς μάτην
Ζητεῖς Ἑλλάδα τὴν γνωστὴν, τὴν πάλαι λαμπροτάτην.
Ἐξ ὅσων ἐγνωρίζαμεν οὐδ' ἴχνος πλέον μένει.
Αἰῶνας κεῖται ἡ Ἑλλὰς γυμνὴ καὶ νεκρωμένη.
Ἡ σύμπτωσις τῆς δυστυχοῦς αὐτῆς μας ἐξορίας
Εἰς στάσιν τὴν κατήντησε δεινῆς πανολεθρίας.
Παντάπασιν εἶν' ἔρημος.

ΚΛΕΙΩ.

Γνωρίζω τὰ δεινά της,
Τοὺς πόνους, τὰς βασάνους της καὶ τὰ παθήματά της.
Αἰῶνας ὑποχείριος καὶ ἁλυσοδεμένη,
Ὑπὸ ζυγὸν βαρβαρικὸν αἰσχρῶς ὑποκειμένη,

Στενάζει ἀπωλέσασα τὸ πᾶν ἡ τρισαθλία.
Ἡ ἔλλειψίς μας ἔγινε φθορᾶς της ἡ αἰτία.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἀλλ' ἡ ἐπάνοδος αὐτὴ θὲ νὰ τὴν ἀναστήσῃ,
Καὶ ὡς τὸ πρὶν περιφανῆ θὲ νὰ τὴν καταστήσῃ.
Τὰ ὅσα ἔπαθε δεινὰ παρὰ τῆς τυραννίας
Θὲ νὰ ἐκλείψουν βαθμηδὸν καὶ μέχρις ὑπονοίας.
Ἰδοὺ ἡ γῆ ἀνθηφορεῖ ὑπὸ τὰ βήματά μας.
Ἀνανεοῦται ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὰ βλέμματά μας.
Τὸ πτῶμ' ἀρχίζει ν' ἀναζῇ ἐκ μόνης τῆς ἀφῆς μας,
Καὶ ἀραιοῦται ἡ ἀχλὺς ἐκ τῆς ἀναπνοῆς μας.
Τὰ δὲ ὀστᾶ τὰ ἄψυχα τῶν φίλων ὀπαδῶν μας
Ψυχὴν θὲ ν' ἀναλάβωσι μὲ τὴν ἐπάνοδόν μας.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Ἑλλὰς! ποῦ σὲ κατήντησεν ἡ φαύλη βαρβαρότης!
Τί στάσις! πῶς ἐξέλειπεν ἡ τόση σου λαμπρότης!
Τίς ἤλπιζε νὰ σὲ ἰδῇ τὴν περιφανεστάτην
Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τὴν ἐδυνηροτάτην!
Ἀλλ' ἀδελφαί, ἂς σπεύσωμεν πρὸς διατήρησίν της.
Τὰ πάντ' ἂς ἐνεργήσωμεν πρὸς ἀναγέννησίν της.
Ἂς τὴν ζωογονήσωμεν ἐν ὅσῳ ἀναπνεει-
Ἐνθυμηθῆτε μετ' αὐτῆς τί σχέσις μᾶς συνδέει.
Ἂς χάμωμεν ν' ἀναφανῇ καὶ πάλιν ἡ ἰδία,
Καὶ ἂς εὐχαριστήσωμεν τὸν εὐεργέτην Δία.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ.

Ζεῦ πᾶτερ, πᾶτερ σὲ ἀνυμνοῦμεν.
Διὰ τὴν χάριν εὐγνωμονοῦμεν.
Τὰ πρὶν δεινά μας, τὰς ἐξορίας,
Βασάνους, λύπας, στενοχωρίας,
Καὶ τόσας ἄλλας ταλαιπωρίας
Τὰ πάντα σήμερον λησμονοῦμεν.

Δὸς δ' οὐρανόθεν τὴν εὐδοκίαν
Νὰ ἀναστήσωμεν τεθνηκυῖαν.

Μὲ τὴν σὴν νεῦσιν ὁδήγησόν μας,
Μὲ τὸ σὸν κράτος ἐνίσχυσόν μας,
Τῆς τυραννίας ἀξίωσόν μας
Νὰ καταθραύσωμεν τὴν κακίαν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΠΌΛΛΩΝ κρούων τὴν λύραν του, ΜΟΥΣΑΙ συλλέγουσαι ἄνθη, ΦΘΟΝΟΣ ἐφιπτάμενος ἄνωθεν εἰς σκοτεινὸν νέφος.

ΦΘΟΝΟΣ.

Τί βλέπω! τὶς ἐτόλμησεν; . . ἰδοὺ, ἐκεῖνος εἶναι.
Ἰδοὺ κ' ἐκεῖναι μετ' αὐτοῦ . . . αἱ ἔχθισται ἐκεῖναι.
Πῶς ἦλθαν; τὶς τοὺς ἔφερεν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν;
Ἐγὼ . . . νὰ βλέπω σήμερον τὴν μισητὴν χορείαν!
Τί καταδίκη! ἄρχισαν καὶ ἄσματα καὶ λύρας.
Εἶν' ἄρα τὸ δυστύχημα ἀπόφασις τῆς Μοῖρας;
Δὲν ὑποφέρω (1).

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ω θεοί! τὶ σκότος ἐξηπλώθη!
Τί ζοφερώτατος καπνὸς!

ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ.

Τὸ φῶς μου ἐθαμβώθη.
Ζαλίζομαι . . . ἐξέλειπεν ὁ κόσμος ἀπ' ἐμπρός μου.

ΕΡΑΤΩ.

Ἀπέκαμα . . . λειποθυμῶ . . . ἀμβλύνεται τὸ φῶς μου.

(1) Ἐξαγριοῦται καὶ ἀποφέρει καπνὸν ἀπὸ τοῦ στόματός του.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Ἰδοὺ, ἰδοὺ . . . δὲν βλέπετε; ὦ οὐρανὲ, τὶ τέρας!
Θηρίον εἴδετε ποτὲ μορφῆς φρικωδεστέρας;
Τοὺς σουβλεροὺς ὀδόντας του τὶ ἄγρια τοὺς τρύζει!
Μὲ τὰ λοξά του βλέμματα σκληρᾶ μᾶς ἀκοντίζει.
Συρίζουν ὄφεις τρομεροὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.
Μᾶς ἔπνιξε μὲ τοὺς ἀτμοὺς τῆς μιαρᾶς χολῆς του.
Φοῖβε μου χάνομ' . . . ἀπὸ σὲ βοήθειαν ἐλπίζω.
Δὲν βλέπεις τέρας τρομερὸν;

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Τὸ βλέπω, τὸ γνωρίζω.
Αὐτὸς εἶν' ὁ παγκάκιστος, ὁ λυμεὼν τοῦ κόσμου,
Ὁ φοβερὸς διώκτης σας, ὁ ἄσπονδος ἐχθρός μου.
Ὁ Φθόνος ὁ κατάρατος, τὸ αἴσχιστον θηρίον,
Αὐτὸς ὁ πρόξενος κακῶν καὶ συμφορῶν μυρίων.
Αὐτὸς καὶ πρὶν μᾶς ἔβλαψε καθ' ὅσον ἐδυνήθη,
Καὶ ἤδη πάσχει καθ' ἡμῶν νὰ πράξῃ τὰ συνήθη.
Τὸ ἔκτρωμα ἐτόλμησε καὶ μέχρις Ἑλικῶνος
Νὰ φέρῃ τὴν αἰσχρότητα τῆς φαύλης του εἰκόνος.
Πλὴν μὴ φοβῆσθε τοῦ λοιποῦ, μὴ πλέον σᾶς ταράττῃ.
Παρῆλθ' ἐκεῖνος ὁ καιρός. ἡ Μοῖρα ἐπιτάττει.
Εἶμ' ἄοπλος καὶ δι' αὐτὸ μικρὸν τὸν ὑποφέρω.
Ἀπέρχομαι δὲ τάχιστα τὸ τόξον μου νὰ φέρω,
Καὶ τότε βλέπει τὶς αὐτὸς καὶ τὶς εἶν' ὁ Ἀπόλλων,
Καὶ πῶς τολμᾷ νὰ ἐνοχλῇ θεὸν ἑκατηβόλον.
Σεῖς δ' εἰς αὐτὸ τὸ σπήλαιον ἀθρόαι συναχθῆτε,
Καὶ ὅσον δύνασθ' ἀπ' αὐτὸ τὸ τέρας φυλαχθῆτε (1).

---

(1) Πετᾷ καὶ γίνεται ἀφανὴς, αἱ δὲ Μοῦσαι κρύπτονται εἰς μέγα παρακείμενον σπήλαιον.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΦΘΟΝΟΣ (καταβαίνων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἑλικῶνος.)

Ἐπαπειλεῖ . . . φρενητιῶ, δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω.
Δὲν εἶμαι Φθόνος τοῦ λοιποῦ, ἂν δὲν τοὺς κατατρέξω.
Ὦ Ἔρις, Ἔρις ἀδελφὴ! (1)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΦΘΟΝΟΣ, ΕΡΙΣ.

ΕΡΙΣ.

Τί θέλεις ποθητέ μου;
Ἀγρίως τόσον νὰ βοᾷς δὲν σὲ ἤκουσα ποτέ μου.
Τί ἔπαθες; μὲ φαίνεσαι πολλὰ παρωργισμένος.
Γνωρίζεις πόσον σ' ἀγαπῶ. ὁμίλει ἐπομένως.
Εἰπὲ, τί θέλεις, τί ζητεῖς;

ΦΘΟΝΟΣ.

Βοήθειαν ταχείαν·
Ποτὲ, ποτὲ δὲν ἔπαθα τοιάυτην δυστυχίαν.
Φρικώδης, ἀσυνήθιστος μανία μὲ ταράττει.
Δεινὸν, ἀνέλπιστον συμβὰν τὰ σπλάγχνα μου σπαράττει.

ΕΡΙΣ.

Ἐξήγησον τὸ αἴτιον τῆς τόσης ἀθυμίας.
Τὰ πάντα πράττω διὰ σὲ μετ' ἄκρας προθυμίας.

---

(1) Κρούει τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας του βοῶν ἀγρίως.

Ἀείποτε σ' ἐδούλευσα καθ' ὅσον ἐδυνήθην·
Ἀπ' ὅσα μὲ ἐζήτησες οὐδὲν ἀπεποιήθην·
Γνωρίζεις Ἔρις τὶ ἐστὶ καὶ πᾶσαν τὴν ἰσχύν μου·
Ἰξεύρεις καὶ τὸ κράτος μου καὶ τήν ὑπεροχήν μου·
Τοὺς θρόνους, τὰ βασίλεια καὶ τοὺς λαούς του κόσμου
Εἰς τήν παλάμην τὰ κρατῶ τῆς κραταιᾶς χειρός μου.
Τὰ πάντα κατὰ τὸ δοκοῦν ἐκ βάθρων ἀνατρέπω,
Οὐδὲ ὑφίστανται εἰμὴ καθ' ὅσον ἐπιτρέπω.
Θεμέλι' ἀδιάσειστα εὐκόλως διασείω.
Δεσμοὺς ἀλύτους, στερεοὺς ἀκόπως διαλύω·
Οὐδὲν ἀδύνατον, οὐδέν· τὰ πάντα διαπράττω.
Σὺ λέγε μόνον.

ΦΘΟΝΟΣ·

Ἄκουσον, ἃ μαίνομαι, φρυάττω.
Ὁ τῶν ἐχθρῶν μου ἔχθιστος, ὁ μυσαρὸς Ἀπόλλων,
Αὐτὸς ὁ λατρευόμενος ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον,
Μὲ τῶν ἐννέα του Μουσῶν τὴν βδελυρὰν χορείαν
Ἐξ αἴφνης ἐπανέκαμψαν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν.
Τοὺς εἶδα, Ἔρις, προμικροῦ εὐθύμως καθημένους,
Εἰς λύρας καὶ εἰς ᾄσματα ὡς πρὶν ἀσχολουμένους.
Τὶ, μήπως μέλλω νὰ ἰδῶ ἐκεῖνα των τὰ πρῶτα;
Τὶ, πάλιν θὲ νὰ σπείρωσι τὰ ὀχληρά των φῶτα;
Ἰξεύρεις πόσην ἔπασχα πικρίαν καὶ ὀδύνην,
Ὁπόταν ἔφθασ' ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἀκμὴν ἐκείνην.
Ἀλλ' ὅταν τὴν κατέστρεψεν ἡ φίλη βαρβαρότης,
Ὁπόταν εἶδα νὰ σβεσθῇ ἡ πρώτη της λαμπρότης,
Καὶ εἶδα τὸν αὐχένα της ἡ ἄλυσις νὰ θλίψῃ,
Ἐφρόνησα πῶς πώποτε δὲν θέλει ἀνακύψει.
Ὁσάκις δ' ἐδοκίμασε νὰ λύσῃ τὰ δεσμά της,
Ἐγὼ κατεματαίωσα τὸ ἐπιχείρημά της.
Ἀλλ' ἤδη ἐπανέρχεται ἡ μισητή χορεία,
Καὶ προαισθάνομαι δεινὰ εἰς τὸ ἑξῆς μυρία.
Ἂν τὸ παραμελήσωμεν καὶ ἂν στερεωθῶσι,
Βεβαίως καὶ τὰ φῶτα των θὲ νὰ ἐπεκτανθῶσι,
Καὶ τότε πάλιν ἡ Ἑλλὰς ὡς πρὶν λαμπρυνομένη,
Θὲ νὰ ἀκμάσῃ θάλλουσα καὶ ἀναγενωμένη.
Δὲν βλέπεις; ἤδη ἄρχισε καὶ νὰ ζωογονῆται,

Καὶ πτῶμα τὸ ἀκίνητον ἀρχίζει νὰ κινῆται.
Τὶ καταδίκη δι' ἐμὲ καὶ τὶ ἀπελπισία!
Παράφρονα μὲ καθιστᾷ καὶ μόν' ἡ φαντασία.
Ἂς τὸ προλάβωμεν λοιπὸν, ἂς ἐπιχειρισθῶμεν
Πρὸς ἀποδίωξιν αὐτῶν πᾶν εἴτι δυνηθῶμεν.
Εἰς σὲ καὶ μόνην πέποιθα, σὺ μόνη παμφιλτάτη,
Ἀξία Φθόνου ἀδελφὴ, σὺ Ἔρις γλυκυτάτη,
Ἂν θέλῃς, μόνη δύνασαι τὸ πᾶν νὰ κατορθώσῃς,
Καὶ τὸ προκείμενον δεινὸν εὐθὺς νὰ διορθώσῃς.
Εἰς τὴν ἰσχὺν σου πάσχησε αὐτοὶ νὰ ὑποκύψουν,
Καὶ ἀπὸ γῆν Ἑλληνικὴν διόλου νὰ ἐκλείψουν.
Ἡ δὲ Ἑλλὰς διαπαντὸς ἂς μείνῃ δουλωμένη,
Καὶ εἰς τῆς βαρβαρότητος τὰ σκότη βυθισμένη.

ΕΡΙΣ.

Ὦ φθόνε τρισεπέραστε, μ' ἐλύπησες καιρίως.
Αὐτὸ καὶ μόνον σήμερον ἀδυνατεῖ κυρίως.
Ἂν μ' ἔλεγες θεμέλια καὶ θρόνους νὰ κλονήσω,
Ἂν ἤθελες τὸν Ὄλυμπον αὐτὸν νὰ συγκινήσω,
Οὐδὲν διέφευγεν αὐτὰς τὰς πανσθενεῖς μου χεῖρας·
Πλὴν τοῦτο εἶν' ἀπόφασις τῆς ἀμειλίκτου Μοῖρας.
Ἐπέστη ἤδη, ἀδελφὲ, καιρὸς ὁ πεπρωμένος
Νὰ λάμψῃ πάλιν ἡ Ἑλλὰς καὶ τὸ Ἑλλήνων γένος.
Ἡ τῶν Μουσῶν ἐπάνοδος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ των
Προώρισται νὰ τελεσθῇ ἐπὶ τῶν χρόνων τούτων.
Καὶ ψῆφος ἀμετάθετος ἐγράφη ἀπ' αἰῶνος
Νὰ κατοικήσουν ἐσαεὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος.
Ὁ θρόνος δ' ὁ τῆς ζοφερᾶς βαρβάρου ἐξουσίας
Νὰ συσκοτάζῃ τοῦ λοιποῦ τὰ βάθη τῆς Ἀσίας.
Ἰδοὺ ὡς ἦλθεν ἡ στιγμὴ ἡ προσδιωρισμένη
Νὰ τελεσθῶσιν οἱ θεσμοὶ οἱ προεψηφισμένοι,
Ὁ Ἄρης μετὰ τῆς κακῆς ἐχθίστης μας Παλλάδος,
Οἱ ἔκπαλαι θερμότατοι προστᾶται τῆς Ἑλλάδος,
Ἐνταῦθα τοὺς μετέφερον ἀπὸ τὴν ἐξορίαν,
Ὑπὸ τὴν ἄπροσμάχητον αὐτῶν δορυφορίαν.
Βεβαία, ἀναπόδραστος ἡ παλιγγενεσία.
Οὐδὲν ἰσχύω πρὸς αὐτό.

ΦΘΟΝΟΣ.

Λοιπὸν ἀπελπισία!
Ἐματαιώθησαν λοιπὸν ἀγῶνες μου οἱ τόσοι!
Ἐκεῖνα τὰ ἐκτρώματα νὰ μὲ καταπατῶσι!
Σπαράττει ἔχιδνα φρικτὴ τὰ χολερά μου στήθη,
Καὶ τὸ φαρμάκι τὸ ἐμὸν εἰς ἐμαυτὸν ἐχύθη.
Τοὐλάχιστον ἂς πράξωμεν πᾶν εἴτι δυνηθῶμεν.
Ἀείποτε τὰ ἴχνη των ἂς παρακολουθῶμεν.
Ἂς συνταράξωμεν αὐτῶν τὴν τόσην εὐτυχίαν.
Ἂς μὴν ἀφήσωμεν αὐτοὺς στιγμὴν εἰς ἡσυχίαν.
Ζιζάνια καὶ σκάνδαλα ἂς σπείρωμεν συμφώνως.
Ἂς μάθουν Ἔρις τὶ ἐστὶ, καὶ ποῖος εἶν' ὁ Φθόνος.
Ἂς μὴ γευθῶσι τοὺς καρποὺς τῆς νίκης των τελείους·
Καὶ ἡ Ἑλλὰς ἂς σπαραχθῇ μὲ μάχας ἐμφυλίους.
Τὸ δῶρον ἂς φαρμακευθῇ τὸ τῆς ἐλευθερίας,
Καὶ ἂς τὸ ἀπολαύσωσι μὲ μάστιγας μυρίας.
Ἐκείνους τοὺς προστάτας των κατόρθωσε, ὦ Ἔρις,
Εἰς ἐχθρικὴν διχόνοιαν ὡς τάχιστα νὰ φέρῃς.
Ἂν τοῦτο διενεργηθῇ καὶ ἂν εὐδοκιμήσῃ,
Χαροποιὰ καὶ αἴσια ἐλπίζω νὰ γενήσῃ.

ΕΡΙΣ.

Ναὶ, τοῦτο τὸ ὑπόσχομαι μὲ ὅλην τὴν ψυχήν μου.
Ἀμφότεροι ἐγνώρισαν πολλάκις τὴν ἰσχύν μου.
Καὶ ἤδη πάλιν τρομερὰν θὲ νὰ τὴν αἰσθανθῶσι,
Τῆς προστασίας τὸν καρπὸν πρὶν φθάσουν νὰ γευθῶσι.
Ὑπόσχομαι νὰ τοὺς ἰδῇς κατὰ τὴν θέλησίν σου.
Τὰ πάντα θέλουν ἀποβῇ πρὸς εὐχαρίστησίν σου.
Ἀπερχομένη, τάχιστα πρὸς τὸν σκοπόν μου βαίνω.

ΦΘΟΝΟΣ.

Κ' ἐγὼ συναπερχόμενος, τὸ τέλος περιμένω.

Ἐχθροὶ ἑτοιμασθῆτε Νὰ καταδαμασθῆτε.
Ἡ Ἔρις καὶ ὁ Φθόνος Τὶ δύνανται συμφώνως
Θὲ νὰ συναισθανθῆτε.

Σὺ δὲ Ἑλλὰς τὶ χαίρεις; Ὁ Φθόνος καὶ ἡ Ἔρις
Συμπλέχουν τὰ δεινά σου. Ἀκόμι ἑτοιμάσου
Πολλὰ νὰ ὑποφέρῃς.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΑΘΗΝΑ, ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ.

ΑΘΗΝΑ.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ κάθαρμα τοσοῦτον νὰ φοβῆσθε!
Θαρσεῖτε, Μοῦσαι πεθηταὶ, μὴ πλέον θορυβῆσθε.
Ὁ Φθόνος ἐναντίον σας τὶ δύναται νὰ πράξῃ;
Τὶς δύναται παρούσης μου ποτὲ νὰ σᾶς πηράξῃ;
Ἐφ' ὅσον σᾶς περιφρουρεῖ ἡ φοβερὰ αἰγίς μου,
Καὶ σᾶς σκεπάζει ἡ σκιὰ τῆς θείας ἀρωγῆς μου,
Καὶ ὅλας τὰς δυνάμεις του ὁ ᾅδης ἂν συνάψῃ,
Οὐδὲ τὴν τρίχα σας ποτὲ θὰ δυνηθῇ νὰ βλάψῃ.
Μὴ δειλιᾶτε.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Ω θεὰ μεγίστη, δαιμονία!
Γνωστὴ τῷ ὄντι εἰς ἡμᾶς ἡ σὴ κηδεμονία.
Οὐδὲν φοβούμεθα ἡμεῖς εἰμὴ αὐτὸν καὶ μόνον
Τὸν λυμεῶνα τοῦ παντὸς, τὸν τερατώδη Φθόνον.
Τὶς εἰς τὸ ἦθος τὸ φρικτὸν τῆς θέας του ἀντέχει;
Εἰς πάντα τόπον καὶ καιρὸν αὐτὸς μᾶς κατατρέχει.
Εἰς ῥεῖθρα Σηκοάνεια, εἰς ὄχθας τῆς Ταμίσης,
Ἀπανταχοῦ τὰ ἴχνη μας ἐδίωξεν ἐπίσης.
Ἀλλ' ἤδη καθὼς ἔφθασεν ὁ πεπρωμένος χρόνος,
Καὶ εἶδε πῶς ἀνέβημεν ἐπὶ τοῦ Ελικῶνος,
Τὸ τέρας τὸ ἀπάνθρωπον ἐφρύαξεν, ἐμάνη,
Καὶ καθ' ἡμῶν ἡ λύσσα του κατ' ἔκτασιν ἐφάνη.
Ἀφ' ὅτου Ἄρης καὶ Παλλὰς, οἱ δύω μας προστάται...

ΑΘΗΝΑ.

Ω Ἄρης! πῶς!.. προστάτην σας τὸν Ἄρην νὰ μετρᾶτε!

Ἐκεῖνον τὸν ἀγριωπὸν, τὸν ἄπληστον αἱμάτων,
Ἐκεῖνον τὸν ἀντιπαλον τῶν θείων σας ᾀσμάτων!
Πῶς εἶναι τρόπος μετ' αὐτοῦ ποτὲ νὰ συμφωνῆτε;
Καὶ πῶς τὸν ἄσπονδον ἐχθρὸν προστάτην νὰ φρονῆτε;

ΠΟΛΥΜΝΙΑ.

Τί! δὲν μᾶς προστατεύετε ἀμφότεροι συμφώνως;
Τὸν δρόμον δὲν ἀνοίγετε ὁμοῦ τοῦ Ἑλικῶνος;

ΑΘΗΝΑ.

Ἀνθάνεσθε, γνωρίσετε τὴν μόνην ἀρωγόν σας,
Καὶ μὴ φρονῆτε τοῦ λοιποῦ τὸν Ἄρην ὁδηγόν σας.
Χωρὶς τῆς σκέπης μου ἐλπὶς σᾶς ἔμενεν ὀλίγη.
Εἰς ὄλεθρον ἐτρέχετε, ἂν μόνος σᾶς ὡδήγει·
Ποσάκις σᾶς ἐβίασε ν' ἀπαλλοτριωθῆτε,
Καὶ τῶν ἡσύχων σας μονῶν νὰ ἀποξενωθῆτε!
Ποσάκις σᾶς ἐστέρησε τῆς φίλης ἡσυχίας!
Καὶ πόσας σᾶς ἐπέφερε πληγὰς καὶ δυστυχίας!
Εἶν' ἄδικος, μισόκαλος, σκληρὸς καὶ μιαιφόνος,
Ἐχθρὸς ἐπίσης τῶν Μουσῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Φθόνος.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΡΗΣ, ΑΘΗΝΑ, ΜΟΥΣΑΙ.

ΑΡΗΣ.

Ὁποία γλῶσσα κατ' ἐμοῦ χινεῖ κατηγορίας;
Τίς ὑπερόπτης ἐξεμεῖ αὐθάδεις λοιδορίας;
Σὺ τὰς νεάνιδας αὐτὰς ζητοῦσα νὰ πλανήσῃς,
Τολμᾷς τοσοῦτον ἀναιδῶς νὰ μὲ περιφρονήσῃς;
Σὺ προσπαθεῖς τοῦ Ἄρεως τὸ κλέος ν' ἀμαυρώσῃς;
Στοχάσου μήπως ἀκριβᾶ τὴν τόλμην σου πληρώσῃς.

ΑΘΗΝΑ.

Μᾶς ἀπειλεῖς ὦ βέλτιστε! τί τάχα; μὴ νομίζῃς

Πῶς δι' ἀχρείων ὕβρεων τὴν Ἀθηνᾶν φοβίζεις;
Ἰξεύρεις ποία εἶμ' ἐγὼ; ἢ μήπως ἐφαντάσθης
Πῶς μόνος μετὰ τοῦ Διὸς τὸν κόσμον ἐμοιράσθης;
Τὶ τόσον ἡ ἀλήθεια κατάκαρδα σ' ἐγγίζει;
Μὴ θέλῃς νά ὑποκρυφθῇς· ὁ κόσμος σὲ γνωρίζει.
Ἡ οἰκουμένη ἔμπλεως τῶν σῶν ἀδικημάτων,
Ποσάκις ἐπλημμύρισε μὲ ποταμοὺς αἱμάτων!
Τὴν γῆν μὲ πένθιμον στολὴν ἡ χείρ σου ἐπενδύει,
Καὶ ἡ ἀγρίασου φωνὴ τὸν θάνατον μηνύει.
Ἐρήμωσις καὶ νέκρωσις καλύπτει τὴν ὁδόν σου.
Ἀκάνθας σπείρουν πανταχοῦ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου.
Τὸν κὸσμον κατατυραννεῖς διὰ παντοίων τρόπων.
Φθορὰ κατέστης τοῦ παντὸς καὶ μάστιξ τῶν ἀνθρώπων.

ΑΡΗΣ.

Τοιαῦτα σὺ κατ' Ἄρεως τολμᾷς νὰ φλυαρήσῃς;
Τολμᾷς τοσοῦτον ἀναιδῶς λοιπὸν νὰ μὲ ὑβρίσῃς;
Ἐμὲ δι' οὗ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς κατελαμπρύνθη;
Δι' οὗ τὸ κλέος τῶν βροτῶν ὑπερεμεγαλύνθη;
Τὶς ἄλλος ἥρωας λαμπροὺς καὶ στρατηγοὺς γενναίους
Τοσούτους ἀνεβλάστησε καὶ παλαιοὺς καὶ νέους;
Τὶς ὕψωσε τὸ φρόνημα τῶν γηγενῶν ἀνθρώπων;
Καὶ τῆς εὐκλείας εἰς αὐτοὺς τὶς ἔδειξε τὸν τρόπον;
Τὸν κόσμον κατεκόσμησα μὲ νίκας καὶ θριάμβους,
Πληρώσας τὴν ὑφ' ἥλιον ἐκπλήξεως καὶ θάμβους.
Ὁ κόσμος ὅλος μὲ τιμᾷ ὡς μόνον του προστάτην,
Καὶ σὺ νὰ μὲ περιφρονῇς μὲ γλῶσσαν θρασυτάτην!
Ὁπόσα ἔθνη τὴν ἐμὴν βοήθειαν ζητοῦσι!
Ὁπόσοι δὲ τὴν ὕπαρξιν λαοὶ μὲ χρεωστοῦσι!
Καὶ αὕτη, αὕτη ἡ Ἑλλὰς ἐγγὺς τοῦ νὰ ἐκλείψῃ,
Χωρὶς τῆς προστασίας μου πῶς ἤθελ' ἀνακύψῃ;
Ἐν ᾧ κατέκειτο νεκρὰ καὶ ἀλυσοδεμένη,
Ἐσάλπισα, μὲ ἤκουσε καὶ εἶν' ἀναστημένη.
Εἰς ποῖον ἄλλον χρεωστεῖ τὴν ἀναγέννησίν της;

ΑΘΗΝΑ

Ἂν ἤσουν μόνος, ἔσπευδες πρὸς ἐξολόθρευσίν της.
Χωρὶς ἐμοῦ ἂν ἔτρεχε νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ,

Τὶς οἶδεν εἰς τὶ βάραθρον τὴν ἤθελες βυθίσῃ;
Σὲ εἴδαμεν καὶ ἄλλοτε χωρὶς ἐμοῦ νὰ μείνῃς,
Καὶ νὰ τὴν ῥίψῃς εἰς βυθὸν βασάνου καὶ ὀδύνης.
Ὁσάκις δὲν συνέστειλα τὰς ἄφρονας ὁρμάς σου,
Τὸν κόσμον κατηφάνισες μὲ τὰς παρεκτροπάς σου.
Χωρὶς τῆς ὁδηγίας μου ὁσάκις ἐκινήθης,
Εἰς τοῦ ὀλέθρου τὸν βυθὸν ἀείποτ' ἐπλανήθης.
Ἐγὼ καὶ μόνη ἔσωσα τὴν ποθητὴν Ἑλλάδα.
Τὴν ὕπαρξίν της χρεωστεῖ εἰς μόνην τὴν Παλλάδα.
Τὰς δὲ νεάνιδας αὐτὰς ἂν σὺ ὡδήγεις μόνος,
Οὐδέποτε ἀνέβαιναν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος.
Ἐγὼ εἰμὶ καὶ ἔσομαι ἡ μόνη των προστάτις.

ΑΡΗΣ.

Ὦ Μοῦσαι, μὴν ἀκούετε τὰ δελεάσματά της:
Ἐγὼ σᾶς ἔσωσα.

ΑΘΗΝΑ.

Ἐγὼ, ἐμὲ ἀκολουθεῖτε.

ΑΡΗΣ.

Ἐμὲ, ἐμὲ.

ΑΘΗΝΑ.

Προσέξετε νὰ μὴ δελεασθῆτε.

ΜΟΥΣΑΙ (ἀμοιβαδὸν.)

Τὶ ποιητέον; . . οὐρανὲ! ἡμεῖς πρὸς ἀμφοτέρους
Ὡς πρὸς σωτῆρας καὶ θερμοὺς προστάτας ἡμετέρους. . .

ΑΡΗΣ.

Περιφραχθῆτε μὲ αὐτὴν τὴν φοβερὰν ἀσπίδα.

ΑΘΗΝΑ.

Ἀσφαλισθῆτε ὑπ' αὐτὴν τὴν τρομερὰν αἰγίδα.

ΑΡΗΣ.

Ἂν ἐπιμένῃς μιαρὰ νὰ φλυαρῇς ἐμπρός μου,
Θὲ νὰ γευθῇς τὴν δύναμιν τῆς στιβαρᾶς χειρός μου.

ΑΘΗΝΑ.

Ἂς ἴδωμεν τίς δύναται τὸν ἄλλον νὰ δαμάσῃ.
Καὶ ἄλλοτε τὸ δορυ μου σὺ εἶχες δοκιμάσῃ.

ΑΡΗΣ

Κυνόμυια (1)!

ΑΘΗΝΑ

Βροτολοιγὲ (2)!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΠΟΛΛΩΝ κατερχόμενος μεταξὺ ΑΡΕΩΣ καὶ ΑΘΗΝΑΣ καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Τὶ κάμνετε; σταθῆτε.
Μὴ πρὸς Διὸς, τὸ γένος σας τὸ θεῖον σεβασθῆτε.

ΑΡΗΣ.

Αφες Ἀπόλλων.

ΑΘΗΝΑ.

Ἄφες με.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Δὲν θέλω σᾶς ἀφήσει.

ΑΡΗΣ.

Νὰ μάθῃ ποῖος εἶμ' ἐγώ.

ΑΘΗΝΑ.

Τὶς εἶμαι νὰ γνωρίσῃ (3)!

---

(1) Ὁρμᾷ κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς.
(2) Ὁρμᾷ κατὰ τοῦ Ἄρεως.
(3) Ἐνῷ ὁ Ἀπόλλων πάσχῃ νὰ τοὺς διαχωρίσῃ, ὑψώνον-

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Τὶ λύσσα! τὶ παραφορὰ! Αἲ, φίλαι ἀδελφαί μου,
Ἐχάθημεν, ἀκούετε τὸν ἦχον τοῦ πολέμου;
Ἀκούετε τὴν τρομερὰν κλαγκὴν τῶν ἀκοντίων;

ΠΟΛΥΜΝΙΑ.

Τὶ σύμπτωσις δυστυχιῶν καὶ συμφορῶν παντοίων!
Ζεῦ πάτερ, τὶ σ' ἐπταίσαμεν, καὶ τόσον μᾶς ὠργίσθης;
Ἠλπίσαμεν τῶν τέκνων σου εἰς τέλος πῶς ἐφείσθης.
Πλὴν μόλις ἐλυτρώθημεν ἡμεῖς τῆς ἐξορίας,
Καὶ περιπίπτομεν εὐθὺς εἰς ἄλλας τιμωρίας.
Δὲν φθάνει ὅτι φανερὰ μᾶς ἀπειλεῖ ὁ Φθόνος,
Ἀνεμποδίστως πρόχωρῶν καὶ μέχρις Ἑλικῶνος,
Ἀλλὰ καὶ οἱ προστάται μας, ὦ ἄκρας δυστυχίας!
Μᾶς καταλείπουν, τρέχοντες εἰς ἀλληλομαχίας.

ΘΑΛΕΙΑ.

Τὶ πλέον νὰ ἐλπίσωμεν; τὶς θέλει μᾶς συντρέξει;

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ὁ Φθόνος ἀνεμπόδιστος θὲ νὰ μᾶς κατατρέξῃ.
Οὐχὶ, οὐαὶ τῆς στάσεως ἡμῶν τῆς κατωδύνου!
Οἱ πάντες μᾶς κατέλιπαν εἰς μέσον τοῦ κινδύνου.
Δόλου ἀπροστάτευτοι, παντέρημοι καὶ ξέναι,
Ἐσχάτως κινδυνεύομεν, ἐδὼ μεμονωμέναι.
Οὐδὲν μᾶς μένει τοῦ λοιποῦ, στερούμεθα τῶν ὅλων.

ται εἰς τὸν ἀέρα, γίνονται ἀφανεῖς, καὶ ἀκούεται ὁ ἦχος τῶν δοράτων καὶ τῶν ἀσπίδων. ὁ δὲ Ἀπόλλων ἐφιπτάμενος, ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη των.

Δὲν φαίνεται τοσοῦλάχιστον ὁ ἀδελφὸς Ἀπόλλων.
Ἂς ἦτον τρόπος, οὐρανὲ, νὰ ἔπαυεν ἐν τάχει
Ἡ φοβερὰ, ἐμφύλιος καὶ ὀλεθρία μάχη,
Καὶ νὰ ἐβλέπαμεν αὐτοὺς τοὺς νῦν διαφωνοῦντας
Πρὸς ὑπεράσπισιν ἡμῶν ὡς πρὶν ὁμοφρονοῦντας!

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ.

Ζεῦ πᾶτερ, φεῖσαι φεῖσαι Ἡμῶν τῶν τρισαθλίων.
Προστάτης μας ἂν ἦσαι, Αἰ, ῥῦσαι ἡμᾶς ῥῦσαι
Πολέμων ἐμφυλίων.
Ζεῦ ὕψιστε, λυπήσου Τὴν δύστηνον Ἑλλάδα.
Τὰς Μούσας εὐσπλαγχνίσου. Κατάστειλε ἐξίσου
Καὶ Ἄρην καὶ Παλλάδα.
Ἂς γίνωσι συγχρόνως Ἐχθροὶ πρὸς τὸν ἐχθρόν μας.
Ἂς πράττωσι συμφώνως. Ἂς μὴ χαρῇ ὁ Φθόνος
Διὰ τὸν ὄλεθρόν μας.
Ζεῦ πᾶτερ, φεῖσαι φεῖσαι Ἡμῶν τῶν τρισαθλίων.
Προστάτης μας ἂν ἦσαι, Αἰ, ῥῦσαι ἡμᾶς ῥῦσαι
Πολέμων ἐμφυλίων.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΑΠΟΛΛΩΝ πληγωμένος καὶ αἱ ΜΟΥΣΑΙ περὶ αὐτόν.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Ω πόσος ἔῤῥευσεν ἰχώρ! τὶ τραύματα βαθέα!
Περίστασις κατώδυνος! ἡμέρα ἀπευκταία!
Ποῦ νὰ ζητήσω φάρμακα; ποῦ εἶναι; ποῦ νὰ τρέξω;

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἰοὺ, ἰοὺ, . . ἀπόλωλα. . . δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω.
Δεινὸν, δεινὸν τὸ πάθος μου, μεγάλ' ἡ ἀλγηδών μου.
Λειποψυχῶ καὶ λύεται τὸ σθένος τῶν ποδῶν μου.
Μὴ Μοῦσαι, μὴ μ' ἐγγίζετε.

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ.

Θεοὶ, τὶ τιμωρία!
Τὶ ἤθελες νὰ συμπλεχθῇς μ' ἐκεῖνα τὰ θηρία;
Δὲν ἴξευρες πῶς οἱ σκληροὶ καθὼς ἀγριωθῶσι,
Δυσκόλως πλέον δύνανται νὰ ἐξημερωθῶσι;
Ὡς τίγρεις, ὡς μαινόμενοι οὐδὲν παρατηροῦσι,
Καὶ κατὰ τοῦ προσπίπτοντος ἀνηλεῶς χωροῦσι.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἐλπίζων νὰ εἰσακουσθῶ καὶ νὰ τοὺς συμβιβάσω,
Ἐμβῆκα εἰς τὸ μέσον των, χωρὶς νὰ δειλιάσω.
Παντοίως ἐπροσπάθησα μὲ λόγους, μὲ δεήσεις,
Ἀλλὰ μετ' ἄκρας πεισμονῆς, καὶ μετ' ἀγρίας λύσσης
Ὁρμῶντες, καὶ μὲ τοὺς ἐχθροὺς συγχέοντες τοὺς φίλους,
Τὸ βλέπετε πῶς μ' ἔτρωσαν, τιτρώσκοντες ἀλλήλους.

ΠΟΛΥΜΝΙΑ.

Ὢ συμφορὰ κατώδυνος! βαβαὶ τῆς δυστυχίας!
Ἰδοὺ τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀλληλομαχίας.
Αὐτοὶ εἶν' οἱ προστάται μας, καὶ δι' αὐτῶν καὶ μόνων
Ἠλπίζαμεν κατάπαυσιν τῶν παρελθόντων πόνων.
Εἰς τούτους ἐσαλεύαμεν ἐλπίδας ἀσφαλείας,
Καὶ οὗτοι γίνοντ' αἴτιοι φθορᾶς καὶ ἀπωλείας.
Μᾶς θυσιάζουν ἀφειδῶς εἰς μόνον τὸν θυμόν των,
Εἰς μόνον τὸ φιλόπρωτον καὶ τὸν ἐγωϊσμόν των.
Ἐλπὶς κἀμμία δι' ἡμᾶς δὲν ἔμεινε' ἑπομένως.
Ἐκεῖνοι μᾶς κατέλιπαν, σὺ οὕτω πληγωμένος. . .

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Καὶ μόνος εἶμουν ἱκανὸς ἐγὼ νὰ σᾶς φυλάξω,
Ἀλλ' εἰς τὴν στάσιν μου αὐτὴν τί δύναμαι νὰ πράξω;
Ἰδοὺ τὸ τόξον μου αὐτὸ καὶ τὰ φρικτά μου βέλη,
Ἀλλ' ἐναρκώθη καὶ ἡ χεὶρ καὶ ὅλα μου τὰ μέλη.
Ἂν εἶχα κἂν τοῦ νέκταρος μίαν ῥανίδα μόνον,
Βεβαίως ἐπετάχυνε τὴν ἴασιν τῶν πόνων.
Ἀλλ' ἤδη κείμενος οἰκτρῶς, τῶν πάντων ὑστεροῦμαι,
Καὶ πάσχω καὶ ὁ ἴδιος καὶ διὰ σᾶς φοβοῦμαι.

ΚΛΕΙΩ.

Ἀπόλλων, ἂς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ἐρημίαν.
Εἰς τὸ ἑξῆς ἀσφάλειαν δὲν ἔχομεν κἀμμίαν.
Σὺ πάσχεις ἀνεπίσκεπτος βασάνους κατωδύνους,
Καὶ ὑποκείμεθα ἡμεῖς εἰς φόβους καὶ κινδύνους.
Ὁ Ἑλικὼν καὶ ἡ Ἑλλὰς, τρυφή μας ἡ γλυκεία
Κατήντησε διὰ ἡμᾶς ὀδύνης κατοικία.
Τετέλεσται, ποῦ ὁ καιρὸς τῆς πρίν μας εὐτυχίας!
Τὴν σήμερον δὲν ἔχομεν οὐδ' ἴχνος ἡσυχίας.
Ἂν ἀληθῶς προώρισται ἡ ἐπανάκαμψίς μας,
Πρὸς τί τὰ τόσα μας δεινὰ καὶ ἡ κατάθλιψίς μας;
Ὡς φαίνεται διὰ ἡμᾶς ἡ Μοῖρα μετεβλήθη,
Καὶ ἡ ἀμετακίνητος θεὰ μετεκινήθη.
Διὰ ἡμᾶς τοῦ οὐρανοῦ ἡ τάξις ἐσυγχίσθη,
Ἢ μᾶλλον ἡ ἐπάνοδος οὐδέποτ' ἐψηφίσθη.

Ἂς μακρυνθῶμεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου τοῦ δυστήνου.
Ἂς φύγωμεν τὸ ἔδαφος τῆς σφαῖρας τῆς γηΐνου.
Πολλὰς ἐδοκιμάσαμεν ὀδύνας καὶ πικρίας,
Ζητοῦσαι ν' ἀπαλλάξωμεν τὸν κόσμον τῆς σκοτίας.
Εἰς τοῦ Ὀλύμπου τὰς σκηνὰς ἡμεῖς ἂς ἀναβῶμεν,
Χωρὶς τοὐντεῦθεν εἰς τὴν γῆν ποτὲ νὰ καταβῶμεν.
Ἂς ἡσυχάσωμεν ἐκεῖ μετὰ θεῶν τῶν ἄλλων.
Ὁρμητηρίου χρήζομεν μετὰ τοσοῦτον σάλον.

ΕΡΑΤΩ.

Λυποῦμαι πῶς ἀφήνομεν Ἑλλάδα τὴν φιλτάτην,
Πλὴν θεωρῶ καὶ τὴν φυγὴν ὡς ἀναγκαιοτάτην.
Ὡς φαίνεται ἡ τάλαινα προώρισται νὰ μένῃ
Διαπαντὸς ὑπόδουλος καὶ καταζοφωμένη.

ΟΛΑΙ ΟΜΟΥ.

Ἂς φύγωμεν, ἂς φύγωμεν.

ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ.

Ἂς μὴ χρονοτριβῶμεν.
Ἀπόλλων, εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀνάγκη ν' ἀναβῶμεν.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἐγκρίνω τὴν δικαίαν σας αὐτὴν ἀποδημίαν.
Ἐπίσης τρέφω τὴν αὐτὴν κ' ἐγὼ ἐπιθυμίαν.
Ἀλλ' ἤδη πῶς νὰ κινηθῶ, καὶ πῶς ν' ἀναχωρήσω;
Πῶς εἰς τὰ νέφη ν' ἀναβῶ, καὶ πῶς νὰ προχωρήσω;

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Ἡμεῖς, ἡμεῖς σ' ἀπάγομεν· αἱ χεῖρες μας σὲ αἴρουν,
Καὶ εἰς τὸν μέγαν Ὄλυμπον ἐν ἀκαρεῖ σὲ φέρουν.

ΟΛΑΙ ΟΜΟΥ.

Ἂς φύγωμεν, ἂς φύγωμεν.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Λοιπὸν ἑτοιμασθῆτε
Διαπαντὸς ἀπὸ τὴν γῆν νὰ ἀποχωρισθῆτε.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ.

Χαῖρε σφαῖρα τῶν ἀνθρώπων. Ἀνερχόμεθα εἰς τόπον
Ὅπου λείπουν τὰ δεινά.
Ἐκεῖ ὅπου οὐδὲ Φθόνοι, Οὐδὲ λύπαι οὐδὲ πόνοι,
Οὐδὲ πάθη ἀλγεινά.
Χαῖρ' Ἑλλὰς ποθεινοτάτη, Ἡ ποτὲ ὀλβιωτάτη
Κατοικία τῶν Μουσῶν.
Τοῦ λοιποῦ σὲ παραιτοῦμεν, Καὶ οὐδέποτε πατοῦμεν
Εἰς τὸ ἔδαφος τὸ σόν.
Χαῖρ' ἐντρύφημα γλυκύ μας, Ἡδονὴ μοναδική μας,
Χαῖρε φίλτατ' Ἑλικών.
Ἀπὸ τοῦ δὲ μᾶς στερεῖσαι, Ἐπειδὴ καὶ θεωρεῖσαι
Ὡς Ταρτάρου ἡ εἰκὼν (1).

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΕΡΜΗΣ καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΕΡΜΗΣ.

Σταθῆτε, μὴ διάζεσθε. παρὰ Διὸς ἐστάλην,
Νὰ σᾶς κοινώσω σήμερον βουλήν του τὴν μεγάλην.
Ἀπὸ τὸν μέγαν Ὄλυμπον ὡς εἶδε τὰ δεινά σας,
Κατώκτειρε τὰς θλίψεις σας καὶ τὰ παράπονά σας.
Σᾶς εἶδε νὰ ὑπόκεισθε καὶ πάλιν εἰς κινδύνους,
Καὶ τὴν Ἑλλάδα πάσχουσαν ἀγῶνας κατωδύνους.
Ναὶ, εἶδε τοὺς προστάτας σας διαπληκτιζομένους,
Καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐγνώρισε τοῦ τῶν Ἑλλήνων γένους.
Καὶ εἶπε « Θρῆνος ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανὸν ἀνέβη.
» Αἱ Μοῦσαι πάσχουν· ἡ Ἑλλὰς καὶ πάλιν κινδυνεύει.
» Ἀλλ' ὄχι· δὲν θὲ νὰ χαθῇ τὸ ἀριστούργημά μου.
» Ἂς ἀποστείλω ἀντ' ἐμοῦ τὸ ἀπεικόνισμά μου.
» Ἂς παύσουν πλέον τὰ δεινὰ τῆς γῆς τῆς ποθητῆς μου.
» Ἂς βασιλεύσῃ ἐπ' αὐτῆς ὁ τοποτηρητής μου.

(1) Ἑτοιμάζονται νὰ ἄρωσι τὸν Ἀπόλλωνα.

» Καὶ ὑπ' αὐτὸν ὡς ὄργανον βουλῶν τῶν ἀπορρήτων,
» Ἂς ἐγερθοῦν οἱ Ἕλληνες, ἂς πέσουν οἱ ἐχθροί των: »
Αὐτὰ εἰπὼν, ἐχάραξεν εἰς δέλτον οὐρανίαν
Τὴν ψῆφον, καὶ τὴν ἔστεψε μὲ δόξαν αἰωνίαν.
Ἰδού, ἐνατενίσατε μὲ σέβας: καὶ μὲ πόθον,
Καὶ ἴδετε τὶς πέπρωται νὰ βασιλεύσῃ.

ΑΠΟΔΑΩΝ καὶ ΜΟΥΣΑΙ ὁμοῦ.

ΟΘΩΝ!!!

ΕΡΜΗΣ

Ναὶ. Ὄθων εἶν' ὁ βασιλεὺς τῆς γῆς τῆς Ἑλληνίδος.
Ἂς πληρωθῇ τὸ πνεῦμα σας ἀγάπης καὶ ἐλπίδος.
Αὐτὸν ἐψήφισεν ὁ Ζεὺς, αὐτὸν ἡ Εἱμαρμένη,
Καὶ ἡ Ἑλλὰς διαπαντὸς εὐδαίμων διαμένει.
Ἀπόλλων, πῶς αἰσθάνεσαι τοὺς πόνους τῶν τραυμάτων;

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ὦ θαῦμα ὄντως ἄξιον τῶν τοῦ Διὸς θαυμάτων!
Τὸ θεῖόν του χειρόγραφον ἀμέσως ὁποῦ εἶδα,
Εἰς κάθε τραῦμα νέκταρος ἐπέχυσε ῥανίδα.
Ἰάνθην: δὲν αἰσθάνομαι οὐδ' ἴχνος ἀλγηδόνος.

ΕΡΜΗΣ.

Σεῖς Μοῦσαι μείνατ' ἀσφαλεῖς ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος.
Ἡ Μοῖρα τὸ ἐψήφισεν, ὁ Ζεὺς τὸ ἐπιτάττει.
Οὐδὲν τὴν ἡσυχίαν σας εἰς τὸ ἑξῆς ταράττει.
Φωτίσατε ὡς καὶ τὸ πρὶν ἐντεῦθεν τὴν Ἑλλάδα,
Μὲ τὴν συνήθη σας λαμπρὰν καὶ ποικιλόχρουν δᾷδα.
Ἐγράφη ἀμετάτρεπτος ἡ ἀναγέννησίς της,
Καὶ ἐκτελεῖται σήμερον ἡ ἐπανόρθωσίς της.
Συντρίβεται παντάπασιν ὁ αἴσχιστος ζυγός της,
Καὶ ἤδη φρίττων, ὠχριᾷ ὁ βάρβαρος ἐχθρός της.
Ἀπὸ τοῦ νῦν λογίζεται διόλου ἐλευθέρα,
Περιφανὴς ὡς πρότερον καὶ περιφανεστέρα.
Σεῖς δ' ἐπιχύσατ' εἰς αὐτὴν τὰ δῶρα σας ἀφθόνως.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Ὑπὲρ Ἑλλάδος πράττομεν τὰ πάντα. ἀλλ' ὁ Φθόνος. ..

ΕΡΜΗΣ.

Τὸ τέρας ἀπετόλμησε νὰ σᾶς; παρενοχλήσῃ,

Πλὴν δίκην ἤδη δι' αὐτὸ κακὴν θὲ νὰ ὀφλήσῃ.
Μετεχειρίσθη ὄργανον εἰς λύσσαν τὴν φρικτήν του
Τὴν Ἔριν τὴν παμμίαρον, τὴν φαύλην ἀδελφήν του.
Αὐτὴ συγκατετάραξε καὶ σᾶς καὶ τὴν Ἑλλάδα,
Αὐτὴ τὸν Ἄρην ἔκαμεν ἐχθρὸν μὲ τὴν Παλλάδα.
Ὁ Φοῖβος ἐξ αἰτίας της δεινῶς ἐτραυματίσθη,
Καὶ ἡ σεπτὴ χορεία σας πικρίας ἐνεπλήσθη.
Ἡ τρισκατάρατος αὐτὴ κακίστη ἀδελφότης
Κατὰ Ἑλλάδος καὶ Μουσῶν κατέστη συνωμότις.
Ἐτόλμησαν ν' ἀντιταχθοῦν εἰς τὰ προειμαρμένα,
Ἀλλὰ θὲ ν' ἀπολαύσωσι κατὰ τὰ πεπραγμένα.
Μηδὲν φοβῆσθε τοῦ λοιποῦ. θὲ νὰ ἰδῆτε ἤδη
Πῶς ὁ θεὸς εἰς ἕκαστον ἀνταξι' ἀποδίδει.
Ὁ Ζεὺς ἀμετακίνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν του,
Σᾶς χορηγεῖ διηνεκῆ τὴν ὑπεράσπισίν του.
Τὸν θρόνον τὸν βασίλειον ὃν σήμερον στηρίζει
Ὡς ἀσυλόν σας τοῦ λοιποῦ αὐτὸς προσδιορίζει.
Ὁ Ἄρης δὲ κ' ἡ Ἀθηνᾶ, οἱ ὑπερασπισταί σας
Προστάται διωρίσθησαν καὶ ἐπιμεληταί σας.
Ἰδοὺ αὐτοί. ἀπέρχομαι μακρὰν τῆς ὑδρογείου,
Εἰς ἄλλο τι ὑπούργημα πατρὸς τοῦ οὐρανίου. (1)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΡΗΣ, ΑΘΗΝΑ σύροντες ἀλυσοδέτους
ὁ μὲν τὸν ΦΘΟΝΟΝ ἡ δὲ τὴν ΕΡΙΝ,
ΑΠΟΛΛΩΝ, ΜΟΥΣΑΙ.

ΑΡΗΣ.

Ἐκατηβόλε φίλτατε καὶ Ἑλικωνιάδες,
Ἂς συγχαρῶσι μεθ' ἡμῶν καὶ ὄρη καὶ κοιλάδες.
Τὰ πάντ' ἂς εὐθυμήσωσι· κατὰ τὸ πεπρωμένον,
Τὸ τῆς Ἑλλάδος ἔδαφος ἰδοὺ λελυτρωμένον.

(1) Δίδει χειρόγραφον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ πεσὼν εἰς τὸν ἀέρα.

Μᾶς εἴδετε θηριωδῶς διαπληκτιζομένους,
Ἰδοὺ μᾶς βλέπετ' ἐσαεὶ πουντεῦθεν ἡνωμένους.
Αὐτὰ τὰ τερατόμορφα καὶ κάκιστα θηρία
Τῆς τόσης μας παραφορᾶς κατέστησαν αἰτία.
Ποθοῦντες ν' ἀφανίσωσι καὶ σᾶς καὶ τὴν Ἑλλάδα,
Μὲ ἔκαμαν νὰ συγχισθῶ μὲ τὴν σοφὴν Παλλάδα.
Ὁ Ζεὺς δ' ὡς εἶδε τὰς πληγὰς ἡμῶν τὰς ἀμοιβαίας,
Καὶ τῆς κακεντρεχείας των τὰς δείξεις τὰς βεβαίας,
Εἰς δίκας τοὺς ὑπέβαλε φριχτὰς ἀμεταθέτους,
Καὶ μᾶς τοὺς ἐνεχείρισε γυμνοὺς, ἁλυσοδέτους.
Ἡμεῖς δὲ τὰ καθάρματα εφέραμεν ἐμπρός σας.
Διὰ νὰ λάβουν τὴν ποινὴν ἐκ μόνης τῆς χειρός σας.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ναὶ ναὶ, ἐγὼ τὰ τέρατα, ἐγὼ θὰ τιμωρήσω.
Ναὶ, θέλω τὰ ἐκδικηθῇ, χωρὶς ν' ἀργοπορήσω.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Τὶ φόβους μᾶς ἐνέσπειραν τὰ βδελυρὰ θηρία!
Δεινὰ μᾶς ἐπροξένησαν καὶ ἕκάσανα μυρία.

ΚΛΕΙΩ.

Εἰς τὶ κινδύνους ἡ Ἑλλὰς ὑπέπεσεν ἐκ τούτων!
Οὐαὶ ἂν ἐπετύγχανον τοῦ μιαροῦ σκοποῦ των!

ΠΟΛΥΜΝΙΑ.

Ἀξίως τῆς κακίας των ἂς ἀντιπληρωθῶσιν.

ΟΥΡΑΝΙΑ.

Ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἂς ἐξολοθρευθῶσιν.

ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ.

Τὰ τέρατα παρώργισαν τοὺς θείους μας προστάτας,
Καὶ οὕτω μᾶς κατέστησαν οἰκτρὰς, δυστυχεστάτας.

ΑΘΗΝΑ.

Ναὶ, οὗτοι κατετάραξαν ἡμῶν τὴν ἡσυχίαν,
Καὶ τέλος μᾶς κατήντησαν εἰς ἀλληλομαχίαν.
Ἴδοὺ αἱ πρῶται μάστιγες τῆς οἰκουμένης ὅλης,
Τὰ μυσαρὰ ἐκτρώματα, τοῦ κόσμου αἱ πανώλεις.
Αὗται καταμολύνουσι τὴν γῆν καὶ τὸν ἀέρα.

Σκοτίζετ' ἐκ τῆς μιαρᾶς πνοῆς των ἡ ἡμέρα
Πρὸ πάντων αὕτη ἡ σαπρὰ ἡ Ἔρις ἡ κακίστη,
Ἡ Ἔρις αὕτη ἡ καὶ νῦν καὶ πάλαι μας ἐχθίστη
Εἰς ὅ,τι τόπον εὑρεθῇ, φθορὰν συνεπιφέρει,
Καὶ εἰς τοῦ κόσμου τὰ δεινὰ σεμνύνεται καὶ χαίρει.
Οὐδεὶς ἐκ ταύτης δύναται νὰ ζῇ μετ' ἀσφαλείας.
Ἀλλ' ἦλθε τέλος ἡ στιγμὴ τῆς ταύτης ἀπωλείας.
Ἀπόλλων, ἂς ἐκτελεσθῇ ποινή της ἡ ἀξία.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ναὶ, ἔρρε, ἔρρε μιαρὰ (τ).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΡΗΣ, ΑΘΗΝΑ, ΑΠΟΛΛΩΝ,
ΜΟΥΣΑΙ, ΦΘΟΝΟΣ.

ΑΘΗΝΑ.

Ἐρρέτω ἡ ἀχρεία.
Εἰς τοῦ Ταρτάρου τὸν βυθὸν διαπαντὸς ἂς μένῃ.
Εἰς τὰ τοῦ ἅδου βάραθρα ἂς σήπεται δεμένη.
Εἰς ἔδαφος Ἑλληνικὸν ἂς μὴ ξαναπατήσῃ,
Οὐδὲ τὴν γῆν ἡ θέα της τοὐντεῦθεν ἂς σκοτίσῃ.
Ἂς κατοικῇ διαπαντὸς μετὰ τῶν Ἐριννύων.
Τοιαύτην δίκην κατ' αὐτῆς ψηφίζει ὁ Κρονίων.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Θεοὶ, μᾶς ἐλυτρώσατε ἑνὸς ἐκ τῶν τεράτων.
Ἓν ἔτι μένει, ἐντελὴς ἂς γίνῃ ἡ φθορά των.
Ἀπόλλων, ἀποδίωξε καὶ τοῦτον τὸν ἐχθρόν μας.
Τιμώρησε τὸν πρόξενον τῶν τόσων συμφορῶν μας.

ΑΡΗΣ.

Μὴν τὸν φρονῆτε ὡς τὸ πρὶν, ὦ Μοῦσαι, φοβητέον.

(1) Ὁ Ἀπόλλων ἀντιχρώζει τὸ χειρόγραφον εἰς τὴν Ἔριν, καὶ αὕτη καταχρημνιζομένη εἰς χάσμα βαθὺ, γίνεται ἀφανής.

Ὁ Φθόνος χωρὶς Ἔριδος οὐδὲν ἰσχύει πλέον.
Δι' ὅλας δὲ τὰς καθ' ἡμῶν τοσαύτας ἀδικίας,
Θὲ νὰ γευθῇ τἀπίχειρα τῆς φαύλης του καχίας.
Ἀξία προσδιώρισται αὐτοῦ ἡ καταδίκη.
Τοιαύτη ἔσται ἡ ποινὴ ὁποία τὸν ἀνήκει.
Οἱ ὄφεις του καθ' ἑαυτοῦ λυσσῶντες ἂς στραφῶσι,
Καὶ ἐκ τῶν σπλάγχνων του αὐτῶν τοὐντεῦθεν ἂς τραφῶσι.
Εἰς ἑαυτὸν ἡ μαύρη του χολὴ ἂς ἐμφωλεύῃ,
καὶ χεομέν' εἰς ἑαυτὸν, αὐτὸν ἂς φαρμακεύῃ.
Αὐτὸς δ' ἀείποτ' ἐπ' αὐτῆς πλανώμενος τῆς σφαῖρας,
Ἂς πάσχῃ μὲ τὴν βάσανον χαρᾶς τῆς ἡμετέρας.
Τὸ τῆς Ἑλλάδος τρόπαιον καιρίως ἂς τὸν τήκῃ,
Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης της φρικτή του καταδίκη.
Ἂς τρώγῃ τὴν καρδίαν του τὸ τῶν Ἑλλήνων κλέος.
Ἂς βλέπῃ τοὺς θριάμβους των, καὶ ἂς λυσσᾷ ματαίως.
Τοιούτο εἶναι κατ' αὐτοῦ τὸ θέσπισμα τὸ θεῖον.
Ὠθεῖτε τον τὸν μιαρόν.

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ.

Ἐρρέτω τὸ θηρίον (1).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΑΡΗΣ, ΑΘΗΝΑ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΜΟΥΣΑΙ.

ΑΡΗΣ.

Ἰδοὺ ἠλευθερώθητε τῶν φοβερῶν ἐχθρῶν σας.
Τοὐντεῦθεν ἀναλάβετε τὸ ἦθος τὸ φαιδρόν σας.
Τοὐντεῦθεν ἂς διαλυθοῦν τὰ νέφη τῆς ὀδύνης.
Ἂς ἀναλάμψῃ φαεινὸς ἀστὴρ τῆς εὐφροσύνης.
Μηδὲν φοβῆσθε τοῦ λοιποῦ. φαιδρῶς καὶ παναισίως
Ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος σας εὐφραίνεσθ' αἰωνίως.
Ἂς σπείρουν ἄνθη παντοχοῦ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σας.
Ἂς φθάσῃ εἰς τὸν Ὄλυμπον ὁ ἦχος τῶν ᾠδῶν σας.

(1) ὁ Ἀπόλλων τὸν κατατοξεύει. ὅλοι οἱ λοιποὶ τὸν ἀπωθοῦσι διὰ τῶν ὅπλων καὶ ὀργάνων αὐτῶν, καὶ γίνεται ἀφανής.

Ἡ γῆ μὲ τὰς ἐρχήσεις σας ἂς εὐφρανθῇ καὶ πάλιν.
Γαλήνη ἂς διαδεχθῇ τὴν προλαβοῦσαν ζάλην.

ΑΘΗΝΑ.

Ἀφ' ὅτου ἀπωλέσθησαν τὰ ῥυπαρὰ θηρία,
Ἡ τῆς Ἑλλάδος ἄρχεται λαμπρὰ ἐλευθερία.
Ἀπὸ τοῦ νῦν περικλεῶς αὐτὴ ἀναγενᾶται,
Καὶ ἔθνος μετὰ τῶν ἐθνῶν ἀπὸ τοῦ νῦν μετρᾶται.
Τὸ κράτος της ἀκράδαντον θὲ νὰ διαιωνίσῃ,
Κἀμμία δύναμις ποτὲ δὲν θέλει τὴν κλονήσει.
Θὲ ν' ἀναλάμψῃ ὡς τὸ πρὶν φαιδρῶς καὶ μετ' εὐκλείας,
Καὶ θὲ νὰ πλύνῃ παντελῶς τὸν ῥύπον τῆς δουλείας.
Τὸ κέρας τῶν τυράννων της αὐτὴ θὲ νὰ συντρίψῃ,
Ὁ βάρβαρος προώρισται διόλου νὰ ἐκλείψῃ.
Ἐγράφη εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ παντελὴς φθορά του,
Καὶ εἶναι ἄτρεπτος βουλὴ Διὸς τοῦ ὑπερτάτου.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Ὦ κηδεμόνες τῶν Μουσῶν, προστάται μας γενναῖοι,
Ἑλλάδος ὑπερασπισταὶ, καὶ στύλοι της ἑδραῖοι!
Σεῖς ἐλυτρώσατε ἡμᾶς τῶν φοβερῶν τεράτων,
Τοῦ Φθόνου καὶ τῆς Ἔριδος, ἐχθρῶν τῶν ἐπαράτων

ΚΛΕΙΩ.

Σεῖς μόνοι μᾶς ἐφέρετε ἀπὸ τὴν ἐξορίαν,
Καὶ μᾶς ἐχορηγήσατε τὴν πρὶν ἐλευθερίαν.

ΟΥΡΑΝΙΑ.

Σεῖς μόνοι ἀνεγείροντες τὸ κλέος μας τὸ πρῶτον,
Μᾶς ἀπαλλάττετε τῶν πρὶν ἀγώνων καὶ ἱδρώτων.

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ.

Σεῖς τὴν λαμπρὰν αἰχμάλωτον λυτροῦντες βασιλίδα,
Τὴν τῆς δουλείας σήμερον ἐκπλύνετε κηλίδα.

ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ.

Διὰ τὴν προστασίαν σας ἡμεῖς εὐγνωμονοῦμεν,
Καὶ δι' αὐτῆς τὴν σήμερον ἡμεῖς εὐδαιμονοῦμεν.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ἡ φοβερά σας δύναμις, Ἀπόλλωνος τὸ βέλος,

Τῶν παρελθόντων μας δεινῶν ἐσφράγισαν τὸ τέλος.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Τὸ βέλος μου εἶν' ὄργανον τῆς τούτων προστασίας,
Τῶν μόνων τελεσιουργῶν τῆς ἀνεξαρτησίας.
Τιμᾶτε ὡς προστάτας σας τὸν Ἄρην, τὴν Παλλάδα.
Αὐτοὶ καὶ μόνοι ἔσωσαν καὶ Μοῦσας καὶ Ἑλλάδα.

ΑΡΗΣ.

Ἡμᾶς δ' ὡς ὄργανα ὁ Ζεὺς μετεχειρίσθη πάλιν,
Διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν βουλὴν του τὴν μεγάλην.
Ἐκεῖνος μᾶς ἀπέστειλε πρὸς ἀπολύτρωσίν σας,
Ἐκεῖνος μᾶς διώρισε πρὸς ὑπεράσπισίν σας.
Ἐκεῖνος ἐγκαθίδρυσεν εἰς βασιλείας θρόνον,
Περικλεῆ ἀπόγονον περικλεῶν προγόνων,
Διὰ νὰ σᾶς περιφρουρῇ καὶ σᾶς μὲ τὴν σκιάν του,
Κ' εὐδαίμονα νὰ καθιστᾷ την ἐπικράτειάν του.
Ἐκεῖνον μόνον τὸν θεὸν ὁμοῦ μετὰ τῆς Μοῖρας,
Ὀφείλετε νὰ βλέπετε ὡς ἀληθεῖς σωτῆρας.
Ὀφείλετε διαπαντὸς ἐκεῖνον νὰ ὑμνῆτε,
Νὰ τὸν ὑπερδοξάζετε καὶ νὰ εὐγνωμονῆτε.

ΑΘΗΝΑ.

Ναὶ, ὕμνους ἀναπέμπετε, ὦ Μοῦσαι, πρὸς ἐκεῖνον
Ὅς ἤδη σᾶς ἐλύτρωσε βασάνων καὶ κινδύνων.
Ὡς ἔρεισμα λογίζεσθε τὸν ὑψηλόν του θρόνον,
Καὶ μὴ φρονῆτε λυτρωτὴν εἰμὴ ἐκεῖνον μόνον.
Ἡμεῖς δὲ διωρίσθημεν νὰ σᾶς ἐπιτηρῶμεν,
Νὰ προμαχῶμεν ἐσαεὶ καὶ νὰ σᾶς ἐφορῶμεν.
Εἰς τὸ ἑξῆς ἀείποτε ἡμεῖς ὁμοφρονοῦντες,
Θὲ νὰ σᾶς προστατεύωμεν, εἰς πάντα συμφωνοῦντες.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ.

(ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.)

Δόξα καὶ λατρεία, Δόξα εἰς τὸν Δία,
Εἰς τὸν λυτρωτήν μας, Τὸν ἀνορθωτήν μας,
Δόξα αἰωνία.

Οὗτος μᾶς φυλάττει Καὶ μᾶς ἀπαλλάττει
Πάντων τῶν ἐχθρῶν μας, Καὶ πρὸ τῶν ποδῶν μας,
Τοὺς κατασπαράττει.
Οὗτος ὁ παιδεύων, Οὗτος ὁ εραβεύων.
Οὗτος ὁ παντοίας Χάριτας τὰς θείας
Ἐπιδαψιλεύων.
Οὗτος τὴν ἀχρείαν Θραύει τυραννίαν.
Καὶ δικαίως κρίνων, Δίδει τῶν Ἑλλήνων
Τὴν ἐλευθερίαν.
Δόξα καὶ λατρεία, Δόξα εἰς τὸν Δία,
Εἰς τὸν λυτρωτήν μας, Τὸν ἀνορθωτήν μας,
Δόξα αἰωνία.

(ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.)

Ἰδοὺ βλέπομεν λιμένα, Τὰ δεινὰ τὰ περασμένα
Ἂς λησμονηθῶσι.
Τοῦ πελάγους οἱ ἀγῶνες, Ὡς ὀνείρων αἱ εἰκόνες
Ἂς διαλυθῶσι.
Τοῦ λοιποῦ ἂς ἐντρυφῶμεν, Χωρὶς πλέον νὰ ψηφῶμεν
Τῶν ἐχθρῶν τὰ βέλη.
Αἱ πικρίαι φθάνουν πλέον, Ἂς γευθῶμεν τελευταῖον
Τῆς χαρᾶς τὸ μέλι.
Οἱ χοροί μας ἂς ἀρχίσουν. Αἱ ᾠδαί μας ἂς ἠχήσουν
Ἕως τὸν αἰθέρα.
Καὶ τὸ πᾶν ἂς καταλάβῃ Πῶς τοὺς φαύλους καταθραύει
Ψῆφος ἀνωτέρα.
Τὸ χειρόγραφον τὸ θεῖον Ἔστω ἱερὸν μαντεῖον
Καὶ προπύργιόν μας.
Τῆς Ἑλλάδος δὲ τὸν θρόνον Ἂς ἐκλέξωμεν ὡς μόνον
Καταφύγιόν μας.

Ἂς ὑμνήσωμεν ἐκεῖνον τὸν μονάρχην τῶν Ἑλλήνων
Τὸν προωρισμένον.
Τὸ εἰβλίον τῆς ἀρχῆς του Μὲ τὴν χεῖρα τοῦ ὑψίστου
Εἶναι χαραγμένον.
Ἡ Ἑλλὰς μὲ τὴν αἰσίαν Πατρικήν του προστασίαν
Θὰ εὐδαιμονήσῃ.
Καὶ ἡ φήμη καὶ τὸ κλέος Τοῦ τοιούτου βασιλέως
Θὰ διαιωνίσῃ.
Ἡ μεγάλη δὲ σκιά του Ὡς σκιὰ τοῦ ὑπερτάτου
Θὰ μᾶς προστατεύῃ.
Ἀβλαβεῖς θὰ μᾶς φυλάξῃ. Τὶς ποτὲ θὰ μᾶς πηράξῃ;

ὍΘΩΝ βασιλεύει.

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ.

Ἑλλὰς λαμπρύνσου, Φανοῦ μεγίστη,
Καὶ εὐχαρίστει Τὸν λυτρωτήν σου.
Αὐτὸς ἀμείβει Τὰ δάκρυά σου,
Καὶ τὰ δεσμά σου Αὐτὸς συντρίβει.
Τὸ τρόπαιόν σου Αὐτὸς ἐγείρει,
Καὶ καταφθείρει Στρατοὺς ἐχθρῶν σου.
Τὴν τυραννίαν Ἐξοστρακίζει,
Καὶ σὲ χαρίζει Ἐλευθερίαν.
Ἑλλὰς λαμπρύνσου, Φανοῦ μεγίστη,
Καὶ εὐχαρίστει Τὸν λυτρωτήν σου.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΠΟΙΗΤΟΙ

Χωρισμός.

Ἂχ ποῦ εἶσαι φῶς γλυκὺ τῶν ἀθλίων ὀφθαλμῶν μου;
Ποῦ ἐκρύβης ὁ φωστὴρ ὁ λαμπρὸς τῶν ἡμερῶν μου;
Ἡ μελίῤῥυτος πηγὴ ποῦ μετέβης τῆς ζωῆς μου;
Ποῦ ἡ μόνη μου τρυφὴ; ποῦ ἡ δρόσος τῆς ψυχῆς μου;
Ἰδοὺ ὥρα ἡ τερπνὴ καθ' ἣν σ' ἔβλεπα ὦ φῶς μου,
Κ' ἐλησμόνουν μετὰ σοῦ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ κόσμου.
Ἰδοὺ θέσις ἡ αὐτὴ, τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο μέρος
Ὅπου πάντοτε κρυφᾶ μᾶς ἀντάμωνεν ὁ Ἔρως.
Βλέπω ἤδη προχωρεῖ καὶ ἡ βασιλὶς τῶν ὄντων,
Ἡ κοινὴ καταφυγὴ ἐρωμένων καὶ ἐρώντων.
Ἡ κυρία τῆς νυκτὸς ἦλθε νὰ μᾶς προστατεύσῃ.
Καὶ τὸ φῶς της τὸ γλυκὺ νὰ μᾶς ἐπιδαψιλεύσῃ.
Ἦλθε· πλὴν τὶ ὠφελεῖ; μᾶς εὑρίσκει χωρισμένους.
Ποῦ ἐκεῖνος ὁ καιρὸς ποῦ μᾶς ἔβλεπ' ἑνωμένους!
Ὦ Σελήνη δυστυχὴς, ὦ προστάτις μου Σελήνη,
Στάσου, τὶ κυκλοφορεῖς; ἔφυγ' ἔφυγεν ἐκείνη.
Τὶ πρισμένεις τοῦ λοιποῦ; μὴ νὰ τὴν ἰδῇς ἐλπίζεις;
Οὐδεμία εἶν' ἐλπὶς, τὶ ματαίως τριγυρίζεις;
Καὶ σὺ Αὖρα δροσερὰ, ποῦ ἡσύχως ἐφυσοῦσες,
Καὶ τὴν κόμην τὴν χρυσῆν ἐλαφρᾶ κατεφιλοῦσες,
Αὖρα, μάρτυς μυστικὴ τοῦ ἀθλίου ἔρωτός μου,
Τὶ φυσᾷς εἰς τὸ ἑξῆς, ἀφ' οὗ ἔφυγε τὸ φῶς μου;
Ἔφυγε διαπαντὸς, ναὶ, τετέλεσται ὦ Αὖρα,
Ἔφυγε, καὶ παρευθὺς ἔγιναν τὰ πάντα μαῦρα.
Ὦ σὺ, ὃν μου ποθητὸν, σὺ τὸ θέλγητρον τοῦ κόσμου,
Πῶς ὡς ἄγγελος ταχὺς ἀνελήφθης ἀπ' ἐμπρός μου;
Ἐνθυμήσου, ὦ θεέ! ἂχ, ἐκεῖνα ἐνθυμήσου
Ὅσα μ' ἔλεγε ποτὲ ἡ σειρήνιος φωνή σου.
Πῶς τὸν φίλον ἐραστὴν μ' ἔλεγες νὰ λησμονήσω;
Ἐγενήθην διὰ σὲ, διὰ σὲ καὶ θὲ νὰ ζήσω.
Τὶ στιγμαὶ ἡδονικαί! τὶ γλυκεῖαι ἀνταμώσεις!
Ποῦ ἐκεῖνος ὁ καιρὸς εὐτυχίας μας τῆς τόσης;
Τῆς ἡμέρας ὁ φωστὴρ ὅταν κλίνων εἰς τὴν δύσιν,
Εἰς τὸ σκότος πρὸς καιρὸν κατεβύθιζε τὴν φύσιν,
Περιέμενα ἐγὼ μὲ ἀνυπομονησίαν
Τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ ἰδῶ τῆς ζωῆς μου τὴν κυρίαν.

Τέλος ἔφθανεν αὐτὴ ἡ τριπόθητος στιγμή μου,
Καὶ κοντᾶ σου πρὸ ἐμοῦ ἐπετοῦσεν ἡ ψυχή μου.
Σ' ἐπρολάμβανα ἐδῶ εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὸ μέρος
Ὅπου μόνους μυστικὰ μᾶς ἐπρόσμενεν ὁ Ἔρως.
Τὶ παλμοὶ τῶν καρδιῶν, τὶ εὐφρόσυνοι ἐκστάσεις!
Κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς, οὐρανέ. . . ὁποία στάσις!
Δάση, μάρτυρες πιστοὶ τῶν τερπνῶν μας φιλημάτων,
Ἐνθυμεῖσθε τὸν δεσμὸν τῶν πυρίνων μας στομάτων;
Αἱ καρδίαι μας θερμαὶ εἰς τὰ χείλη ἐπετοῦσαν,
Καὶ θερμότεραι πολλὰ εἰς τὰ στήθη καταντοῦσαν.
Αἱ ψυχαί μας καὶ αὐταὶ θέλουσαι νὰ φιληθῶσιν,
Εἰς τὸ στόμα φλογεραὶ ἤρχοντο ν' ἀνταμωθῶσιν.
Τὶ ἀνέκφραστος χαρὰ ἐρωτομανοῦς καρδίας!
Τὶ ἀκένωτος πηγὴ ἀνεκφράστου εὐτυχίας!
Εἴμουν πρώτιστος ἐγὼ τῶν τοῦ κόσμου εὐδαιμόνων,
Καὶ ἐφρόνουν πῶς τὸ πᾶν δι' ἐμὲ ἐκτίσθη μόνον.
Τὶς ἐπίστευε ποτὲ πῶς ἡ πρὶν μακαριότης
Θὲ νὰ γίνῃ δι' ἐμὲ ἡ ἐσχάτη ἀθλιότης!
Ἔφυγες . . . ὦ οὐρανέ! ἀφηρπάγης αἰφνιδίως,
Καὶ μὲ ἄφησες σκληρὰ νὰ φλογίζωμ' αἰωνίως.
Ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ὡς νεκρὸς μετὰ τῶν ζώντων,
Ὡς ἀνύπαρκτος σκιὰ, ὡς μὴ ὂν μετὰ τῶν ὄντων
Εἰς τὰ δάση μας αὐτὰ περιφέρομαι μονάζων,
Ἀκατάπαυστα θρηνῶν, καὶ νυχθήμερα στενάζων.
Ἐγὼ μόνος ἀπορῶ πῶς εὐθὺς δὲν ἀποθνήσκω,
Ὅταν τρέχω πανταχοῦ καὶ οὐδ' ἴχνος σου εὑρίσκω.
Αἱ θρηνώδεις μου φωναὶ μὲ παράπονα σὲ κράζουν,
Οἱ πικροί μου στεναγμοὶ καὶ τὸν ἥλιον σκιάζουν.
Τὶς ἰξεύρει ἂν ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον ὁποῦ εἶσαι
Τὸν τοῦ ἔρωτος δεσμὸν τώρα πλέον ἐνθυμῆσαι.
Τὶς ἰξεύρει ἂν ποτὲ ἀνεστέναξ' ἡ ψυχή σου,
Ἢ ἂν ἔτι ἀγαπᾷς ἐραστὴν τὸν δυστυχῆ σου.
Ἴσως φεύγουσ' ἀπ' ἐδῶ τὸν λησμόνησες διόλου,
Καὶ ἂν θνήσκῃ διὰ σὲ οὐδ' ἐφρόντισες καθόλου.
Ἴσως ὕδωρ τὸ πικρὸν καὶ σὺ ἔπιες τῆς λήθης,
Καὶ τοῦ κόσμου τὴν κοινὴν ἀπιστίαν ἐμιμήθης.
Ὑποψίαι ζοφεραὶ ἀνησύχου φαντασίας
Μὲ τρομάζουν μὲ σκιὰς φοβερᾶς ἀπελπισίας.

Πότε ἄπιστον αὐταί σὲ προσφέρουσιν ἐμπρός μου,
Καὶ αὐξάνουν αἱ σκληραὶ τὰς βασάνους τοῦ νοός μου,
Πότε ἕν' ἀντεραστὴν εὐτυχῆ ἐξεικονίζουν,
Μὲ πληγώνουν, μὲ κεντοῦν καὶ διόλου μ' ἀπελπίζουν.
Ἡ ἰδέα ἡ φρικτὴ τῆς τοσαύτης ἀπιστίας
Ἀφορήτου μὲ πληροῖ καὶ φαρμακερᾶς πικρίας.
Ἴξευρ' ἔμως πῶς εὐθὺς ὁποῦ νὰ ἀποφασίσῃς
Τῶν δεμένων μας ψυχῶν τὸν δεσμὸν νὰ διαλύσῃς,
Καὶ ἂν μόνον στοχασθῇς νὰ προδώσῃς τὴν καρδίαν
Ποῦ σ' ἐλάτρευσ' ἐμπαθῶς καὶ μὲ πίστιν αἰωνίαν,
Θὲ νὰ λείψῃ ἀπὸ σὲ πᾶσα πλέον ἡσυχία,
Καὶ θὲ νὰ σὲ πολεμοῦν καὶ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα.
Θὲ νὰ ἔχῃς ὡς κριτὴν τὴν σκληρὰν συνείδησίν σου,
Διὰ νὰ σὲ τυραννῇ καὶ νὰ φθείρῃ τὴν ζωήν σου.
Ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῇς, θὲ νὰ σπαίρῃ πρὸ ποδῶν σου
Ἡ καρδία μου αὐτὴ καὶ θὰ φράττῃ τὴν ὁδόν σου.
Ὅπου καὶ ἂν ἦσαι σὺ, ὡσὰν τύραννος σκληρός σου,
Ἡ σκιά μου τρομερὰ θὲ νὰ φαίνεται ἐμπρός σου.
Οἱ πικροί μου στεναγμοὶ θὰ σὲ περιτριγυρίζουν,
Καὶ τοῦ νὰ ἀναπαυθῇς παντοχοῦ θὰ σ' ἐμποδίζουν.
Ὅταν θὲ νὰ εὐτυχῇς .... ὦ θεὲ, τὶ δυστυχία!
Ἀλλὰ δίδεται ποτὲ ἡ τοιαύτη ἀπιστία;
Εἶναι τρόπος, οὐρανὲ! εἶναι τρόπος ἡ ψυχή σου
Παντελῶς ν' ἀπαρνηθῇ ἐραστὴν τὸν δυστυχῆ σου;
Λοιπὸν ὅλα θὰ χαθοῦν, ὅρκοι, πίστις, ὑποσχέσεις,
Καὶ θὲ νὰ διαλυθῇ ἡ σφικτὴ ἐκείνη σχέσις;
Δὲν θὲ νὰ ἐνθυμηθῇς πῶς ἐνθέρμως σὲ λατρεύω;
Εἶν' ἀδύνατον ποτέ. ἄ, ποτὲ δὲν τὸ πιστεύω.
Τῆς ὡραίας σου ψυχῆς ναὶ, ἐφάν' ἡ καθαρότης.
Οὐδ' ἐχώρησε ποτὲ εἰς ἐκείνην δολιότης.
Τὸν ἐγνώρισ' ἀρκετὰ τὸν μεγάλον ἔρωτά σου.
Εἶμαι βέβαιος πολλὰ εἰς τὴν σταθερότητά σου.
Ναὶ, ὦ φῶς μου ποθητὸν, ἡ τερπνὴ συμπάθειά μας
Θὲ νὰ ζῇ διαπαντὸς εἰς τὰ στήθη τὰ πιστά μας.
Ναὶ, ἰξεύρω φῶς καὶ σὺ ἀκατάπαυστα λυπεῖσαι,
Πῶς στενάζεις, πῶς θρηνεῖς εἰς τὸν τόπον ὁποῦ εἶσαι.
Σὲ φαντάζομαι ὠχρὰν, σκυθρωπὴν καὶ τεθλιμμένην,
Ἀποφεύγουσαν τὸ πᾶν, εἰς τὰ δάκρυα λουσμένην,

Καὶ τῆς λύπης σου αὐτῆς ἡ ἀφόρητος ἰδέα
Εἰς τὰς τόσας μου πληγὰς γίνεται προσθήκη νέα.
'Αλλὰ πλέον ἀπαυδῶ, αἱ δυνάμεις μου ναρκοῦνται.
Ἡ φωνὴ ἀδυνατεῖ, καὶ τὰ μέλη μου νεκροῦνται.
Αἰ, ἂν ἦτον δυνατὸν διὰ μέσου τῶν ὑδάτων,
Τῶν ἐρήμων, τῶν βουνῶν, τῆς θαλάσσης, τῶν κυμάτων,
Πρὸς τὰ μέρη τὰ ἐδῶ ἕν σου βλέμμα νὰ περάσῃ,
Καὶ εἰς ὄψιν τὴν ἐμὴν πρὸς μικρὸν νὰ πλησιάσῃ,
Ἤθελες καὶ λυπηθῇ καὶ μεγάλως ἀπορήσῃ,
Εἰς τὴν στάσιν μου αὐτὴν δὲν μὲ ἤθελες γνωρίσῃ.
Μετεβλήθην εἰς σκιὰν, καὶ παρήλλαξ' ἡ εἰκών μου,
Εἰμ' ἀγνώριστος σχεδὸν εἰς αὐτὸν τὸν ἐμαυτόν μου.
Οἱ νεκροί μου ὀφθαλμοὶ ἐνῷ ἦσαν ἀναμμένοι
'Απὸ πῦρ ἐρωτικὸν, τώρα εἶναι βουλιαμένοι.
Στόμα μου τὸ δυστυχὲς τώρα εἶναι μαραμένον,
Ἐνῷ ἦτον δροσερὰ μὲ τὸ σὸν συνηνωμένον.
Μὲ ὑστέρησε τοῦ ζῆν ἡ ἀφόρητος φυγή σου.
Ἡ ψυχή μου παρευθὺς ἠκολούθησε μαζῆ σου.
Ἤδη βλέπω ἀνοικτὸν τοῦ μνημείου μου τὸ στόμα,
Ὅπου μέλλει νὰ ταφῇ τὸ πολυπαθές μου σῶμα.
Ἰδοὺ ἤδη ἡ στιγμὴ ἐπλησίασεν ἐκείνη·
Τῆς ζωῆς μου ἡ λαμπὰς πλέον ἄρχισε νὰ σβύνῃ.
Τοῦ θανάτου ἡ σκιὰ τὰς ἡμέρας μου σκεπάζει.
Ναὶ, τὸν βλέπω προχωρεῖ καὶ οὐδόλως μὲ τρομάζει.
Μ' ἀφοβίαν θεωρῶ τὸ φρικῶδες δρέπανόν του.
Καὶ προσμένω σταθερᾶ τὸ πικρὸν ποτήριόν του.
Αὐτὸς εἶναι τὸ γλυκὺ ἄσυλον τῆς δυστυχίας.
Καὶ ὁ μόνος ἰατρὸς τῆς σκληρᾶς ἀπελπισίας.
Ἴσως εὕρω εἰς αὐτὸν ἡσυχίαν καὶ γαλήνην,
Λησμονῶν διαπαντὸς τῆς ζωῆς μου τὴν ὀδύνην.
Ἴσως παύσῃ τοῦ λοιποῦ τῶν βασάνων μου τὸ πλῆθος·
Ἴσως τότε ψυχρανθῇ καὶ τὸ φλογερόν μου στῆθος.
Ἀλλὰτί! ὦ οὐρανέ!... τὶς ἀκούω νὰ μὲ κράζῃ;
Τὶς τοσοῦτον ἐμπαθῶς φαίνεται ν' ἀναστενάζῃ;
Θλιβερὰ, φρικτὴ φωνὴ ἐκ τῶν τάφων ἐρχομένη,
Πρὸς ἐμὲ μὲ στεναγμὸν φαίνετ' ἀπλωμένη.
Ἔλα, λέγει, ἀδελφὲ, ἔλα δὼ νὰ κατοικήσῃς.
Εἰς τὸν κόσμον τοῦ λοιποῦ εἶν' ἀδύνατον νὰ ζήσῃς.

Τοῦτο εἶν' εἰς τὸ ἐξῆς τὸ κατοικητήριόν σου.
Ἔλα νὰ ἀναπαυθῇς εἰς τὸ κοιμητήριόν σου.
Τῆς καρδίας σου τὸ πῦρ ἐδῶ μόνον θέλει σβύσει.
Ἡσυχίαν ἀληθῆ ἐδῶ θέλεις ἀπαντήσει.
Ἐδοκίμασα κ' ἐγὼ τὴν ἰδίαν δυστυχίαν,
Κ' εἰς τὸν τάφον μου αὐτὸν μόλις ἤβρα ἡσυχίαν.
Ναὶ, ἰδοὺ σ' ἀκολουθῶ· ἰδοὺ φίλε καταβαίνω.
Εὐχαρίστως τὴν στιγμὴν τὴν ἐσχάτην περιμένω.
Ὦ γλυκύτατόν μου φῶς, ὦ ψυχὴ ὁποῦ λατρεύω,
Πρὸς μητέρα τὴν κοινὴν, πρὸς τοὺς κόλπους της ὁδεύω.
Ὁ πιστός σου ἐραστὴς μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκει,
Ἐπειδὴ οὐδὲ ζωὴν οὐδὲ ἄνεσιν εὑρίσκει.
Τὸν τοῦ σώματος δεσμὸν θὲ νὰ λύσῃ ἡ ψυχή του.
Αἰωνίως θὰ κλεισθοῦν εἰς τὸ φῶς οἱ ὀφθαλμοί του.
Σκωληκόβρωτος, νεκρὸς θὲ νὰ φθείρετ' εἰς τὸ χῶμα,
Καὶ θὲ νὰ διαλυθῇ τὸ πολυπαθές του σῶμα.
Ὅ ἐπέραστόν μου ὄν, ναὶ, λυποῦμαι πῶς σὲ χάνω,
Ὅμως χαίρω ἐνταὐτῷ πῶς τιμίως θ' ἀποθάνω.
Εἰς τὸν κόσμον μὲν ἐγὼ ἔζησα βασανισμένος,
Ὅμως ἔζησα εἰς σὲ σταθερᾶ προσηλωμένος.
Τοῦτο τὸ καυχῶμαι, ναὶ, πῶς σ' ἐλάτρευσα μὲ πίστιν,
Μὲ ἀγάπην καθαρὰν κ' εἰλικρίνειαν μεγίστην.
Καὶ οὐ μόνον ζωντανὸς σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω,
Ἀλλ' ἀκόμι καὶ νεκρὸς θὲ νὰ σ' ἀγαπῶ πιστεύω.
Ἂν εὑρίσκετ' εἰς νεκρὸν συναισθήσεώς τι μέρος,
Θέλει ἐμφιλοχωρεῖ κ' εἰς τὰ κόκκαλά μου ἔρως.
Καὶ ἡ κόνις ἡ ψυχρὰ τοῦ ἀψύχου σώματός μου
Θέλει ξαναθερμανθῇ μὲ τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτός μου.
Ἡ ψυχή μου θὰ πετᾷ εἰς τὸν τόπον ὅπου εἶσαι,
Διὰ νὰ σὲ θεωρῇ καὶ διὰ νὰ μ' ἐνθυμῆσαι.
Ὅταν βλέπῃς νὰ φυσᾷ μία αὖρα τεθλιμμένη,
Περὶ σὲ περιπαθῶς καὶ ἡσύχως στρεφομένη,
Νὰ, νὰ λέγῃς ἡ ψυχὴ τοῦ ἀθλίου ἐραστοῦ μου,
Τοῦ πιστοῦ καὶ σταθεροῦ ἀοιδίμου λατρευτοῦ μου.
Μὲ ἐλάτρευσεν αὐτὸς μέχρι τέλους του ἐσχάτου,
Καὶ εἰσέτι ἐμπαθῶς μὲ λατρεύει ἡ σκιά του.
Ναὶ φιλτάτη, ναὶ ἐγὼ εἰμ' ὁ λάτρις σου ἐκεῖνος.

Ὅστις ἔζη διὰ σὲ καὶ ἀπέθαν' ἐπωδύνως.
Μὴ λυπῆσαι δὲ ποσῶς, φάνου σταθερὰ, γενναία.
Ἄλλην χάριν δὲν ζητῶ· αὐτὴ εἶν' ἡ τελευταία.
Τόσον ἦτον ἐκ θεοῦ τὸ νὰ ζήσω πεπρωμένον.
Ὅθεν νὰ ὑποταχθῶ πρέπει εἰς τὸ γεγραμμένον.
Σὺ δὲ ζῆθι εὐτυχῶς εἰς τὸν κόσμον καὶ αἰσίως,
Ὡς βασίλισσα αὐτοῦ νὰ λατρεύεσ' αἰωνίως.
Εἰς τὸν κόσμον εἶναι σὺ ἀναγκαῖον τὸ νὰ ζήσῃς,
Ὡσὰν ἥλιος λαμπρὸς διὰ νὰ τὸν καλλωπίσῃς.
Ἰδού. . . ἦλθεν ἡ στιγμή· χαῖρε ὃν ἀγαπητόν μου.
Λάβε τοῦτον τὸν πικρὸν τελευταῖον ἀσπασμόν μου.
Χαίρετ' ἥλιε λαμπρὲ, θάλασσα, ξηρὰ, στοιχεῖα.
Σᾶς ἀφήνω, ἐπὶ γῆς δὲν ὑπάρχει ἡσυχία.
Κοινὴ μῆτερ τῶν θνητῶν, δέξαι τοῦτον τὸν υἱόν σου.
Ἔρχομαι νὰ κοιμηθῶ ὕπνον τὸν αἰώνιόν σου.
Καταφεύγω μὲ χαρὰν εἰς τῶν κόλπων σου τὰ βάθη,
Ἐκεῖ ... ὅπου ... παρευθύς ... ἐξαλείφονται ... τὰ πάθη.

Ἕτερος Χωρισμός.

Ἡ ὥρα ἡ ἐσχάτη ἀκούω νὰ κτυπᾷ·
Τὰ σπλάγχνα μου θερίζει, τὸ στῆθος μου τρυπᾷ.
Μὲ ἦχον ἀποφράδα καὶ πένθιμον ἠχεῖ.
Ἰδοὺ ἀπὸ τὸ σῶμα πῶς φεύγει ἡ ψυχή!
Ἀγὼν θανατηφόρος, στιγμὴ ὀδυνηρά!
Ἰδοὺ εἰς τί μᾶς φέρει τῆς τύχης ἡ φορά!
Τί πρόσκαιρα τὰ πάντα! πῶς ἐν ῥοπῇ μιᾷ
Παρέρχονται ὡς ἄνθος, ὡς ὄναρ, ὡς σκιά!
Οὐδὲν λοιπὸν ἑδραῖον καὶ μόνιμον οὐδέν.
Ὁ χρόνος διαλύει τὸ πᾶν εἰς τὸ μηδέν.
Ἐνόμισα πῶς εἶμουν εἰς ἄκρον εὐτυχὴς,
Ἀλλ' ἦτον φαντασία καὶ ὄνειρος βραχύς.
Ἡδέως ἐκοιμήθην εἰς κῆπον εὐθαλῆ.
Ἐξύπνησα καὶ νῦρα κρημνὸν ἐπισφαλῆ.
Τὸ ἔαρ ἐμειδία καὶ ἤνθει ὁ χειμών.
Κατέστρεψε τὰ πάντα παράκαιρος χειμών.

Τὸ ῥόδον τὸ εὐῶδες, τὸ κλέος τῶν ἀνθῶν
Παρέπεσεν εἰς μέσον ἀγρίων ἀκανθῶν.
Ἐκεῖν' ἡ γλυκυτάτη μελίπνους ἀηδὼν
Εἰς μέσον ἐμφωλεύει κοράκων ἀηδῶν.
Τὸ ὂν ὁποῦ τοσοῦτον μὲ ἔκαμν' εὐτυχῆ
Ὡς Ἔρως ὁ πτερόεις ἀπέπτη ἐν βραχεῖ.
Τρυφῶν παρελθουσῶν μου ἡ ἄπειρος πληθὺς
Ὡς ὕδατος πομφόλυξ ἐσβέσθη παρευθύς.
Ποῦ θέλγητρα, ποῦ κάλλος, ποῦ ἔρως ὁ τερπνός;
Τὸ πᾶν διεσκεδάσθη ὡς μάταιος καπνός.
Οὐδ' ἴχνος πλέον μένει τῶν τόσων ἡδονῶν.
Δὲν βλέπω παρὰ μόνον ἀπέραντον κενόν.
Τὶ ἄκρα ματαιότης! τὶ βίος σφαλερός!
Ὡσὰν νὰ μὴν ὑπῆρξε παρῆλθεν ὁ καιρός.
Παρῆλθον αἱ ἡμέραι τῶν εὐδαιμονιῶν,
Καθὼς ἐπὶ θαλάσσης τὰ ἴχνη τῶν νηῶν.
Σὺ δ' Ἔρως ὁ προστάτης, ὁ φίλος κατ' ἀρχὰς,
Σὺ ὅστις εἶχες δέσῃ τὰς δύω μας ψυχὰς,
Σὺ ὅστις πυρπολήσας ἡμᾶς ἐρωτικῶς
Κατέθελγες τὰς δύω καρδίας μυστικῶς,
Σὺ ὅστις ἑταιμάζων ἐντεύξεις νυκτικὰς,
Μᾶς ἔκαμνες νὰ ζῶμεν στιγμὰς ἡδονικὰς,
Πῶς δέχεσαι νὰ βλέπῃς τοιοῦτον χωρισμόν;
Πῶς συγχωρεῖς νὰ λύουν τὸν θεῖον σου δεσμόν;
Εἰς τὰ κοινά μας πάθη πῶς μένεις ἀπαθής;
Ὁ Ἔρως, μᾶς χωρίζουν, πῶς δὲν μᾶς βοηθεῖς;
Καὶ σὺ θεὰ τοῦ κάλλους, θεὰ τῆς ἡδονῆς,
Ὦ Κύπρις ἥτις εἶσουν τοσοῦτον εὐμενὴς,
Σὺ ἥτις μὲ τὸ νέκταρ τῆς θείας σου χειρὸς
Ἐδρόσισες τοσάκις τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς,
Σὺ ἥτις μᾶς ἐκίρνας ποτήριον τρυφῆς,
Πληροῦσα τὴν ψυχήν μας τερπνότητος κρυφῆς,
Πῶς δέχεσαι τὴν ὕβριν καὶ πῶς τὴν παροράς;
Πῶς δὲν μᾶς ἀπαλλάττεις τοιαύτης συμφορᾶς;
Τὸ ἔργον τῶν χειρῶν σου πῶς στέργεις νὰ χαθῇ;
Πῶς στέργεις ὁ ναός σου νὰ καταπατηθῇ;
'Αλλ' οὐδεμία πλέον μᾶς ἔμεινεν ἐλπίς.
Τὸ πᾶν ἐξηφανίσθη ὡς λάμψις ἀστραπῆς.

Οὐδ' Ἔρως, οὐδὲ Κύπρις, οὐδ' ἄλλος μᾶς πονεῖ.
Πρὸς τὴν καταστροφήν μας τὸ πᾶν ὁμοφωνεῖ.
Τετέλεσται, τὸ χάνω τὸ φῶς μου τὸ γλυκύ.
Σὲ χάνω διὰ βίου ψυχὴ αἰσθητική,
Ψυχὴ ὁποῦ ἠσθάνθης ἀγάπην καθαράν,
Ψυχὴ ὁποῦ λατρεύω μὲ πίστην σταθεράν.
Σὲ χάνω· οὐδ' ἐλπίζω νὰ σὲ ξαναϊδῶ.
Ἡρπάγης, ἐμακρύνθης, ἐχάθης ἀπ' ἐδῶ.
Τὶ ἄκρα ἐρημία! τὰ πάντ' ἀκινητοῦν.
Ἡ φύσις ἐνεκρώθη, τὰ ὄντ' ἀναισθητοῦν.
Τὶ μένει; . . ἂς ἐκλείψῃ τὸ πᾶν ἐν ἀκαρεῖ.
Ὁ ἥλιος ἂς παύσῃ τοῦ νὰ κυκλοφορῇ,
Τὸ φέγγος τῆς σελήνης ἂς σβύσῃ, ἂς χαθῇ.
Ἂς πέσουν οἱ ἀστέρες, τὸ πᾶν ἂς νεκρωθῇ.
Εἰς χάος τὸ ἀρχαῖον ὁ κόσμος ἂς στραφῇ.
Ἂς λείψῃ, ἂς χαλάσῃ καὶ ἂς καταστραφῇ.

Ἡ Ἀπολίθωσις.

Ὅταν ἔδοξε τῇ φύσει Τὴν ὡραίαν νὰ γεννήσῃ
Ὁποῦ τόσον ἀπανθρώπως Περιπλέκει πολυτρόπως
Τῆς ζωῆς μου τὰ δεινὰ,
Κατ' ἀρχὰς εἰς λίθου τμῆμα Ἐσχεδίασε τὸ σχῆμα,
Βαθμηδὸν δ' ἐνεψυχώθη Καὶ εἰς σῶμα ἐμορφώθη,
Καὶ εἰς μέλη ζωντανά.
Ἀλλ' ἐνῷ τὸ πλάσμα τοῦτο Μὲ τὴν Κύπριν ὡμοιοῦτο,
Καὶ σχεδὸν τὴν ὑπερέβη, Ἀκατάληπτος συνέβη
Καὶ μεγάλη συμφορά.
Ἀφ'οὗ εἶδος, σχῆμα, χρῶμα Ὅλον ἔλαβε τὸ σῶμα,
Ἡ καρδία πετρωμένη Μόνον ἔμεινε καὶ μένει,
Καὶ εἶν' ἔκτοτε σκληρά.
Ὅθεν ἀγαναχτισμένος Καὶ σχεδὸν ἀπηλπισμένος
Πρὸς ἐμὲ στραφεὶς ὁ Ἔρως, Ἰδὲ, λέγει, πῶς τὸ μέρος
Τοῦτο ἔμεινε σκληρόν.
Ἔσπευσα νὰ τὸ πληγώσω, Καὶ θερμόν τι νὰ τῷ δώσω,
Πλὴν τὸ πῦρ μου ἐξατμίσθη, Καὶ τὸ βέλος ἐλυγίσθη
Εἰς τὸν ἴδιον καιρόν.

Βλέπεις χάνω τὴν ἰσχύν μου Καὶ τήν πρὶν ὑπεροχήν μου,
Οὐδὲ μένει ἄλλος τρόπος Παρὰ σὺ ἀδιακόπως
Νὰ θρηνῇς ποταμηδόν.
Ἴσως πλέον ῥοῦς δακρύων Καὶ κλαυθμῶν πολυχρονίων
Τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην, Τὴν ἀμάλακτον ἐκείνην
Μαλακώσῃ βαθμηδόν.

Αὖρα Αγγελος.

Στάσου Αὖρα γλυκυτάτη, εἰπὲ ποῦ ὁδοιπορεῖς;
Στάσου, ποῦ μὲ τόσην βίαν; πρὸς τὶ μέρος προχωρεῖς;
Εἰς τὸν δρόμον τάχα τώρα θὰ περάσῃς ἀπ' ἐκεῖ
Ὅπου ἤδη ἡ κυρία τῆς ψυχῆς μου κατοικεῖ;
Ἂν πρὸς τὰ ἐκεῖ σκοπεύῃς, μίαν χάριν ἀπαιτῶ.
Ἂν ποτ' ἔρωτα ᾐσθάνθης, κάμε τοῦτ' ὁποῦ ζητῶ.
Λάβε τούτους μου τοὺς μαύρους τοὺς πυκνούς μου
στεναγμοὺς,
Καὶ αὐτῶν μου τῶν δακρύων τοὺς ἐνθέρμους σταλαγμούς.
Καὶ ἀμέσως ὁποῦ φθάσῃς, στάσου ὅπου ἂν ἰδῇς
Τῆς θεᾶς μου ν' ἀπαστράπτῃ ἡ εἰκὼν ἡ εὐειδης.
Τότ' ἐκεῖνο τὸ χεράκι ποῦ λατρεύω ἐμπαθῶς
Σκῦψε, καταφίλησέ το τρυφερᾶ, περιπαθῶς,
Καὶ ἀφ'οὗ φερθῇς μὲ σέβας καὶ μὲ σχῆμα ταπεινὸν,
Γενοῦ μαῦρον συνεφάκι τεθλιμμένον, σκοτεινόν.
Ἄφες ἔπειτα τριγύρω εἰς ἐκείνην παρευθύς
Νὰ φυσήσῃ αὐτὴ ὅλη στεναγμῶν μου ἡ πληθὺς,
Καὶ τὰ δάκρυά μου ὅλα ὡς σταγόνας τῆς βροχῆς
Ἔκχυσέ τα εἰς τὸ στῆθος τῆς ὡραίας μου ψυχῆς.
Δι' ἐμὲ δ' ἂν σ' ἐρωτήσῃ, πὲ πῶς μ' ἄφησες ἐδώ.
Πῶς διὰ τὸν χωρισμόν της πάσχω, τήκομ' ἀπαυδῶ.
Πῶς ὑστέρησις τοιαύτη τριῶν ἤδη ἡμερῶν
Μὲ ἐβύθισεν εἰς βύθος ληθαργίας φοβερόν.
Πῶς μ' ἐφάνησαν αἰῶνες αἱ σκληραὶ στιγμαὶ αὐταὶ,
Καὶ πικρᾶ τοῦ νὰ δακρύω πῶς δέν ἔπαυσα ποτέ.
Εἰπὲ ὅμως πῶς ἐλπίζω ἐν βραχεῖ ν' ἀξιωθῶ

Ἀπὸ τὴν ὀδυνηράν μου φυλακὴν νὰ λυτρωθῶ,
Καὶ ἀμέσως νὰ πετάξω μὲ ταχύτητ' ἀπ' ἐδῶ,
Καὶ τὸ πρόσωπόν ἐκεῖνο τὸ λαμπρόν της νὰ ἰδῶ.
Πῶς τὸ στόμα μου ἐνθέρμως περιμένει ν' ἀσπασθῇ
Τὸ χεράκι ὁποῦ τόσον ἡ ψυχή μ' ἐπιπεθεῖ,
Καὶ πῶς ἔσομ' αἰωνίως, καθὼς εἴμουν ἀπ' ἀρχῆς
Ἐραστὴς πιστὸς καὶ δοῦλος κατὰ πάντα εὐτυχής.

Ἀπάτη. Εἰς τὴν ά ἀπριλλίου.

Ἰδοὺ ἡ πρώτη τοῦ ἀπριλλίου. ἰδοὺ ἡ ἄνοιξις προχωρεῖ.
Ἡ φύσις ὅλη καλλωπισμένη ὡς νέα νύμφη ἀνθηφορεῖ.
Τὰ ῥόδα μόνον ὑστερημένα τῆς εὐωδίας καὶ τῆς χροιᾶς,
Ἀπὸ τὸν Ἔρωτα περιμένουν νὰ τὰ στολίσῃ διαμιᾶς.
Πανοῦργον βρέφος σὺ ποῦ ἰξεύρεις τὸν κόσμον ὅλον νὰ ἀπατᾷς,
Ἄφες τὸ τόξον ὀλίγην ὥραν, ἄφες τὰ νέφη ὅπου πετᾷς.
Εἰς δούλου σχῆμα μεταμορφώσου καὶ πλησιάζον μὲ συστολὴν
Εἰς τὴν διάδοχον τῆς μητρός σου δὸς τὴν παροῦσαν ἐπιστολήν.
Ἀναγινώσκουσ' ἂν κοκκινίσῃ, χωρὶς νὰ χάσῃς πολὺν καιρὸν,
Σύναξ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν παρειῶν της τῶν πορφυρῶν,
Καὶ λάβε μέρος ἀπὸ ἐκείνην τὴν γλυκυτάτην ἀναπνοὴν,
Ὁποῦ εἰς σῶμα νενεκρωμένον χαρίζει ὕπαρξιν καὶ ζωὴν,
Καὶ μὴν ἀργήσῃς ἀφ' οὗ τὰ λάβῃς νὰ καλλωπίσῃς ἐν ἀκαρεῖ
Τῶν ῥόδων ὅλην τὴν νεολαίαν, διὰ ν' ἀνθήσῃ καὶ νὰ χαρῇ.
Ἂν καταλάβῃς ὅτι θυμώνει, ἰδοὺ ἀθώωσις ἀρκετή.
Εἰπὲ ἡ φύσις πῶς τὸ προσμένει, εἰπὲ ὁ κόσμος πῶς τὸ ζητεῖ.
Καὶ τέλος πάντων βεβαίωσέ την πῶς ἡ ἀπάτη ἡ τωρινὴ
Εἶναι ἡ μόνη ποῦ δοκιμάζει καὶ θὲ νὰ εἶναι ὑστερινή.

Ἡ ἀπατηθεῖσα Κόρη.

Προσέχετε νεάνιδες νὰ μὴν ἀπατηθῆτε·
Εἰς τῶν ἀνδρῶν τὸ ἄστατον ποτὲ μὴν πιστεύθῆτε,
Διὰ νὰ μὴ χαθῆτε.

Ὁ Ἔρως ὁ θρυλλούμενος οὐδὲ ὑπάρχει πλέον.
Καὶ ἐγενήθη ἀντ' αὐτοῦ μικρός τις χαμαιλέων,
Πρὸς ὄλεθρον τῶν νέων.
Τοῦ πρώην Ἔρωτος φορεῖ αὐτὸς τὸ προσωπεῖον.
Μὲ τὰ πτερά του ἵπταται, τὸν κόσμον ἀπολλύων
Τὸ δόλιον θηρίον.
Ἐξέλειπεν ἀπὸ τὸ πᾶν ἡ πρώτη τιμιότης.
Αὐτόχρημα κατήντησεν ὁ Ἔρως δολιότης.
Ποῦ πλέον σταθερότης!
Ἡ ἀρετὴ τῶν καρδιῶν εἰς τὸ χαχὸν ἐστράφη,
Τὸ γένος τὸ τῶν ἐραστῶν διόλου διεστράφη.
Ὁ Ἔρως κατεστράφη.
Οἱ ψεύσται, οἱ ἀπάνθρωποι καθὼς σᾶς ἀπαντήσουν,
Μυρία μηχανεύονται, διὰ νὰ σᾶς ἑλκύσουν,
Νὰ σᾶς ἐξαπατήσουν.
Ἀλωπεκὴν ἐνδύονται διὰ νὰ σᾶς γελάσουν,
Καὶ μελετοῦν καθ' ἑαυτοὺς ἀφ' οὗ σᾶς δελεάσουν,
Νὰ σᾶς περιγελάσουν.
Ὑπόσχεται τὸ στόμα των εἰλικρινῆ φιλίαν,
Καὶ ὑποκρύπτει ἐνταὐτῷ τὸ στῆθος των καρδίαν
Ἐπίπλαστον, δολίαν.
Ὡς παίγνιον λογίζονται τὴν ἀθωότητά σας.
Καὶ καταχρῶνται ἄσπλαγχνα τὴν σταθερότητά σας,
Καὶ τὴν σεμνότητά σας.
Ὁ Ἔρως των εἰς τὴν χολὴν τὰ βέλη του μουσκεύει.
Εἶν' ἕνας ὄφις πτερωτὸς ὁποῦ σᾶς φαρμακεύει,
Ἐνῷ σᾶς κολακεύῃ.
Ἐκεῖνος ὅστις τὸ πρωῒ ἀγάπην σᾶς ὀμνύει,
Πρὶν τοῦ ἑσπέρας ἀναιδῶς τοὺς ὅρκους διαλύει,
Τὰ πάντα καταλύει.
Εἰς ἄλλην δίδει σήμερον τὴν μαύρην του καρδίαν,
Αὐτὸς ὁποῦ σᾶς ὤμνυεν ἀκόμι χθὲς λατρείαν
Καὶ πίστιν αἰωνίαν.
Ἰδοὺ εἰς τί κατήντησαν οἱ ἐρασταὶ ἐν γένει.
Ἀπαταιῶνες, ἄφιλοι, πλαστοί, διεφθαρμένοι.
Ποῦ πίστις πλέον μένει!
Ὦ οὐρανὲ, πῶς δέχεσαι τοιαύτας ἀνομίας;
Πῶς βλέπεις μὲ ἀπάθειαν τὰς νέας τὰς ἀθλίας
Ὑποκριτῶν θυσίας;

Εἰς ποίαν ἄλλην σου ὀργὴν τοὺς κεραυνοὺς φυλάττεις;
Ἡ ἀθωότης χάνεται· πῶς δὲν τὴν ἀπαλλάττεις
Τοῦ δόλου, τῆς ἀπάτης;
Τιμώρησον τὸ ἄδικον ἐκείνων τῶν ἀστάτων.
Ἂς αἰσθανθοῦν τὰ λάθη των· ἂς βλέπουν ἐμπροστᾶ των
Τὰ ἀνομήματά των.
Ἂς πάθουν ὅ,τι ἔκαμαν· ἂς μάθουν πῶς λαμβάνει
Καθεὶς τὸ ὅ,τι ἔπραξε· ποτὲ πῶς δὲν τὸ χάνει.
Καὶ τοῦτο μόνον φθάνει.

Ἔμφάνισις Ἔρωτος.

Περὶ τὰ μέσα τῆς νυκτὸς κοιμώμενος βαθέως
Εἰς τὰς ἀγκάλας τὰς τερπνὰς τοῦ ποθητοῦ Μορφέως;
Ἠσθάνθην ὅτι ἄνθρωπος μὲ περιτριγυρίζει,
Καὶ πλησιάζων ἐλαφρᾶ, τὰ χείλη μου ἐγγίζει.
Ἐκστατικὸς τεινάζομαι, παρατηρῶ ... θεέ μου!
Τοιοῦτο πρᾶγμα νὰ ἰδῶ δὲν ἔτυχε ποτέ μου.
Τί βλέπω!... βρέφος τρυφερὸν ἀπεριγράπτου θέας,
Χαριεστάτου σχήματος καὶ ὄψεως ὡραίας.
Ἡ κόμη του κατάχρυσος, τὸ πρόσωπόν του θεῖον,
Ἡ καλλονή του καλλονὴ ἀγγέλων οὐρανίων.
Ἡ δρόσος ἦτον τῆς αὐγῆς ἐπὶ τὸ μέτωπόν του.
Φωτὸς ἀκτῖνες ἤστραπτον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.
Ἐβάπτοντο αἱ παρειαὶ μὲ τὸ τοῦ ῥόδου χρῶμα·
Τὸ πᾶν κατεγοήτευε τὸ πορφυροῦν του στόμα.
Ἀπὸ τὰ χείλη ἔῤῥεε τῆς ἡδονῆς τὸ μέλι·
Εὐῶδες τι ἐξήρχετο ἀπ' ὅλα του τὰ μέλη.
Οἱ Ζέφυροι τριγύρω του ἡσύχως ἐπετοῦσαν.
Αἱ Αὖραι τὸ ἐχάδευον καὶ τὸ κατεφιλοῦσαν.
Αἱ Χάριτες, οἱ Γέλωτες συνέπαιζον κοντᾶ του.
Ἀνθοῦσαν ἄνθη τρυφερὰ ὑπὸ τὰ βήματά του.
Μὲ βλέπει, ὑπομειδιᾷ καὶ μὲ φωνὴν γλυκείαν
Μὲ λέγει, ἀκολούθει με, καὶ προχωρεῖ μὲ βίαν·
Αἰσθάνομαι μὲ ἔκστασιν πῶς ἡ τερπνὴ φωνή του

Μὲ ἔλκει δραστικότατα ὡς δύναμις μαγνήτου.
Ακολουθῶ κατόπιν του, μηχανικῶς προβαίνω,
Καὶ εἰς ἀνώγαιον κρυφὸν ὁμοῦ συναναβαίνω.
Εκεῖ ... τὶ βλέπω! τὶ σκηνὴν ἀνέλπιστον καὶ ξένην!
Βαρείαν ἄλυσιν κρατεῖ μὲ ἄνθη σκεπασμένην,
Καὶ παρευθὺς εὑρίσκεται γυμνὸν, ἐπτερωμένον,
Μὲ τόξα, βέλη φονικὰ καὶ δᾷδας ὡπλισμένον.
Τὸ χιονόχρουν σῶμα του περικυκλοῦται ὅλον
Μὲ φῶς ὑπερουράνιον, μὲ πῦρ ἀκτινοβόλον.
Γελᾷ. καὶ μὲ τὰ βέλη του τὸ στῆθος μου τοξεύει,
Καὶ παῖζον, μὲ τὴν ἄλυσιν τὸ σῶμα μου δεσμεύει.
Εὐθὺς δὲ τότε μὲ χαρὰν κοντᾶ μου πλησιάζει,
Μὲ περιβάλλει, μὲ φιλεῖ καὶ μὲ ἐνθουσιάζει.
Κισσοειδῶς συμπλέκεται περὶ τὸν τράχηλόν μου,
Καὶ ἐκροφᾷ μεθ' ἡδονῆς τὸ αἷμα τῶν πληγῶν μου.
Βιάζομαι ν' ἀντιφιλῶ εἰς τὰ φιλήματά του.
Θερμῶς ἀνταποκρίνομαι εἰς τ' ἀγκαλιάσματά του.
Πλὴν καίομαι, φλογίζομαι, δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω,
Ῥανίδα ὕδατος ζητῶ τὰ χείλη μου νὰ βρέξω.
Φωνάζω, εὐσπλαγχνίσου με καὶ μὴ μὲ θλίβῃς τόσον.
Δὸς βάλσαμον εἰς τὰς πληγὰς, καὶ εἰς τὰ χείλη δρόσον.
Μὲ βλέπει τότε ἱλαρᾶ, εἰς ἔλεος ἐνδίδει,
Καὶ νέκταρος ποτήριον πληρέστατον μὲ δίδει.
Τ' ἁρπάζω μ' ἐνθουσιασμὸν, μὲ τέρπει, μὲ ἡδύνει.
Τὴν φλόγα μου τὴν καυστικὴν ἀρχίζει νὰ πραΰνῃ,
Πλὴν μόλις εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ποτηρίου φθάνω,
Καὶ αἴφνης συναισθάνομαι πῶς φεύγει, πῶς τὸ χάνω.
Σὲ φθάνει, λέγει τὸ σκληρὸν, σὲ φθάνει μὲ φωνάζει.
Καὶ μὲ ταχύτητα πολλὴν ἀμέσως μὲ τ' ἁρπάζει.
Καὶ δύω πτέρυγας χρυσᾶς ἐν ἀκαρεῖ ἐκτείνει,
Μὲ βλέπει καὶ χαμογελᾷ, καὶ φεύγει καὶ μ' ἀφήνει.
Καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δεινῶς ταλαιπωροῦμαι,
Πονῶ, καταναλίσκομαι, ἀνάπτω, πυρπολοῦμαι.

Φυσική.

Ὡς πότε, φίλοι φυσικοὶ, τὸν νοῦν σας τυραννεῖτε;
Τὶ μάτην ἀγωνίζεσθε; ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε.
Ἰδοὺ τῆς ἐπιστήμης σας τὸ τέλειον σχολεῖον.
Προσέξατε φιλομαθῶς εἰς τοῦτο τὸ βιβλίον.
Ἰδέτε τούτων τῶν μελῶν τὴν συναρμολογίαν,
Διὰ νὰ μάθετε καλῶς σωστὴν ἀναλογίαν.
Ἂν θέλετε περὶ φωτὸς, φωστήρων καὶ ἀκτίνων,
Ἰδέτε τὴν λαμπρότητα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων.
Περὶ χιόνος καὶ λευκοῦ νὰ μάθῃ τις ἂν θέλῃ,
Τὸ πρόσωπόν της ἂς ἰδῇ καὶ τὰ λοιπά της μέλη.
Περὶ τοῦ ἄκρου δὲ βαθμοῦ τῶν ἐντελῶν χρωμάτων,
Τὰς πορφυρόχρους παρειὰς καὶ τὸ ἐρύθημά των.
Ἂν δέ τις θέλῃ μάθησιν τῶν ἤχων πλπρεστάτην,
Τὴν ἁπαντᾷ εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν τὴν ἡδυτάτην.
Τὸ δὲ περὶ γλυκύτητος καὶ ἀπὸ ποῦ πηγάζει
Ἐγράφη εἰς τὰ χείλη της, ὁπόταν μὲ φωνάζῃ.
Καθὼς καὶ εἰς τὴν γλῶσσάν της τὸ περὶ τῆς πικρίας,
Τὸ ὄχι ὅταν ἐκφωνῇ μετ' ἄκρας ἀσπλαγχνίας.
Ἰδέαν τῆς κινήσεως ἂν θέλῃ τις νὰ λάβῃ,
Τὸ βάδισμά της ἂς ἰδῇ, διὰ νὰ καταλάβῃ.
Τὸ περὶ ἕλξεως κἀνεὶς ἂν θέλῃ νὰ γνωρίσῃ,
Τὴν πρὸς ἐκείνην στάσιν μου καλῶς ἂς θεωρήσῃ.
Καθὼς καὶ περὶ ὤσεως διὰ νὰ ἐξετάσῃ,
Τὴν στάσιν της τὴν πρὸς ἐμὲ ἂς ἔλθῃ νὰ σπουδάσῃ.
Περὶ ἡφαίστων καὶ πυρὸς μετ' ἄκρας ἀκριβείας
Διδάσκει τὸ φυλλάδιον αὐτῆς μου τῆς καρδίας.
Τὸ ψύχος δὲ, τὸν παγετὸν, τὰ μέταλλα, τοὺς λίθους
Τὰ περιέχει τὸ χαρτὶ τοῦ ἄπαλοῦ της στήθους.
Εἰς τὴν ψυχήν μου βλέπετε τὸ περὶ συμπαθείας·
Καὶ εἰς ἐκείνης τὴν ψυχὴν περὶ ἀντιπαθείας.
Καὶ ἐν συντόμῳ εἰς ἡμᾶς τοὺς δύω ἠμπορεῖτε
Σπουδάζοντες τὴν φυσικὴν, νὰ εὐχαριστηθῆτε.

Ἀστασία.

Θεέ μου τὶ μεταβολή! Πῶς ἡ χαρά μου ἡ πολλὴ
Κατέστη ἀθυμία, Καὶ λύπη καὶ πικρία!
Χθὲς εἴμουν ἄκρως εὐτυχὴς, Καὶ σήμερον ὁ δυστυχὴς
Τὸν θάνατον φωνάζω, Καὶ κλαίω καὶ στενάζω.
Ποῦ ἡ χαρὰ ἡ χθεσινή; Ποῦ θλίψεις ἡ σημερινή;
Τὶ εἶναι, τὶ συνέβη; Τὶ βέλος μὲ τοξεύει;
Χθὲς εἴμουν ὅλως ἡδονὴ, Καὶ τώρα λύπη καὶ πεινή.
Χθὲς ὅλως εὐφροσύνη, Καὶ σήμερον ὀδύνη.
Ὡς χθὲς ἐπὶ τῆς κορυφῆς Τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς τρυφῆς
Εὐθύμως ἐπετοῦσα, Καὶ ὑπερευτυχοῦσα.
Καὶ σήμερν εἰς τὸ βυθὸν Τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν παθῶν
Κρημνίζομ' αἰφνιδίως Καὶ τήκομαι καιρίως.
Ποῦ Ἔρωτε σκαὶ ποῦ τρυφαί; Ποῦ ἀπολαύσεις αἱ κρυφαί;
Ποῦ ὁμοιβαῖοι πόθοι; Τὸ πᾶν ἐματαιώθη.
Ποῦ συνεντεύξεις μυστικαί; Καὶ ποῦ στιγμαὶ ἡδονικαί;
Πᾶν ὅ,τι προηγήθη Ὡς ὄναρ διελύθη.
Αὐτὰ τὰ φέγγη τὰ γλυκὰ Τὰ τόσον χθὲς ἡδονικὰ,
Τὰ μόνον δι' ἐμένα Ὡς χθὲς ἠνεωγμένα
Πῶς στρέφουσι μετὰ θυμοῦ Τὰ βλέμματά των ἀπ' ἐμοῦ;
Ποῦ σήμερον γυρίζουν, Καὶ δὲν μὲ ἀντικρύζουν;
Τὰ χείλη χθὲς τὰ πορφυρᾶ Ἐμειδιοῦσαν ζωηρᾶ.
Τὸ στόμα κατεφίλει, Ἐβύζαναν τὰ χείλη.
Καὶτώραφαίνονταιψυχρὰ, Παρὰ τὸ σύνηθες ὠχρά.
Φαρμάκι ἀποστάζουν. Τὸ τέλος μου βιάζουν.
Τῆς Αφροδίτης ὁ υἱὸς Ὡς χθὲς μᾶς ἦτον δεξιός.
Μᾶς ἔδιδ' ἐκ χειρός του Τὸ γάλα τῆς μητρός του.
Καὶ σήμερον ὁ πονηρὸς Ἀδιαφόρως καὶ σκληρῶς
Ἐσέν' ἀπολιθώνει, Κ' ἐμένα θανατώνει.
Ὢ τὶ βαθμὸς μεταβολῆς! Πῶς ὁ λιμὴν ὁ ἀσφαλὴς
Κατέστη σκόπελός μου, Καὶ τάφος ζοφερός μου;
Ὁποῖον ὄμμα φθονερὸν Μὲ ἀφαιρεῖ παρὰ καιρὸν
Τὴν ἄπειρον τρυφήν μου, Τὴν μόνην ἡδονήν μου;
Σὺ ὃν μου δὲ ἀγαπητὸν, Σκληρότατον καὶ πολητὸν
Δυσκόλως ἐξηγεῖσαι. Τὶ ἄφαγε νὰ ἦσαι;
Καρδίαν ἔχεις τρυφερὰν, Καὶπάλινἄσπλαγχνον,σκληρᾶν,
Ἀνθίστασαι καὶ κλίνεις, Ἐξάπτεσαι καί σβύνεις.

Εἴσ'αἴνιγμαπολλᾶδεινὸν, δυσνόητον καὶ σκοτεινὸν.
Δὲν δύναμαι νὰ σ' εὕρω. Τὶ εἶσαι δὲν ἰξεύρω.
Εἰπὲ τὶ θέλεις, τὶ φρονεῖς. Ἂν μὲ μισῇς, ἂν μὲ ποθῇς,
Διαμιᾶς εἰπέ το, Καὶ ἀποφάσισέ το.

Ἀπόλαυσις.

Εὐχαριστῶ φίλον τέκνον τῆς Ἀφροδίτης.
Ὑμνολογῶ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδί της.
Εὐγνωμονῶ διὰ βίου πρὸς ἀμφοτέρους
Τοὺς πάντων φίλων φιλτέρους καὶ γλυκυτέρους.
Τὰ λησμονῶ πλέον Ἔρως τὰ βάσανά σου,
Τὰς τυραννίας, τὰ πάθη καὶ τὰ δεινά σου.
Τοὺς πόνους ὅλους ἀφθόνως μὲ τοὺς πληρώνεις.
Μὲ τῆς μητρός σου τὸ στέφος μὲ στεφανώνεις.
Ἐπὶ τὸ ἄκρον μὲ φέρεις τῆς εὐφροσύνης,
Καὶ κατὰ κόρον μὲ τέρπεις καὶ μὲ ἡδύνεις.
Μὲ καθιστᾷς κατὰ πάντα συγκοινωνόν σου·
Καὶ εἰς τὸ κέντρον μὲ φέρεις τῶν ἡδονῶν σου.
Οὐδ' ἐνθυμοῦμαι διόλου τὰ παρελθόντα.
Μὲ ἀνταμείβεις ἀρκούντως μὲ τὰ παρόντα.
Διὰ τῆς σῆς ζωηφόρου κηδεμονίας
Ἐμβῆκα τέλος εἰς κῆπον εὐδαιμονίας.
Καὶ εἶδα, εἶδα τὰ ἄνθη καὶ τὰ ὡσφράνθην,
Καὶ τοὺς καρποὺς ἐδοκίμασα καὶ νὺφράνθην.
Εἶδα τὰ ῥόδα, τοὺς κρίνους, τοὺς ἀμαράντους,
Καὶ συνηθάνθην ἡδύτητας ἀπεράντους.
Τὸ μέλι ὅλον ἐτρύγησα τῶν ἀνθέων,
Τὸ θεῖον μέλι ἐκεῖνο καὶ τὸ ὡραῖον.
Γλυκείαν γεῦσιν ἐγεύθην τῆς ἀμβροσίας·
Ἀπλήστως ἔπιον νέκταρ ἀθανασίας.
Καὶ νῦρα, νῦρα τὸν τόπον τὸν ποθητόν μου
Τὸ πρὸ τοσούτου ἀκρότατον ἐφετόν μου.
Τὸ νῦρα τέλος τὸ κέντρον τῆς εὐτυχίας,
Καὶ τῆς τοῦ κόσμου μεγίστης εὐδαιμονίας.
Ἐκεῖ 'που παύουν αἱ λῦπαι καὶ αἱ ὀδύναι,

Καὶ ὅπου ἄρχοντ' ἐρώτων αἱ εὐφροσύναι.
Ἐκεῖ 'ποῦ μέλι καὶ γάλα ῥέει ἀφθόνως,
Καὶ ὅπου εἶναι στημένος λαμπρός σου θρόνος.
Ἐκεῖ εὐθύμως καθήσας, ὑπερηυφράνθην·
Μὲ τοῦ πυρός σου τὴν φλόγα κατεθερμάνθην.
Εἰς τῆς τρυφῆς σου τὸ πέλαγος ἐβυθίσθην.
Κατεκολύμβησα πλέον καὶ ὑπερήσθην.
Ἐνθουσιῶν συννησθάνθην ἀλλοίαν μέθην.
Εἰς ἄλλην σφαῖραν μ' ἐφάνη πῶς μετετέθην.
Ἀπὸ τὸν κόσμον τὸν ἄλλον ἀπεχωρίσθην·
Εἰς τὸν τοῦ Ἔρωτος κύκλον περιωρίσθην.
Δὲν μένει πλέον, ὦ Ἔρως, τὶ νὰ ζητήσω,
Εἰμὴ ἐφ' ὅρου ζωῆς μου ἐκεῖ νὰ ζήσω.
Καὶ θὲ νὰ γίνω βεβαίως μὲ τοῦτο μόνον
Εὐδαιμονέστερος πάντων τῶν εὐδαιμόνων,

Φθόνος.

Εἰς τόπον ἥσυχον ἐγὼ, τὸ φῶς μου καὶ ὁ Ἔρως
Συγκατοικούσαμεν οἱ τρεῖς εὐθύμως, ἐλευθέρως.
Ἡδονικῶς διήγομεν, τερπνῶς συνευθυμοῦντες,
Ἀθῴως συνεπαίζομεν, μηδένα ἀδικοῦντες.
Τὰ πάντα λησμονήσαντες, οἱ τρεῖς μεμονωμένοι
Τὸν βίον διηρχόμεθα κατευχαριστημένοι.
Ἡμεῖς ἐπαγρυπνούσαμεν περὶ τὸν Ἔρωτά μας,
Κ' ἐκεῖνος μᾶς ἐθέρμαινεν εἰς τὰ φιλήματά μας.
Ἡμεῖς τὸν ἀνετρέφομεν, ἐκεῖνος δ' ἀμοιβαίως
Μὲ ἡδονὰς τοὺς κόπους μας ἀντέμειβεν ἡδέως.
Καὶ πότε μᾶς ἐτόξευε μὲ τὰ πικρά του βέλη,
Καὶ πότε μᾶς ἐγλύκαινε μὲ τῆς τρυφῆς τὸ μέλι.
Ἡ Ἀφροδίτη ἔχαιρε διὰ τὴν ἕνωσίν μας,
Καὶ μειδιῶσα ηὔξανε τὴν εὐχαρίστησίν μας.
Πλὴν πόσον ἦτον πρόσκαιρος ἡ τόση εὐτυχία!
Ὁ Φθόνος ὁ σκληρότερος ἀπ' ὅλα τὰ θηρία
Ὁ Φθόνος ὁ κατάρατος περνᾷ καὶ μᾶς κυττάζει,
Μὲ τὰ λοξά του βλέμματα παρατηρεῖ, στενάζει,
Φρυάττει, τρέμει, ὠχριᾷ, τὸ στόμα του ἀφρίζει,

Ἡ ἰοβόλος γλῶσσά του μὲ φρίκην μουρμουρίζει.
Μᾶς ξαναβλέπει καὶ κτυπᾷ τὸ ἔδαφος ἀγρίως,
Καὶ αἱ τοῦ ᾅδου Ἐριννεῖς ἐξέρχοντ' αἰφνιδίως.
Ἐμβαίνουν εἰς τὸ μέσον μας καὶ μᾶς διαχωρίζουν,
Οἱ ὄφεις των περὶ ἡμᾶς στρεφόμενοι, συρίζουν.
Τὰς ζοφερὰς λαμπάδας των κινοῦν καὶ περισείουν,
Καὶ δυστυχίαν εἰς ἡμᾶς καὶ ὄλεθρον μηνύουν.
Μιαίνεται διαμιᾶς τῆς γῆς ἡ ἀτμοσφαῖρα,
Καὶ μετατρέπετ' ἐνταὐτῷ εἰς σκότος ἡ ἡμέρα.
Ἐκεῖ ... τί βλέπω! τί στιγμὴ καταστροφῆς τελείας!
Τί παντελὴς ἀφανισμὸς, τί ὥρα συντελείας!
Τὸ ὄν μου τὸ γλυκύτατον ψυχρὸν καὶ νεκρωμένον,
Κατάσκληρον, ἀναίσθητον καὶ ἀπολιθωμένον,
Ἀπὸ τοῦ Φθόνου τὴν χολὴν ὁλόκληρον κυκλοῦται,
Καὶ νέφος ζοφερώτατον τριγύρω του πυκνοῦται.
Ὁ Ἔρως πάλιν φοβηθεὶς ἀπὸ αὐτὸν τὸν μόνον
Ὁπού φοβεῖται πάντοτε, τὸν θηριώδη Φθόνον,
Περίτρομος, ἡμιθανὴς, μὴ ἔχων ποῦ νὰ φύγῃ,
Καὶ θέλων μέρος ἀσφαλὲς διὰ νὰ καταφύγῃ,
Πετᾷ διαίως, καὶ βουτῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου,
Ἐμβαίν' εἰς τὰ ἐνδότατα τῶν σπλάγχνων τῶν κρυπτῶν μου,
Καὶ ἔκτοτε καθήμενος ἐκεῖ πεφοβισμένος
Ἐνδιατρίβει σταθερῶς καὶ μένει κεκρυμμένος.
Ἐκεῖ περιθαλπόμενος ὁ Ἔρως μεγαλώνει.
Τί ὄφελος! ἐμείναμεν ἐγὼ κ' ἐκεῖνος μόνοι.

Κατὰ Σελήνης.

Ὦ Σελήνη ὀχληρὰ, Διατὶ νὰ μᾶς συγχίζῃς;
Ἕως πότε ὦ σκληρὰ Τοὺς σκοπούς μας ἐμποδίζεις;
Ἕως πότε τριγυρίζεις;
Μόνον τάχα δι' ἡμᾶς Σὲ διώρισεν ἡ φύσις;
Δὲν ὑπάγεις πρὸς δυσμὰς Καὶ τοὺς ἄλλους νὰ φωτίσῃς,
Νὰ ὁδρόμος, νὰ ἡ δύσις.

Βλέπεις Αργοι τρομεροὶ
Πανταχοῦ οἱ φθονεροὶ

Βλέπεις εἴμεθα σκληρῶς
Πρὸς συνέντευξιν καιρὸς

Ἰδοὺ ἔφθασεν αὐτὴ,
Τῷ δανείῳ σου φωτὶ

Διατὶ ἐπιθυμεῖς
Τί σ' ἐπταίσαμεν ἡμεῖς;

Γενοῦ πλέον ἀφανὴς,
Ἐπεθύμεις νὰ φανῇς,

Ἀλλ' αὐτὴ ἀκινητεῖ,
Συνωμότις καὶ αὐτὴ

Ἔρως, Ἔρως ϐοηθὲ
Εὐσπλαχνίσθητι, ἐλθὲ,

Ἐπισχίασον ἡμᾶς,
Κἂν εἰσταύταστὰσστιγμὰς

Οὐδὲ ἴχνος ἂς φανῇ
Αὐτὴ φαίνεται φθονεῖ,

Καὶ σεῖς νέφη ζοφερὰ
Νέφη μαῦρα, ϐροχερὰ

Φῶς ζητεῖ νὰ δανεισθῇ
Ἂς μαυρίσῃ, ἂς σβεσθῇ,

Οὐρανὲ, τὶ τὴν ϐαστᾷς;
Τοὺς ἀθλίους ἐραστὰς

Δὲν τὴν ῥίπτεις νὰ πνιγῇ
Νὰ γλυτώσῃ καὶ ἡ γῆ

Πανταχοῦ μᾶς τριγυρίζουν.
Ἀπηνῶς μᾶς φοβερίζουν.
Καὶ τὰ ἴχνη μας σκαλίζουν.
Τὴν ἡμέραν χωρισμένοι.
Οὐδεὶς ἄλλος πλέον μένει
Παρὰ νὺξ ἐσκοτισμένη.
Ἀλλὰ σὺ μᾶς ἀπελπίζεις.
Τὸν αἰθέρα μας γεμίζεις,
Καὶ ἡμέραν εἰκονίζεις.
Τὸ κρυφὸν νὰ διαδώσῃς;
Διατὶ νὰ μᾶς προδώσῃς;
Τὶ ζητεῖς νὰ κατορθώσῃς;
Ἢ παράμερα κἂν στάσου.
Ὅταν εἶχες τὰ κρυφά σου,
Μὲ τὸν Ἐνδυμίωνά σου;
Οὐδὲ ϐῆμα κἂν προϐαίνει.
Τῶν ἐχθρῶν διεφθαρμένη
Χαιρεκάκως ἐπιμένει.
Δυστυχῶν ἀντερωμένων,
Οὐρανόθεν καταϐαίνων
Ὑπὲρ τῶν ἀδικημένων.
Ἐφαπλώνων τὰ πτερά σου.
Ἂς σκεπάσῃ ἡ σκιά σου
Τὰ τερπνὰ μυστήριά σου.
Τῇ ἐχθίστῃ μας Σελήνῃ.
Διὰ τοῦτο δὲν ἀφήνει
Ἡ συνέντευξις νὰ γίνῃ.
Πανταχόθεν συναχθῆτε.
Ἓν ἐπ' ἄλλου σωρευθῆ-ε,
Καὶ ἐπάνω της σταθῆτε.
Ἀπὸ τὸ πρωτότυπόν της.
Ἂς μὴν κάμῃ τὸν σκοπόν της.
Ἂς χαθῇ τὸ πρόσωπόν της.
Ἕως πότε τὴν φυλάττεις;
Διατὶ δὲν ἀπαλλάττεις
Κατασκόπου σκληροτάτης;
Εἰς τὰ ϐάθη τῶν ὑδάτων;
Ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων
Τῶν ϐασκάνων της ὀμμάτων;

Εἰς τὸν Σύριον αὐτὴ Κἂν ἂς γίνῃ ἐξορία.
Εἶναι πάντῃ περιττὴ Τῇ τῆς γῆς κυκλοφορίᾳ
Ἡ αὐτῆς δορυφορία.

Ἔρως Κηπουρός.

Εἰ τὰς θέσεις τὰς ὡραίας τοῦ Βοσπόρου τοῦ καλοῦ
Ὡς ἡ χώρα Θεραπειὰ δὲν ὑπάρχει χώρ' ἀλλοῦ.
Εἶναι χώρα τερπνοτήτων, εἶναι τόπος ἡδονῶν.
Θεραπεύεται ὁ πάσχων καὶ ἰᾶται ὁ πονῶν.
Ἔχει κήπους, ἔχει δένδρα, ἔχει ἄνθη καὶ φυτά.
Μὲ τὰς χάριτας ὁ Ἔρως ἐκεῖ παίζει καὶ πετᾷ.
Πλὴν προπάντων ἐκεῖ θάλλει εἰς λειμῶνα δροσερὸν
Ἄνθος εὔοσμον, ὡραῖον καὶ τερπνὸν καὶ τρυφερόν.
Αὐτὸ εἶν' ἁπαξαπάντων τῶν ἀνθῶν ἡ συλλογή.
Μὲ οὐδὲν παρομοιάζει, καὶ μὲ ὅλ' ἀναλογεῖ.
Εἶναι ῥόδον, εἶναι κρίνος, εἶναι ὅλα τὰ λοιπά.
Μὲ ἀκάνθας δ' ὀξυτάτας τὸν ἐγγίζοντα τρυπᾷ.
Αἴ! τὴν εἶδα τῆς χροιᾶς του τὴν ὡραίαν καλλονήν,
Καὶ ἠσθάνθην κατὰ πρῶτον τερπνοτάτην ἡδονήν.
Ἐπλησίασα ὡς ἔνθους διὰ νὰ τὸ ὀσφρανθῶ,
Πλὴν ἐχάθην πρὶν εἰσέτι τὴν ὀσμήν του αἰσθανθῶ.
Εἰς τὶ πέλαγος βασάνων ἐβυθίσθην ἀχανές!
Αἴφνης ἔγινε τὸ ἄνθος ἀπ' ἐμπρός μου ἀφανές.
Βρέφος ἄνωθεν κατέβη τοξοφόρον, πτερωτὸν,
Καὶ ἀπέσπασε μὲ βίαν τὸ ὡραῖον μου φυτόν.
Καὶ μὲ βλέμμα θυμωμένον καί μὲ ἦθος τρομερὸν,
Ἰδού, λέγει, πῶς παιδεύουν ὄμμα τόσον τολμηρόν.
Μὲ τὸ ἄνθος δὲ ἀμέσως ἀναβαίνει καὶ πετᾷ,
Καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου εἰς τὸ στῆθος μου βουτᾷ.
Καὶ τῶν σπλάγχνων μου τὸ βάθος ἀφ' οὗ ἔσκαψε σκληρῶς,
Μετεφύτευσε τὸ ἄνθος ὁ καλός μου κηπουρός.
Ἀπὸ τότε δὲ δουλεύει καὶ οὐδέποτε ἀργεῖ.
Μὲ κεντᾷ, μὲ κατακόπτει, τὸ φυτόν καλλιεργεῖ,
Τὸ ποτίζει, τὸ χλαδεύει, ἀπηνῶς μὲ τυραννεῖ,
Μὲ πληγώνει, μὲ θερίζει, καὶ μ' ἀφήν' ἡμιθανῆ.

Ἔρως Ἀπόστολος.

Ἔρως μάστιξ τερπνοτάτη κοινῶς ὅλων τῶν θνητῶν,
Σὺ ἐξεύρεις τὶ τὸ ἄκρον τῆς ψυχῆς μου ἐφετόν.
Σὺ ἐξεύρεις ποῖον πάθος μὲ κεντᾷ ἐρωτικὸν,
Καὶ ὁποίας μὲ μαγεύει ὡραιότητος εἰκών.
Εἶν' ἐκείνης τῆς ἰδίας ἣν ἡ μήτηρ σου καὶ σὺ
Ἐμορφώσατε ἐσχάτως ταῖς ἰδίαις σας χερσί.
Εἶν' ἐκείνης ἣν προστάζεις αἰωνίως ν' ἀγαπῶ,
Διὰ βίου νὰ λατρεύω, καὶ νὰ μὴ μετατραπῶ.
Εἶν' ἐκείνης ἥτις εἶναι τῶν ὡραίων χορωνὶς,
Τῶν χαρίτων ἡ τετάρτη καὶ πηγὴ τῆς καλλονῆς.
Τὸ ὡραῖον μέτωπόν της εἶναι θρόνος τηλαυγὴς
Ὅπου κάθεσαι καὶ κρίνεις καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς.
Τὸ καθὲν ἐκ τῶν τελείων ἀμιμήτων της μελῶν
Εἶν' ἀπόῤῥητος φαρέτρα τῶν ἰδίων σου βελῶν.
Εἶναι τύπος τῆς μητρός σου καὶ διάδοχος σωστή.
Εἶναι Κύπρις γενηθεῖσα εἰς τὸν κόσμον νεωστί.
Εἶν' ἐκείνης τέλος πάντων δι' ἣν μέλλω νὰ χαθῶ,
Ἐπειδὴ κατεδικάσθην εἰς τὸ νὰ τὴν στερηθῶ.
Εἰς αὐτὴν τὴν ἀπουσίαν κάθε ὥρα καὶ λεπτὸν
Ἀναγγέλλει τὴν φθοράν μου καὶ τὸν θάνατον αὐτόν.
Ἢ δὲν ἔπρεπεν ὦ Ἔρως νὰ μὲ κάμῃς ἐραστὴν,
Ἢ νὰ μὴ μὲ βασανίζῃς μὲ τὴν στέρησιν αὐτήν.
Πλὴν σὺ πάλιν εἶσ' ἐκεῖνος ὅστις μόνος ἠμπορεῖς
Τὰ δεινὰ νὰ μετριάζῃς καὶ νὰ μὲ παρηγορῇς.
Εἰς βοήθειαν, εἰς οἶκτον σὲ καὶ μόνον προσκαλῶ.
Ἰδοὺ πίπτω πρὸ ποδῶν σου καὶ θερμῶς παρακαλῶ
Νὰ πετάξῃς ὅσον τάχος, καὶ νὰ σπεύσῃς ὡς ἐκεῖ,
Ἐκεῖ ὅπου ἡ κυρία τῆς ψυχῆς μου κατοικεῖ.
Ὅμως πρόσεχε νὰ φθάσῃς εἰς τὴν πρώτην χαραγὴν,
Ὅτ' αἱ χάριτες φροντίζουν μὲ πολλὴν ὑποταγὴν
Νὰ κτενίζουν τοὺς πλοκάμους τοὺς ὡραίους, τοὺς χρυσοῦς,
Τοὺς μισοὺς ν' ἀνασυχώνουν, καὶ ν' ἀφήνουν τοὺς μισοὺς,
Καὶ τὰς τρίχας νὰ συμπλέκουν τῆς ὡραίας κεφαλῆς
Μιμουμένας τὰς ἀκτῖνας τῆς λαμπρᾶς ἀνατολῆς.
Καὶ ἀφ' οὗ τὴν πλησιάσῃς καὶ τὸ κάλλος της ἰδῇς
Ἀπαστράπτον ὡς σελήνη ἀργυροχρυσοειδὴς,

Φανερώνων ἐν συντόμῳ πρὸς αὐτὴν ὑποκλινῶς
Πῶς ὁ λάτρις ὁ πιστός της βασανίζεται δεινῶς,
Πρόβαλε νὰ μ' ἀποστείλῃ τὰς ἀκτίνας τῆς αὐγῆς
Ἀπ' ἐκείνων τῶν φωστήρων τὰς πηγὰς τὰς διαυγεῖς,
Καί τινας ἐκ τῶν ζεφύρων ὁποῦ παίζουν καὶ γελοῦν
Περὶ τὴν χρυσῆν της κόμην καὶ πετῶντες τὴν φιλοῦν,
Καὶ ἓν μόνον καλημέρα ζωηφόρον ἀπ' ἐκεῖ
Ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ στόμα τὸ ροδόχρουν, τὸ γλυκύ,
Καὶ ῥανίδ' ἀπὸ τὸ νέκταρ τὸ σταλάζον φυσικᾶ
Ἀπ' ἐκεῖνα της τὰ χείλη τὰ πορφυροφοινικᾶ.
Καὶ ὀλίγην ἐκ τῆς δρόσου τῶν ὡραίων της στηθῶν,
Πρὸς διάλυσιν τελείαν τῶν ἀπείρων μου παθῶν.
Ταῦτα πάντ' ἀφ'οὗ τὰ λάβῃς, μὲ ὑπόκλισιν πολλὴν
Ἐπανάκαμψον ἀμέσως καὶ χωρὶς ἀναβολήν.
Ὅσον τάχος τὰ προσμένω, νὰ τὰ μεταχειρισθῶ
Ὡς πανάκειαν τοῦ πάθους, διὰ νὰ θεραπευθῶ.
Ἂν τὴν χάριν ἐκτελέσῃς ὁποῦ σὲ παρακαλῶ,
Νὰ ἰξεύρῃς πῶς ἐν ὅσῳ εἰς τὴν γῆν διατελῶ,
Θὲ νὰ μ' ἔχῃς ὁπαδόν σου αἰωνίως σταθερὸν,
Καὶ ὑπήκοον πιστόν σου εἰς τὸν ἅπαντα καιρόν.

Ματαία Καύχησις.

Παιδί, τί θέλεις; τί τριγυρίζεις; Καὶ τί δολίως χαμογελᾷς;
Μὴ μὲ πηράζῃς, μὴ μὲ συγχίζῃς Μὲ κολακείας ἀπατηλάς.
Φεῦγ' ἀπ' ἐμπρός μου.
Τί τὰ πτερά σου μετὰ τεινάζεις, Καὶ τί τριγύρω περιπετᾷς;
Παγίδας πάλιν μὲ ἑτοιμάζεις; Αἴ ὄχι πλέον δὲν μ' ἀπατᾷς,
Καὶ εἶσ' ἐχθρός μου.
Αὐτὰ τὰ θέλγητρα τὰ δικά σου, Αὐτὰ τὰ χείλη τὰ δολερὰ,
Αὐτὰ τὰ βλέμματα τὰ γλυκά σου Εἰς πόσον εἶναι φαρμακερὰ
Τὸ εἶδα πλέον.
Εἰς μάτην πάσχεις νὰ προσποιῇσαι. Μὲ ἐβασάνισες ἀρκετά.
Μὲ τὸ ἀπέδειξες ποῖος εἶσαι, Καὶ σὲ γνωρίζω ὑποκριτὰ
Ὑπὲρ τὸ δέον.
Τὰ ὅσα μ' ἔκαμες ἂν νομίζῃς Νὰ ξαναπάθω πῶς ἠμπορεῖς,

Ματαίως μάθε πῶς τὸ ἐλπίζεις. Δὲν εἶμ' ἐκεῖνος ὅπου θαρρεῖς.
Τώρα εἶμ' ἄλλος.
Μάθε πῶς πλέον δὲν σὲ φοβοῦμαι, Οὐδὲ τὰ πάθη σου μὲ κινοῦν,
Οὐδ' ἀπὸ χάριτας ἐκθαμβοῦμαι, Οὐδὲ τὰ θέλγητρα μὲ πλανοῦν
Οὐδὲ τὸ κάλλος.
Τῷ ὄντι πρῶτα παρεφρονοῦσα· Τώρα εἶμ' ἔμφρων καὶ σοβαρός.
Καὶ ἡ ψυχή μου εὐδαιμονοῦσα, Ἀπολαμβάνει περιχαρῶς
Θείαν γαλήνην.
Δὲν ἔχω πλέον τὴν ἀλγηδόνα, Οὐδὲ τὸ ὄνειδος τῶν πληγῶν,
Οὐδὲ βασάνων τὸν κυκεῶνα, Οὐδὲ ἀλύσεις, οὐδὲ ζυγὸν,
Οὐδὲ ὀδύνην.
Τώρα τοῦ κόσμου ἀπολαμβάνω Τὴν ἀνεκλάλητον καλλονήν.
Τώρα τὸν νοῦν μου ἀναλαμβάνω, Τώρα αἰσθάνομαι ἡδονήν,
Τώρα ὑπάρχω.
Μὲ τὰ δεσμά σου περισφιγμένος, Ὡς ἕνας δοῦλος ὑποτελής,
Ἐτυραννούμην κατησχημένος, Εἶμουν ὑπήκοος εὐτελής,
Τώρα δὲ ἄρχω.
Τώρα τὸ στῆθος μου εἶναι πέτρα, Δὲν εἶν' ἐκεῖνο τὸ τρυφερόν.
Δὲν μ' ἐξιππάζει οὐδ' ἡφαίστρα, Οὐδὲ τὸ τόξον τὸ φοβερόν,
Οὐδὲ τὰ βέλη.
Ναὶ σὲ ἐνίκησα χαμαιλέων, Καὶ μὲ τὴν ἥττα σου ἐντρυφῶ.
Οὐδὲ ἀνάγκην σὲ ἔχω πλέον, Οὐδὲ φοβοῦμαι οὐδὲ ψηφῶ,
Οὐδὲ μὲ μέλλει.
Τί μὲ κυττάζεις καὶ κοκκινίζεις, Καὶ τί θυμώνεις καὶ μειδιᾷς;
Αὐτὰ τὰ βέλη τί τ' ἀκονίζεις; Τί ὅλα πλέον διὰ μιᾶς
Τὰ ἑτοιμάζεις;
Ἂν ἀγριεύῃς τὰ βλέμματά σου, Ἢ ὁ θυμός σου ἂν εἶν' ὀξὺς
Μὲ τὰ τοιαῦτα κινήματά σου Δὲν μὲ φοβίζεις εἰς τὸ ἑξῆς,
Δὲν μὲ τρομάζεις. . .
Παιδί τί χάμνεις; τί χάμνεις; στάσου. Θεέ, τί πόνος τί συμφορά
Τί! μὲ τοξεύεις μὲ τὰ σωστά σου; Ἀ μὲ πληγώνεις φαρμακερᾶ·
Ἀ μὲ πληγώνεις.
Τί κ' ἐκδευτέρου; τί καὶ ἀκόμι; Αἰ παῦσε παῦσε νὰ μὲ τρυπᾷς.
Δὲν εἶναι οἶκτος οὐδὲ συγγνώμη; Ἀκαταπαύστως ἄνμ' ἐκτυπᾷς,
Μὲ θανατώνεις.
Μὲ ἐκδικήθης· λυπήσου πλέον. Πῶς εἶμαι πταίσης τὸ ἐννοῶ.
Ἀλαζονεύθην ὑπὲρ τὸ δέον, Διὰ τὸ σφάλμα μετανοῶ
Ἀπὸ καρδίας.

Εἰς τὴν ἀπάτην τῶν ἰδεῶν μου Θαῤῥοῦσα κάτιπῶς εἶμ' ἐγώ.
Πρὸτῶνποδῶνσουτὸνἐμαυτόνμου Ἄξιον πλέον ὁμολογῶ
Πάσης παιδείας.
Τώρα γνωρίζωτὴνδύναμίνσου. Εἶσαι ἀνίκητος νικητής.
Οὐδεὶςἀντέχειεἰςτὴνὁρμήνσου. Εἶσαιτοῦκόσμουκαταχτητής.
Εἶσαι μονάρχης.
Δέξαιτὸνὄχοντῆςπίστεώςμου, Ὡςτὸνἐδέχθηςκαὶἀπ'ἀρχῆς.
Σὺἄρχειςπλέον,καὶτοῦνοός μου, Καὶτῆςκαρδίαςκαὶτῆς ψυχῆς.
Σὺ μόνον ἄρχεις.

Ἄσμα Δημωτικὸν, ἀποχαιρετισμὸς, Εἰς τὸν ἦχον Ἐγαμόλα, Ἐγαλέσα,

Ἰσαχό.

Τὸ καράβ' ἑτοιμασμένο Ἐμπροστᾶ μου ἀραγμένο
Ἄλλο δὲν προσμένει Διὰ νὰ πηγαίνῃ,
Ναῦγῃ ἀπ' τὸν λιμένα Παρὰ μόν' ἐμένα.

Ξεψυχῶ.

Τὶ κακὸ ποῦ μοῦρθε τὶ κακό!
Νὰ καὶ τ' ἄρμεναφουσκώνουν, Καὶ τὸ σίδερο συκώνουν.
Ἔρχεται κ' ἡ βάρκα Καὶ φωνάζει μπάρκα.
Ὢ τὶ δυστυχία! Τὶ ἀπελπισία!

Ξεψυχῶ.

Τὶ κ. . . . . .
Πρέπει, πρέπει πιὰ νὰ φύγω, Δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀποφύγω.
Θὰ χαθῶ στὰ ξένα, Μακρυᾶ' ποσένα,
Ἔχε γειὰ ψυχή μου, Ἔχε γειὰ πουλί μου.

Ξεψυχῶ.

Τὶ κ. . . . . .
Ἂν τὰ κύματα μέ πνίξουν, Ἢ στὲς ξέρες ἂν μὲ ῥίξουν,
Ἄναψ' τὰ κεριά μου, Κάμ' τὴ μακαριά μου.
Μοιρολόγησέ με Καὶ μνημόνευσέ με.

Ξεψυχῶ.

Τὶ κ. . . . . .

ΒΑΚΧΙΚΑ.

Η Πυραμίς.

Πεῖς τάχα τῶν ἀνθρώπων
Τὸ σταφύλι νὰ στραγγίσῃ
Εἰς αὐτὸν καθεὶς ὀφείλει
Ἐπειδὴ μᾶς δίδει δῶρον
Πρέπει νὰ τον ἀνυμνοῦμεν,
Επειδὴ καὶ μᾶς δροσίζει.
Ὅλοι τώρα τυναχθῆτε,
Εὐφημήσατε ἐκεῖνον
Τὴν γαβάθαν εἰς τὸ χέρι,
Σπονδὴν οἴνου καὶ θυσίαν,
Τὸν ὀφείλονται λιβάνια,
Αὐτὸς εἶναι ὁ δικός μας
Διὰ νὰ τιμᾶται πάντα,
Στήσετέ τον μαυσωλεῖον,
Ἀπὸ ὅλα τὰ ἀμπέλια
Συκωθῆτε παλικάρια,
Φέρτε πλόσκες καὶ κανάτες
Φέρτε στάμνες καὶ κροντίρια,
Ὅλ' αὐτὰ συνάξετέ τα,
Σχηματίστε τα εἰς εἶδος
Καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς της
Στήσετε τὸ ἄγαλμά του,
Ἐγχαράξετε πρὸς τούτοις
Ὅτι τοῦτο τὸ μνημεῖον
Ἀναμνήσεως ἐκείνου
Τοῦ γενναίου ἀρχηγοῦ μας,
Πρὸς τοῖς ἄλλοις χρεωστοῦμεν
Μὲ καλὴν μονεμβασίαν,

Ἐπενόησε τον τρόπον
Καὶ νὰ πιῇ καὶ νὰ μεθύσῃ;
Νὰ εὐγνωμονῇ ὦ φίλοι,
Καὶ γλυκὺ καὶ ζωηφόρον.
Καὶ νὰ τὸν δοξολογοῦμεν,
Καὶ τὸ νέκταρ μᾶς ποτίζει.
Καὶ καθ' ὅσον δυνηθῆτε,
Ποῦ μᾶς ἔδωκε τὸν οἶνον.
Ὁ καθεὶς ἂς τὸν προσφέρῃ
Διὰ τὴν εὐεργεσίαν.
Καὶ τὸν πρέπει συνεχῶς ἐφύμνιον.
Ἡγεμὼν ὁ φυσικός μας.
Στήσετέ τον ἀνδριάντα,
Ὡς τῆς δόξης του σημεῖον.
Πάρτε βοῦτες καὶ βαρέλια,
Φέρτε κάδους καὶ πιθάρια.
Μὲ καλὸν κρασὶ γεμάτες.
Καὶ γαρόφες καὶ ποτήρια.
Κατὰ τάξιν βάλετέ τα.
Τετραγώνου πυραμίδος.
Μετὰ προσοχῆς μεγίστης
Γράψετε τὸ ὄνομά του.
Εἰς τὴν μέσην μιᾶς βούτης
Ἀνηγέρθη πρὸς σημεῖον
Τοῦ εὑφευρετοῦ τοῦ οἴνου,
Εὐεργέτου τοῦ καλοῦ μας.
Καθ' ἡμέραν νὰ μεθοῦμεν,
Διὰ τὴν εὐεργεσίαν.

Τὸ Μπουχάλι.

Τὶ ὡραῖα κάλλη
Πόσον μὲ ἀρέσει
Ἔχει τὸ μπουκάλι!
Ἡ λεπτή του μέση!

Τὸ τερπνόν του σῶμα, Τὸ γλυκύτου στόμα,
Εἶναι ἡδονή μου, Καὶ γλυκειὰ τρυφή μου.
Τὸ ὑγρὸν ποῦ χύνει Μὲ ὑπερηδύνει.
Μὲ ὑπερευφραίνει, Ὅταν μὲ θερμαίνῃ.
Ἔλα μπουκαλάκι, Δός μ' ἕνα φιλάκι.
Φίλει, ξαναφίλει, Φίλει με στὰ χειλη.
Ἔλα νὰ σὲ πιάσω, Καὶ νὰ σ' ἀγκαλιάσω.
Ἔλα νὰ σὲ σφίξω, Καὶ νὰ σὲ ρουφίξω.
Εἶσαι ἡ χαρά μου, Ἡ παρηγοριά μου.
Εἶσαι σύντροφός μου, Μάτια μου καὶ φῶς μου,
Αἰωνίως ζῆσε. Εὔχομαι νά ἦσαι
Πάντοτε γεμάτον Μὲ κρασὶ μοσχάτον.

Ἡ Οἰνοποσία.

Παιδιὰ χερᾶστε, Μπροστᾶ περᾶστε.
Ἂ νὰ σᾶς διοῦμε, Φέρτε νὰ πιοῦμε.
Φέρτε κανάτες Καλᾶ γεμάτες.
Κερᾶστε, δόστε, Βάλτε, φχερώστε,
Τὰ μπουκαλάκια, Τὰ ποτηράκια
Γεμίσετὲ τα, Γυρίσετέ τα.
Διὲ διὲ πῶς τρέχει, Τὶ φούσκες ἔχει,
Πῶς κλουκλουκίζει, Καὶ πῶς ἀφρίζει.
Αἴ πιὰ νὰ πιοῦμε, Νὰ μὴν ἀργοῦμε.
Ὢ πῶς μ' εὐφραίνει, Πῶς κατεβαίνει!
Αἴ φίλε πιέ το, Κατέβασέ το.
Ἂς πάγῃ κάτω, Ναῦρῃ τὸν πάτο.
Ἐγὼ δὲν ξεύρω, Καλῶς νὰ σ' εὕρω.
Νὰ πῶς τὸ πίνουν Καὶ δὲν τὸ χύνουν.
Κερᾶστε χι' ἄλλο Βαθὺ, μεγάλο,
Καλᾶ γεμάτο Ἀπ' τὸ μοσχάτο.
Μὰ πιὰ ὡς πότε Ὢ οἰνοπόται,
Ἀγάλι' ἀγάλια Μὲ τὰ μπουκάλια;
Καιρὸς νὰ πιοῦμε Νὰ εὐφρανθοῦμε
Μὲ τὰ πιθάρια Σὰν παλικάρια.
Τὶ εὐφροσύνη! Πῶς μὲ ἡδύνει!
Νὰ ἡ τελεία Εὐδαιμονία.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Η εὐχή.

Εἰς μακρυσμένον μέρος,
Καὶ μ' εὐχαριστησίν μου
Νὰ ζοῦσα ἔν ἀνέσει,
Κἀνεὶς νὰ μὲ πηράξῃ,
Νὰ εἶχα κατοικίαν
Εἰς ἀγνωρίστους τόπους,
Ἐκεῖ ποῦ ἀπ' αἰῶνος
Καὶ ποῦ διόλου λείπει
Νὰ εἶχα δὲ καὶ μίαν
Απλᾶ καλλωπισμένην,
Ἐκεῖ νὰ ζῶ μονάχος,
Χωρίς τινα ὀδύνην,
Τὸ ῥάδυ νὰ πλαγιάζω,
Ἡσύχως νὰ κοιμοῦμαι,
Εὐθὺς ὁποῦ ξυπνοῦσα,
Νὰ δόξαζα τὴν φύσιν,
Νὰ εἶχα πεδιάδες,
Πρὸς διασκέδασίν μου,
Νὰ εἶχα ἕνα κῆπον
Μὲ ἄνθη στολισμένον,
Ἐκεῖ νὰ ἀσχολοῦμουν,
Τὰ ἄνθη νὰ φυτεύω,
Νὰ εἶχα μίαν ῥύσιν
Τὸ ὕδωρ της νὰ πίνω,
Εὐθὺς ὁποῦ πεινοῦσα,
Νὰ εἶχα τραπεζάκι
Ἐκεῖ νὰ ἐντρυφοῦσα,
Μὲ τὴν ἀνάπαυσίν μου,
Νὰ εἶχα στὸ τραπέζι
Τὰς Χάριτας κοντᾶ μου,
Νὰ εἶχα δι᾽ὧ κανάτες,
Νὰ βάζω καὶ νὰ πίνω,

Νὰ ζοῦσα ἐλευθέρως
Κατὰ τὴν θέλησίν μου.
Χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ
Οὐδὲν νὰ μὲ ταράξῃ.
Ὡραίαν ἀγροικίαν
Μακρὰν ἀπὸ ἀνθρώπους.
Δὲν ἔφθασεν ὁ Φθόνος,
Κατήφεια καὶ λύπη.
Ἰδίαν μου οἰκίαν
Καὶ χωρικᾶ κτισμένην.
Ἡσύχως, ἀταράχως,
Μὲ ἄκραν εὐφροσύνην.
Χωρὶς ν' ἀναστενάζω.
Χωρὶς νὰ συλλογοῦμαι.
Τὸν πλάστην νὰ ὑμνοῦσα,
Νὰ θαύμαζα τὴν κτίσιν.
Δενδράκια, πρασινάδες,
Καὶ πρὸς ἀνάπαυσίν μου.
Τοῦ παραδείσου τύπον,
Μὲ δένδρα σκιασμένον.
Νὰ τὸν περιποιοῦμουν,
Τὰ δένδρα νὰ κλαδεύω.
Ἁπλῆν ἀπὸ τὴν φύσιν,
Τὴν δίψαν μου νὰ σβύνω.
Στὸ σπήτι νὰ γυρνοῦσα,
Μὲ νόστιμον φαγάκι.
Νὰ ὑπερευθυμοῦσα,
Καὶ μὲ τὴν ὄρεξίν μου.
Τὸν Ἔρωτα νὰ παίζῃ,
Τὸν Βάκχον ἐμπροστᾶ μου.
Μὲ Μάλαγα γεμάτες,
Σταλιὰ νὰ μὴν ἀφήνω.

Νὰ εἶχα μίαν νέαν Χαρίεσσαν, ὡραίαν
Νὰ μὲ κερνᾷ νὰ πίνῃ Καὶ νὰ μὲ καθηδύνῃ.
Νὰ τέρπῃ τὴν καρδιάν μου Ν' ἀνάπτῃ τὴν φωτιάν μού,
Κι' ἀφ'οὗ τὴν σβύσῃ πάλιν Νὰ ξανανάπτῃ ἄλλην.
Νὰ εἶχα καὶ δυὼ φίλους Ἀδόλους, ἀκιβδήλους,
Εἰς ὅλα βοηθούς μου, Σχεδὸν σὰν ἀδελφούς μου.
Μαζῆ τους νὰ γηράσω, Καὶ οὕτω νὰ περάσω
Κατὰ τὴν θέλησίν μου Τὴν πρόσκαιρον ζωήν μου.

Ἐπιστολή. τοῦ Κ. Ι. Σ. σταλεῖσα μοι ἀπὸ Κιζανλίκι.

Πεπεισμένος εἶμαι ὅτι δὲν μὲ μέμφεται ποσῶς,
Μήτε ἐξηγεῖ ὡς λήθην τὴν βαθείαν σιωπὴν,
Ἀλλ' ὡς εὐκρινὴς γνωρίζει ὅτι ἂν καὶ σιωπῶ,
Δὲν προέρχεται βεβαίως εἰμὴ ἀπὸ πικρασμοὺς,
Θλίψεις καὶ ταλαιπωρίας ἃς ποσῶς δὲν ἀγνοεῖ,
Καὶ εἰκάζει καὶ μακρόθεν, καὶ καλῶς τὰς ἐννοεῖ.
Καὶ ὁ δοῦλος της ἐπίσης τὰς ἰδίας ἀφορμὰς
Αἴτιον τῆς σιωπῆς της ἀποδίδων ὡς εἰκὸς,
Παντελῶς δὲν ὑποπτεύω, οὔτε εἶναι δυνατὸν
Νὰ προέρχεται ἐκ λήθης ἡ τοσαύτη σιωπή.
Ὅθεν τὰ αὐτὰ φρονοῦμεν, πεπεισμένοι ἐνταὐτῷ
Πῶς ἀπόστασις καὶ χρόνος δὲν ἰσχύουν παντελῶς
Εἰς ἐλάττωσιν ἀγάπης ἣν αὐτὴ ἡ ἱερὰ
Φύσις ἐν ἡμῖν ἐμπνέει καὶ θεσπίζει αὐστηρῶς
Νὰ ἀκμάζῃ διὰ βίου, καὶ ὡς δένδρον εὐθαλὲς
Νὰ διατηρῆται πάντα μέχρι τέλους τῆς ζωῆς.
Ταῦτα μὲν ὡς ἐν παρόδῳ καὶ ὡς εὔδηλα ἡμῖν
Παρενείρω ἐν συνόψει, ἀκριβῶς ἐπερωτῶν
Τὰ τῆς πάνυ πολυεύκτου μοι ὑγείας ἀγαθῆς,
Ἅμα δὲ τῇ ἐπιστέλλω ἓν τι αἴνιγμα μικρὸν,
Ἔργον μᾶλλον τῆς ἀργίας, ἀξιῶν ἀδελφικῶς
Τὸ κρυπτὸν νὰ ἑρμηνεύσῃ, νὰ εἰπῇ ὁποῖον τί
Εἶναι τὸ αἰνιγματῶδες, τὸ τοιοῦτον τάχα ὄν,
Ὃδὲν θέλει διαφύγῃ, βέβαια γνωμοδοτῶ

Ἀπὸ τὸν ἀγχίνουν νοῦν της τὸν ὀξὺν καὶ εὐκρινῆ.
Σὺν τῇ ἐξηγήσει δμως τούτων τὴν παρακαλῶ
Νὰ μοὶ κάμῃ καὶ τὴν χάριν νὰ μοὶ στείλῃ ἐν ταὐτῷ
Τὸ ἀείμνηστον ἐκεῖνο πόνημά της θαυμαστὸν,
Ἐνῷ τραγῳδεῖ τὰ πάθη τὰ περὶ τοῦ χωρισμοῦ
Τοῦ τυραννικοῦ ἐκείνου, ἀποτόμου καὶ σκληροῦ
Ὁποῦ τήκει εὐαισθήτως καὶ λυπεῖ ἐνδελεχῶς,
Καὶ σὺν τούτῳ καὶ τὸ ἄλλο ὃ συνέθεσε ποτὲ
Πόνημα τῆς φαντασίας ἐπὶ τὸ στοιχεῖον ὦ.
Πέποιθα λοιπὸν, ὦ φίλε, ὅτι δὲν ἀμεριμνᾷς
Τὸ νὰ μὲ ὑποχρεώσῃ, στέλλουσά μοι ἐν καιρῷ
Ὅσα ἀνωτέρω ἔφην, ἀξιῶν εἰλικρινῶς
Πώποτε νὰ μὴ διστάζῃ ἢ καὶ νὰ μὲ θεωρῇ,
Ἄπαγε τῆς βλασφημίας, ἐπιλήσμονα ποτὲ
Τῆς φιλίας καὶ ἀγάπης τῆς στενῆς καὶ ἱερᾶς,
Ἀλλὰ νὰ γνωρίζῃ ὅτι εἶμαι πάντα ὁ αὐτὸς,
Καὶ ὡς ἔλαφος διψῶσα, πάντοτε ἐπιποθῶ
Ὅσον τάχος ν' ἀπολαύσω τὸν τοιοῦτον ἀδελφὸν,
Οὗ εἰμὶ ἐπὶ ζωῆς μου δοῦλος της καὶ ἀδελφὸς,
Ὁ ἐξάδελφός της Γιάγκος Σοῦτσος ὁ εἰλικρινής.

Τῇ Ζ'. Σεπτεμβρίου.

Αἴνιγμα.

Ἂν μὲ εἰπῆς ἐρπυστικὸν, εὐστόχως ἐπιβάλλεις.
Καὶ ἐνταὐτῷ ἂν μὲ εἰπῆς καὶ πτερωτὸν, δὲν σφάλλεις.
Ἡ θεία φύσις πτερωτὸν μὲ κάμνει ἐξ ἀπτέρων,
Καὶ ἄπτερον ἐκ πτερωτῶν πατέρων καὶ μητέρων.
Ἀχόρεττος εἰς τὴν τροφὴν, ἂν δὲν τραφῶ, πεθαίνω,
Καὶ ἐν ταὐτῷ μισότροφος. ἀτρόφως διαμένω.
Ἐκ τῆς ἰδίας μου φθορᾶς γενᾶται ἡ ζωή μου,
Καὶ ἐξ αὐτῆς μου τῆς ζωῆς πηγάζει ἡ θανή μου.
Ἐγὼ δὲν παύω τοῦ νὰ ζῶ εἰμὴ διὰ νὰ ζήσω,
Καὶ πάλιν ζῶ, αὐτὸ τὸ ζῆν, διὰ νὰ παραιτήσω.
Ὁ θάνατός μου γίνεται γενήτωρ τῆς ζωῆς μου,
Καὶ ἡ ἐκ νέου μου ζωὴ αἰτία τῆς θανῆς μου.
Καὶ ζῶ καὶ θνήσκω κατ' αὐτὸν τὸν ἐκτεθέντα ὅρον,

(*)

Θάνατον ζωοπάροχον, ζωὴν θανατηφόρον.
Τὰ σάβανά μου μόνος μου τὰ προπαρασκευάζω,
Ἐπίσης καὶ τὸν τάφον μου ἐγὼ τὸν ἑτοιμάζω.
Ἐνδύομαι τὰ σάβανα, τὸν τάφον κατασκάπτω,
Καὶ τότε πλέον μόνος μου τὸν ἑαυτόν μου θάπτω.
Σαβανωμένος, ζωντανὸς καὶ ἐνταφιασμένος,
Καὶ εἰς τὸν τάφον ἄνεκρος καὶ ζωογονημένος.
Ἐνῷ νεκροῦμαι νέκρωσιν σχεδὸν ἀθεραπεύτως,
Νυμφεύομαι τὸ ὄνομα τῆς νύμφης ἀνυμφεύτως,
Καὶ γίνεται ὡς πρὸς ἐμὲ ἀθνήτως καὶ ἀτάφως
Ὡς νυμφικός μου θάλαμος ὁ νεκρικός μου τάφος.
Καὶ ἐκ τοῦ τάφου πρὸς ἐμὲ ἡ παλιγγενεσία,
Πλὴν τέλος πάντων γίνομαι τῆς ἡδονῆς θυσία.
Αὐτήν μου τὴν νεκρώσιμον πτωχὴν ἐνδυμασίαν
Μικροὶ μεγάλοι τὴν ζητοῦν διὰ στολὴν ἰδίαν.
Τὰ σάβανά μοο μὲ τιμὴν τὰ περιτρίγυρίζουν,
Καὶ μὲ αὐτὰ καὶ πόταποὺς καὶ βασιλεῖς στολίζουν.
Ὡς καὶ ὁ τάφος μου αὐτὸς ἐμβαίνει εἰς τὸν θρόνον
Τῶν ἐν δυνάμει κραταιῶν ἐνδόξων ἡγεμόνων.
Σὺ δὲ ὁποῦ τοὺς στίχους μου εἰς χεῖρας σου λαμβάνεις.
Ἀνάγνωσέ τους δὶς καὶ τρὶς καὶ μὲ καταλαμβάνεις.

Ἀπόκρισις (1).

Λαβὼν τὴν ἔμμετρόν της (2) χρυσῆν ἐπιστολήν,
Ἐπλήσθην ἀπὸ ἄκραν χαρᾶς ὑπερβολήν.

---

(1) Τὸ προλαβὸν αἴνιγμα τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κουκούλι, εἶναι ποίημα τοῦ μακαρίτου θείου μου Πρίγκιπος Ἀλεξάνδρου Σούτσου τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλέκοβόδας, καὶ εὑρισκομένου εἰς Κιζανλίκι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μεταξὺ Ῥωσίας καὶ Τουρκίας πολέμου. θελήσας δὲ νὰ ὑποκρυφθῇ παιδιᾶς χάριν, μὲ τὸ ἔστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἐξαδέλφου μου Κ. Ἰωάννου Σούτσου εὑρισκομένου κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν εἰς τὴν αὐτὴν κωμόπολιν τῆς Βουλγαρίας.

(2) Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν καθὼς καὶ πρὸ ὀλίγου

Μὲ ἔκαμε νὰ χύσω δακρύων σταλαγμοὺς,
Ἀνέγνωσ' ἀπειράκις αὐτὴν μὲ στεναγμούς.
Εἰς ἔκστασιν μὲ φέρει, εἰς ἄκραν ἡδονήν.
Νομίζω πῶς ἀκούω τοῦ φίλου τὴν φωνὴν,
Νομίζω πῶς τὸν βλέπω καὶ πῶς μὲ ὁμιλεῖ.
Τὸ στόμα μου δὲν παύει τὸ γράμμα νὰ φιλῇ,
Ὦ γράμμα, γλυκὺ γράμμα ποῦ μὲ πληροφορεῖς
Τοῦ φίλου τὴν ὑγείαν καὶ μὲ παρηγορεῖς,
Ὦ σὺ ὁποῦ διῆλθες κοιλάδας καὶ βουνὰ,
Διὰ νὰ μετριάσῃς τὰ τόσα μου δεινὰ,
Καὶ ποῦ διέβης δρόμον τοσούτων ἡμερῶν,
Διὰ νὰ μ' ἀποδείξῃς τὸν φίλον σταθερόν!
Ἐγκόλπιον θὰ σ' ἔχω παρηγορητικὸν,
Τοῦ βάρους τῆς ψυχῆς μου ἀνακουφιστικὸν.
Αἴ πόσον φίλε πόσον αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ
Ἡ μεταξύ μας σχέσις νὰ σώζεται πιστή!
Κ' ἐκείν' ἡ ἀδελφότης ἡ τόσον παλαιὰ
Νὰ ἦναι πάντα νέα καὶ πάντα στερεά!
Ἐγὼ τὴν βεβαιώνω πῶς εἶμαι σταθερὸς,
Καὶ δὲν μὲ μεταβάλλει ἢ τόπος ἢ καιρός.
Ὁ κόσμος ἂν χαλάσῃ καὶ ἂν ἀνατραπῇ,
Ὀμνύω πῶς δὲν θέλω ποτὲ μεταγραπῇ.
Ἐλπίζω πῶς ὁ φίλος τὸ ἴδιον φρονεῖ,
Καὶ πῶς εἰς τὰς ἰδέας μαζῆ μου συμφωνεῖ.
Ἐλπιζω πῶς ἡ τύχη δὲν θέλει δυνηθῇ,
Ποτὲ νὰ μεταβάλῃ φιλίαν ἀληθῆ.
Διὸ καὶ περιμένω μὲ ἄκραν ἀνοχὴν
Τὴν ποθητὴν εἰς πάντας ἐκείνην ἐποχὴν,
Καθ' ἣν ν' ἀνταμωθῶμεν καθὼς ἐπιποθῶ,
Καὶ τέλος ὡς καὶ πρῶτα νὰ τὴν ἀξιωθῶ.
Αἴ φίλτατέ μου φίλε, ὡς πότε καθ' ἡμῶν
Ἡ τύχη θὰ γυμνάζῃ τὸν τόσον της θυμόν;
Ὡς πότε μᾶς σκιάζει μὲ σκότος ἀμυδρὸν;
Τί τάχα δὲν θὰ δείξῃ καὶ πρόσωπον φαιδρόν;
Ναὶ ναὶ, ἰδοὺ τὴν βλέπω πῶς ὑπομειδιᾷ.

ἀκόμι αἱ ἐπιστολαὶ ἐγράφοντο συνήθως εἰς τρίτον πρόσωπον πρὸς τιμὴν τοῦ πρὸς ὃν ἀπετείνοντο.

Ὁ Φθόνος τὴν κυττάζει καὶ φρίττων ὠχριᾷ.
Ναὶ, τέλος οὐρανόθεν ἀκτὶς θὲ νὰ φανῇ,
Νὰ κάμῃ ἐν τῷ ἅμα τὰ νέφη ἀφανῆ.
Τὸ σκότος, ἡ ὀμύχλη θὲ νὰ διαλυθοῦν·
Τὸ φῶς, ἡ καθαρότης θὰ τὰ διαδεχθοῦν.
Ναὶ, Τύχη τὸ ἐλπίζω πῶς τέλος θὰ φανῇς
Καθὼς ἐπιθυμοῦμεν ὀλίγον εὐμενής.
Τῇ στέλλω ἐν τοσοῦτῳ τὰ ὅσα μοὶ ζητεῖ,
Προσθέτων εἰς τὰ δύω ὀκόμι κάτι τί.
Τῇ στέλλω τὴν Ζαΐραν παρθένον εὐειδῆ,
Ζητοῦσαν μετὰ πόθου θερμοῦ νὰ τὴν ἰδῇ.
Τὴν ἤκουσεν ἐκείνη τὴν φήμην της ἐδῶ,
Καὶ ἔχασεν ἀμέσως τὴν πρώτην της αἰδώ.
Νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν εὕρῃ θερμῶς ἐπιποθεῖ,
Καὶ μόνον ἐπὶ λόγῳ τοῦ νὰ διορθωθῇ.
Τολμᾷ μὲ ὅλον τοῦτο καὶ ὑψηλοφρονεῖ,
Καὶ ἴσως ὑπεράνω τοῦ εἶναι της φρονεῖ.
Ἀφ' ὅτου ἐνεδύθη στολὴν Ἑλληνικήν,
Ζητεῖ τὴν προστασίαν τὴν ἡγεμονικήν.
Αὐτὴ μὲ ἡγεμόνας συνήθισε νὰ ζῇ,
Καὶ δι' αὐτὸ δὲν στέργει νὰ ζήσωμεν μαζῆ.
Ζητεῖ ἀπὸ κοντά μου αὐτὴ ν' ἀποσπασθῇ,
Τοὺς πανεκλάμπρους πόδας πεθοῦσα ν' ἀσπασθῇ,
Καὶ δι' αὐτῆς ἐλπίζει πῶς θὲ ν' ἀξιωθῇ.
Νὰ τύχῃ τοῦ σκοποῦ της, καθὼς ἐπιποθεῖ.
Τὸ αἴνιγμα τὸ εἶδα, κ' ἐπάσχησα πολὺ
Μὲ τὸν ὀλίγον νοῦν μου νὰ εὕρω τί δηλεῖ.
Δὲν βάφει πλὴν κουκούλια, εἶν' αἴνιγμα δεινὸν,
Δυσκόλως ἐννοεῖται, μὲ φαίνεται βουνόν.
Ἀμίμητον ὡς τόσον, ὡραῖον, θαυμαστὸν,
Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔχει καὶ κάτι σεβαστόν.
Ἀνώτερον ἐπαίνων, καθ' ὅλα τεχνικὸν,
Κ' ἐκτὸς τῆς τέχνης εἶναι καὶ ἡγεμονικόν.
Ἡ Μοῦσα μου ὡς εἶδεν ἐκεῖνο νὰ φανῇ,
Ἠσθάνθη πόσον πρέπει νὰ ταπεινοφρονῇ,
Καὶ ἔτρεξεν ἐμπρός του χωρὶς ἀναβολὴν
Νὰ τὸ προϋπαντήσῃ μὲ ἄκραν συστολήν.
Οἱ στῖχοι μου δ' εἰς τοῦτο εἰσὶν ὑποτελεῖς,

Καθὼς πρὸς ἡγεμόνα οἱ δοῦλ' οἱ εὐτελεῖς.
Ἐκπλήττομαι τῷὄντι πῶς εἶναι δυνατὸν
Εἰς μάχας, εἰς πολέμους, ἐν μέσῳ τῶν στρατῶν,
Καὶ Μοῦσαι καὶ Ἀπόλλων ὁμοῦ νὰ εὑρεθοῦν,
Καὶ εἰς τὸ Κιζανλίκι νὰ σᾶς ἀκολουθοῦν.
Ὁ Φριδερίκος μόνος ἰξεύρομεν ἡμεῖς
Αὐτῆς πῶς ἠξιώθη πρὸ χρόνων τῆς τιμῆς,
Ἀλλ' εἰς αὐτὴν ἐφάνη τὴν νέαν ἐποχὴν,
Καὶ ἄλλος ὅμοιός του καὶ μὲ ὑπεροχήν.

Τῇ λ. Σεπτεμβρίου I. P.

Θρῆνος πατρὸς εἰς τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του.

Ὢ ἡμέρα δι' ἐμὲ Τῆς τοῦ κόσμου συντελείας!
Ὢ ἐπώδυνοι στιγμαὶ Καὶ φθορᾶς καὶ ἀπωλείας,
Καὶ καταστροφῆς τελείας!
Ὦ γλυκύτατε υἱὲ, Ποῖα ψύχη σὲ παγώνουν!
Τοῦ θανάτου αἱ σκιαὶ Πανταχόθεν σὲ κυκλώνουν,
Καὶ τὰ σπλάγχνα μου πληγώνουν.
Τί φρικτὴ μεταβολή! Πῶς διόλου ἠλλοιώθης;
Ποῦ ἡ πρώτη σου ζωλή; Πῶς ἐξαίφνης ἐνεκρώθης,
Καὶ εὐθὺς ἀπελιθώθης;
Πῶς κατήντησες ξηρός; Πῶς δὲν ἔχεις εἶδος πλέον;
Πῶς ὁ Ἅδης ὁ σκληρὸς Σὲ κατέπιεν ὡς λέων
Τὸν ἀνμάζοντα, τὸν νέον;
Ποῦ ἡ πρώτη σου χροιά; Ποῦ ἡ τόση σου νεότης;
Διελύθη ὡς σκιὰ Ἡ τοσαύτη ὡραιότης.
Ὢ ἐσχάτη ματαιότης!
Πῶς ἐσβέσθη σου τὸ φῶς; Πῶς ἐκόπη ἡ φωνή σου;
Εἶσαι ἄλαλος, κωφὸς, Δὲν ἀκοῦς τοὺς συγγενεῖς σου,
Καὶ τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς σου.
Ποῦ ἐν τάχει μετοικεῖ Τὸ νεκρικόν σου σῶμα;
Εἰς τοὺς τάφους παροικεῖ Καὶ κυλίετ' εἰς τὸ χῶμα·
Καὶ σκωλήκων εἶναι βρῶμα.
Χωρὶς κἂν νὰ εὐφρανθῇς Τὴν τοῦ κόσμου κατοικίαν,

Ἐγκατέλειπες εὐθὺς Εἰς τοιαύτην ἡλικίαν
Τὴν πατρῴαν σου οἰκίαν.
Τὸ τοῦ βίου μας τραχὺ Μὲ ἕν βῆμα τὸ διῆλθες,
Ὡς πτερόεις ἐν βραχεῖ Εἰς τὴν γῆν ἐπάνω ἦλθες·
Καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθες.
Εἶσουν δένδρον τρυφερὸν Τοῦ εὐκάρπου μου λειμῶ
Πλὴν πολλὰ παρὰ καιρὸν Πνεῦμα βίαιον χειμῶνος
Σ' ἐξερρίζωσ' ἐπιμόνως.
Εἶχες φόρτωμα βαρὺ Ἀπὸ φύλλα, ἀπὸ ἄνθη,
Αλλ' ἰδοὺ ἐν ἀκαρεῖ Καὶ τὸ ἄνθος ἐμαράνθη,
Καὶ τὸ φύλλον ἐξηράνθη.
Τί παράκαιρος χειμών! Ποῦ τὸ ἔαρ τὸ ποικίλλον;
Ποῦ ὁ εὔκαρπος λειμών; Ποῦ τὸ δένδρον, ποῦ τὸ φύ ;
Ἔμεινε γυμνὸν τὸ ξύλον.
Τῆς ζωῆς μας τὸ μὴ ὂν Ὅστις θέλει νὰ γνωρίσῃ
Εἰς αὐτόν μου τὸν υἱὸν Ἕν του βλέμμα ἂς γυρίσῃ,
Καὶ ἂς τὸν παρατηρήσῃ.
Ἐδὼ ὅλ' οἱ γηγενεῖς Τώρα πλέον συναχθῆτε,
Ὡς παράδειγμα γονεῖς Γρισαθλίους νὰ ἰδῆτε,
Καὶ νὰ τοὺς εὐσπλαγχνισθῆτε.
Εἰς τὸν κόσμον ἂς φανῇ Τῶν τραυμάτων μου τὸ πλ
Ὁ καθεὶς ἂς μὲ θρηνῇ. Ἂς στενάζῃ κάθε στῆθος.
Ἂς μὲ κλαίῃ κάθε λίθος.
Τέκνον, τέκνον ποθητὸν, Σὺ μὲν πλέον ἐλυτρώθης
Ἀπὸ βίον τὸν φθαρτὸν, Καὶ ἀφ' ὅτου ἐνεκρώθης,
Τῶν δεινῶν του διεσώθης.
Σὲ νομίζω εὐτυχῆ Εἰς τοῦ τάφου τὸν πυθμένα,
Ἡ ἀθῴα σου ψυχὴ Χωρὶς κίνδυνον κἀνένα
Θὲ νὰ φθάσ' εἰς τὸν λιμένα.
Ἐγὼ δ' ὅστις εἰς τὴν γῆν Μέχρι τοῦδε τυραννοῦμαι,
Θὲ νὰ ἔχω τὴν πληγὴν Τοῦ νὰ μὴν παρηγοροῦμαι,
Ἐπειδὴ καὶ σὲ στεροῦμαι.
Ἴξευρ' ὅμως πῶς κ'ἐγὼ Εἶν' ἀδύνατον νὰ ζήσω.
Τὴν σκιάν σου κυνηγῶ, Καὶ τὸν κόσμον θὲ ν' ἀφήσω,
Διὰ νὰ σ' ἀκολουθήσω.
Ἄμποτε ν' ἀξιωθῶ Μετ' ὀλίγον νὰ σὲ φθάσω.
Καὶ καθὼς ἐπιποθῶ, Παρὰ σοὶ νὰ ἡσυχάσω,
Χωρὶς πλέον νὰ σὲ χάσω.

Ὁ Ἀδηφάγος.

Εἰς τῆς Κρότωνος τὴν πόλιν, κατὰ τὸν ἱστορικὸν,
Εἶχε γεννηθῇ ὁ Μίλων πρὸ αἰώνων μερικῶν.
Ἦτον θαῦμα τοῦ αἰῶνος καὶ πολλὰ περιφανὴς.
Εἰς τὸ εἶδος του ὡς τώρα δὲν τὸν ἔφθασε κἀνείς.
Τώρα ὅμως, ὡς ἠκούσθη, ἄλλος Μίλων νεωστὶ
Ἀνεφάνη, ὡς νὰ ἦτον μετεμψύχωσις σωστή.
Μανουὴλ Δεζάνης εἶναι, καθὼς λέγουν, ὁ ῥηθείς.
Κατοικεῖ τὴν Κωνσταντίνου, εἰς τὴν Κρήτην γεννηθείς.
Αὐτὸς εἶν' ἀπαραλλάκτως ἡ τοῦ Μίλωνος εἰκὼν,
Καί τοι ζῶν εἰς ἄλλους χρόνους, καὶ εἰς ἄλλην κατοικῶν.
Καὶ ὁ μὲν ἐστάθη τότε ἀθλητὴς μοναδικὸς,
Ὁ δὲ εἶν' εἰς τὸν καιρόν μας φοβερὸς γραμματικός.
Ὁ μὲν ἔλαβε βραβεῖα εἰς τὸ στάδιον ἐκεῖ,
Ὁ δὲ τώρα τὰ λαμβάνει ἐπὶ τῇ γραμματικῇ.
Κατετρόπωσεν ἐκεῖνος περιφήμους ἀθλητὰς,
Καὶ αὐτὸς τοὺς διδασκάλους τοὺς νομίζει μαθητάς.
Ἐν συντόμῳ καὶ οἱ δύω καὶ καθεὶς ξεχωριστὰ
Κατὰ τὸ ἐπάγγελμά του ἔκαμ' ἔργα θαυμαστά.
Καθ' ἓν μόνον ὑπερβαίνει Μανουὴλ ὁ Κρητικὸς,
Καὶ τοῦ Μίλωνος ἐφάνη νικητὴς καθολικός.
Κατὰ τὴν πολυφαγίαν τὸν ἀπέρασε πολὺ,
Ἐπειδὴ καὶ τὸ φαγί του καταντᾷ ὑπερβολή.
Λέγουν ἔτρωγεν ὁ Μίλων ἕνα βόδι τὴν φοράν,
Αὐτὸς ὅμως τρώγει δύω ἀπνευστὶ, κατὰ σειράν.
Καὶ τὸ τρίτον ἐμπρεστά του κατὰ τύχην ἂν φανῇ,
Δὲν πιστεύω νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ τὸν κακοφανῇ.
Τὸ πρωῒ μετὰ τὸν ὕπνον τρώγει πέντα κάτι τί.
Μόνον πρόβατα δυὼ τρία, ὡς νὰ μὴν ἀδυνατῇ.
Κούρκες, ὄρνιθες καὶ χῆνες εἶναι ψίχουλα λεπτὰ,
Εἰς τὲς τρύπες τῶν δοντιῶν του πάντα βρίσκεις ἓξ ἑπτά.
Συναγρίδες καὶ πετσοῦδες καὶ τὰ ψάρια τὰ λοιπὰ
Ὅσα εὕρῃ μαζωμένα τέτοιο δόντι τὰ κτυπᾷ,
Ποῦ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἐρημοῦντ' αἰσθητικῶς,
Ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ καλὸς γραμματικός.
Ὅλα θέλει νὰ τὰ φάγῃ, ζῶα, ψάρια καὶ πτηνὰ,
Καὶ ἀφ' οὗ τὰ τελειώσῃ, πάλιν λέγω θὰ πεινᾷ.

Καὶ τὰ ζώδια ἐκεῖνα χριὸν, ταῦρον καὶ ἰχθεῖς
Ἂν ὁ λέων δὲν προσεῖχε, τὰ κατέπινεν εὐθύς.
Εἰς τοσοῦτον ἀδηφάγον τὸν Δεζάνην ἱστοροῦν,
Ὥστε γέροντες καὶ νέοι μετὰ λόγου ἀποροῦν.
Καὶ ὁ μὲν Κροτωνιάτης ἦτον λόγος φυσικὸς,
περισσότερον νὰ τρώγῃ παρ' αὐτὸς ὁ Κρητικός.
Ἐπειδὴ ὁ μὲν ἠσχεῖτο ἀκατάπαυστα σχεδὸν,
Ὁ δὲ κάθετ' εἰς τὴν κόχην καὶ κινεῖται βαθμηδόν.
Μ' ὅλον τοῦτο τοὐναντίον εἰς αὐτοὺς ἀκολουθεῖ,
Καὶ τοῦ Μίλωνος ἡ φήμη πρέπει πλέον νὰ χαθῇ.
Εἶναι νέος ὁ Δεζάνης καὶ μᾶς ἔφαγε σχεδὸν,
Καὶ αὐξάνει καθ' ἑκάστην τὸ κακὸν του βαθμηδόν.
Ἀλλ' αὐτὸς εἰς ἡλικίαν μὲ τοὺς χρόνους ἂν προβῇ,
Δὲν ἰξεύρω τέλος πάντων εἰς τί θέλει ἀποβῇ.
Κακορριζικὴ ἡ πόλις τὴν ὁποίαν κατοικεῖ,
Προσεχῶς ἐπαπειλεῖται σιτοδία γενικὴ.
Οἱ πολῖται πεινασμένοι θὲ ν' ἀπολεσθοῦν κακῶς,
Ἂν ἀκολουθῇ νὰ τρώγῃ ὁ καλὸς γραμματικός.

Εὐχὴ παίδων εἰς ἔναρξιν μαθημάτων.

Θεὲ τῶν ὅλων, Κύριε, δημιουργὲ τῶν ὄντων,
Σὺ ὅστις μᾶς κατέταξας εἰς τὴν σειρὰν τῶν ζώντων,
Σὺ ὅστις μᾶς ἐχάρισας τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις,
Εὐδόκησον τῷ θείῳ σου φωτὶ νὰ μᾶς φωτίσῃς.
Τοὺς ὀφθαλμούς μας ἄνοιξον εἰς γνῶσιν τῆς σοφίας,
Τοὺς πόδας μας κατεύθυνον εἰς κῆπον εὐμαθείας.
Ἀξίωσον τῆς χάριτος ἡμᾶς τῆς οὐρανίου,
Διὰ νὰ διατρέξωμεν τὸν δρόμον τοῦ σταδίου,
Καὶ διὰ νὰ δοξάζωμεν εἰς ὅλην τὴν ζωήν μας,
Ὡς πλάσματα εὐγνώμονα, τὸν θεῖον ποιητήν μας.
Ψυχαὶ τῶν πρεπατόρων μας ὁποῦ μᾶς ἐφορᾶτε
Δεχθῆτε τὰς δεήσεις μας καὶ μὴν τὰς παρορᾶτε.
Ἕν βλέμμα ρίψατ' εὐμενὲς εἰς τὴν ἁπλότητά μας.
Ἐξ ὕψους ἐπισκέψασθε τὴν νηπιότητά μας.

Μὲ τὴν σκιάν σας πατρικῶς ἐπισκιάσατέ μας,
Καὶ εἰς τὸ στάδιον αὐτὸ χειραγωγήσατέ μας.
Ἐμπνεύσατέ μας ἔφεσιν τῆς ἀληθοῦς παιδείας,
Καὶ πνεῦμα ἐπιδόσεως, καὶ νοῦν ἐπιμελείας.
Καὶ ἀναδείξατε ἡμᾶς εἰς πᾶν σοφίας εἶδος
Ἀξίους ἀπογόνους σας καὶ τέκνα τῆς πατρίδος.
Ἀπόλλων, Μοῦσαι καὶ Ἑλλὰς προστάται μας δειχθῆτε.
Ἀνοίξατε τοὺς κόλπους σας διὰ νὰ μᾶς δεχθῆτε.
Πρὸς Ἑλικῶνα βαίνομεν, ἐνδυναμώσατέ μας,
Καὶ μεταξὺ τῶν τέκνων σας καταριθμήσατέ μας.

Ἡ ἀπὸ Ὀδησσοῦ εἰς Βρασοβὸν ἀποδημία μου.

Ποῦ εἶμαι; ποῦ μὲ φέρουν; τί ἐρημία!
Ἄφορητος, φρικώδης ἀποδημία!
Πῶς πάντων στερημένος!
Καὶ πῶς μεμονωμένος!
Ποῦ στέφανος ὡραῖος τῆς κεφαλῆς μου;
Ποῦ κῆπος ὁ εὐώδης καὶ εὐθαλής μου;
Ποῦ τὰ νεόφυτά μου;
Ποῦ ἄνθη τὰ τερπνά μου;
Ἀντὶ Σειρήνων συναπαντῶ κορώνας.
Ἀντὶ λειμώνων ἀγρίους ἀκανθῶνας.
Τὰ ῥόδ' ἀπολιθοῦνται,
Τὰ πάντ' ἀπονεκροῦνται.
Κενὸν ἐμπρός μου ἐπ' ἄπειρον ἁπλοῦται.
Εὐρὺς οὐρανὸς περὶ ἐμὲ κυκλοῦται.
Κυμαίνομαι ὡς πλέων
Εἰς χάος τὸ ἀρχαῖον.
Ἡ νὺξ τὸν πέπλον τὸν μαῦρον της ἁπλώνει.
Ἤδη ὁ Μορφεὺς τὰ ὄντα βαλσαμώνει.
Γλυκαίνει τὸ ἑσπέρας
Τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας.
Εἰς τὰς ἀγκάλας ἂς τρέξω τῶν φιλτάτων.
Ἰδού... ποῦ τρέχω, φαντάσματ' ἀναπλάττων;
Ἀντὶ τοῦ φίλου οἴκου,
Οἰκίδιον ἀγροίκου!

Ἠὼς ἐφάνη, ἐξύπνησαν τὰ ὄντα.
Τὰ φίλτατά μου . . . ἰδοὺ, ἰδοὺ παρόντα.
Ἰδού . . . ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσω.
Ἂς μὴν τὰ ἐξυπνήσω.
Γλυκᾶ κοιμοῦνται . . . τί λέγω ! τί ἀπάτη !
Μακρὰν ἀπέχουν ! . . τί ὄναρ μὲ ταράττει !
Οὐδὲν, οὐδὲν μοὶ μένει.
Τὸ ἅρμα μὲ προσμένει.
Ἅρμα σκληρὸν ποῦ τρέχεις, καὶ ποῦ μὲ φέρεις ;
Πόσον καιρίαν πληγὴν μοὶ ἐπιφέρεις !
Ἰξεύρεις τάχα ποίας
Ἐχώρισας καρδίας ;
Τροχοὶ σταθῆτε, ὦ σεῖς ὅπου μιμεῖσθε
Σφαῖρας οὐρανῶν, μὴ πλέον μὴ κινῆσθε.
Μὴ πλέον προχωρῆτε.
Τῶν ὅλων μὲ στερεῖτε.
Ἑβραῖε παῦσον, ἐμπόδισον τὸν δρόμον.
Ναὶ, μὰ τὸ Ταλμοὺθ, μὰ τὸν Μωσέως νόμον,
Ἐπίστρεψον ὀπίσω,
Καὶ κάμε ν' ἀναζήσω.
Οὐδεὶς ἀκούει, συνώμωσαν βεβαίως
Τροχοὶ καὶ ἅρμα καὶ ἵπποι καὶ ἑβραῖος.
Ἀπελπισία πλέον.
Λοιπὸν προχωρητέον.
Χαίρετε ὄντα ἐρασμιώτατά μου.
Ὄνταμου τερπνὰ μυριοπλόθητά μου.
Ἡ τύχη μου μὲ φέρει
Εἰς ἀφεστότα μέρη.
Πικρῶς στενάζω διὰ τὴν στέρησίν σας.
Ἀλλὰ ἐλπίζω μὲ τὴν ἀπόλαυσίν σας
Τὰ νῦν νὰ λησμονήσω,
Καὶ εὐτυχὴς νὰ ζήσω.

Ωδὴ ἀπὸ μέρους υἱοῦ εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πατρός του.

Ὦ πάτερ, ζωοπάροχε πηγὴ τῶν ἡμερῶν μου,
Τῆς κεφαλῆς μου κορωνὶς, τρισέβαστε γεννήτωρ,

Τοῦ εἶναι καὶ εὖ εἶναι μου ἀκάματε κοσμήτωρ,
Συγχώρησον τὸ κίνημα τὸ τόσον τολμηρόν μου.
Ἰδοὺ ἡμέρα ἡ σεπτὴ τῆς πανηγύρεώς σου.
Ἐκλάμπουσι τῆς χάριτος ἀκτίνες οὐρανόθεν.
Παρίστανται συγχαίροντες οἱ πάντες πανταχόθεν.
Ἰδού σοι συμπαρίσταται καὶ ὁ μικρὸς υἱός σου.
Ὁποίαν δέ σοι προσφορὰν ἀξίαν νὰ προσάξω;
Αἱ νηπιώδεις χεῖρες μου τὶ ἄνθη νὰ συλλέξουν;
Εἰς τὴν σεπτήν σου κεφαλὴν τὶ στέφανον νὰ πλέξουν;
Ποῦ ἄνθη, ποῦ ἀρώματα, ποῦ μῦρα νὰ συνάξω;
Συγχώρησον τὴν πρὸς αὐτὸ ἀνικανότητά μου.
Ἐπίβλεψόν με εὐμενῶς, ὦ πάτερ σεβαστέ μου.
Συμπάθησον ἂν δὲν πληρῶ τὰ χρέη τὰ πρὸς σέ μου.
Ἀπόδος δὲ τὴν ἔλλειψιν εἰς τὴν μικρότητά μου
Καὶ δέχθητι πρὸς ἀμοιβὴν τῶν εὐεργεσιῶν σου
Ὡς ἄνθη τὴν καρδίαν μου, τὸν νοῦν μου, τὴν ψυχήν μου,
Ὡς μῦρα καὶ ἀρώματα τὴν ἀφοσίωσίν μου,
Ὡς στέφανον δὲ δέχθητι τὸν ἴδιον υἱόν σου.

Θρηνόγελως.

Ὁπόταν μετὰ φίλων, Καὶ τέρψεων ποικίλων,
Εὐθύμως τρωγοπίνων, Καὶ γέμων ἀπὸ οἴνου
Τρυφῶ καὶ σπαταλῶ,
Γελῶ.
Ἀλλ' ὅταν ἐνθυμοῦμαι Ἐγὼ πῶς εὐωχοῦμαι,
Καὶ ἄλλοι στερημένοι, Ἠμίγυμνοι καὶ ξένοι
Φωνάζουν τὸ πεινῶ,
Θρηνῶ.
Ὁπόταν τὸ ἑσπέρας Εὐδαίμονος ἡμέρας,
Εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον Τὸν ζωηφόρον ὕπνον
Εὐθύμως προσκαλῶ,
Γελῶ.
Ἀλλ' ὅταν συλλογοῦμαι Πῶς ἥσυχα κοιμοῦμαι,
Καὶ ἄλλοι ἐν κινδύνοις Κατάκεινται καὶ θρήνοις,
Ἐν τόπῳ σκοτεινῷ,
Θρηνῶ.

Ὁπόταν τὴν ζωήν μου Περνῶ μὲ τὴν τιμήν μου,
Καὶ πώποτ' εἰς κανένα Δὲν κλίνω τὸν αὐχένα,
Οὐδὲ παρακαλῶ,
Γελῶ.
Ἀλλ' ὅταν στερημένος, Καὶ ἄπολις καὶ ξένος,
Βιάζομαι νὰ νεύω, Τὸν μὲν νὰ κολακεύω,
Τὸν δὲ νὰ προσκυνῶ,
Θρηνῶ.
Ὁπόταν τὴν γελοίαν Τοῦ κόσμου κωμῳδίαν,
Τὰς πράξεις, τὰς σκηνάστης, Καὶ τοὺς ὑποκριτάς της
Εἰς νοῦν ἀναπολῶ,
Γελῶ.
Ἀλλ' ὅταν τοὺς ἀνθρώπους Εὑρίσκω κακοτρόπους,
Ἀλλήλους νὰ φονεύουν Καὶ νὰ ἐπισωρεύουν
Δεινὸν ἐπὶ δεινῷ,
Θρηνῶ.
Ὁπόταν οὐδεμία Μὲ θλίβῃ ἀθυμία,
Καὶ πάσας μου τὰς κλίσεις, Τοὺς πόθους, τὰς θελήσεις
Εὐκόλως ἐκτελῶ,
Γελῶ.
Ἀλλ' ὅταν ἐνθυμοῦμαι Πῶς ἄνθρωπος καλοῦμαι,
Καὶ ἔσομ' ἐπομένως Καθυποβεβλημένος
Τῷ χρέει τῷ κοινῷ,
Θρηνῶ.

Ο υἱός μου Ἀλέξανδρος εἰς Μόραγον.

Εἰς τὸν κῆπον μου εἰς τόπον εὐθαλῆ καὶ ἀνθισμένον
Εἶχα ἕνα περιστέρι ἐκεῖ μέσα γεννημένον.
Εἶχε χάριν, εἶχε κάλλος ἡ ἐκ φύσεως στολή του,
Καὶ κατέστραπτ' ἡ ὡραία χρυσωμένη κεφαλή του.
Ἦτον ἔξυπνον, νοῆμον, καὶ μὲ τὴν μικρότητά του
Μ' ἔδειχνε παντοιοτρόπως τὴν αἰσθητικότητά του.
Εἰς τοὺς κόλπους μου τὸ εἶχα, τὰ πτερά του ἐφιλοῦσα,
Τὸ ἀνέτρεφα μὲ πόθον καὶ τὸ ὑπεραγαποῦσα.
Μὲ αὐτὸ παρηγορούμουν εἰς τὰς ὥρας τῶν δεινῶν μου,
Καὶ τὸ ἔβλεπα ὡς φίλον καὶ τοῦ βίου κοινωνόν μου.

Ἔτρεμα μὴν τύχῃ βέλος, μήπως ὄρνις τὸ πυράξῃ,
Καὶ τὸ ἔδειχνα τὸν δρόμον ποῦ καὶ πότε νὰ πετάξῃ.
Ἐκεῖ αἴφνης ἕνας μέγας ἀετὸς ἀπὸ τὰ νέφη
Καταβαίνει, τὸ ἁρπάζει καὶ δρομαῖος ἐπιστρέφει.
Ὢ θεέ! ὁπόταν εἶδα πῶς ἐχάθη ἀπ' ἐμπρός μου,
Ἔχασα καὶ τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ νοός μου.
Φεύγω, τρέχω μετὰ πόθου καὶ σχεδὸν μετὰ μανίας,
Καὶ μανθάνω πῶς ἐπῆρε τὴν ὁδὸν τῆς Γερμανίας.
Προχωρῶ· καὶ μὲ ἀγῶνας καὶ μὲ βάσανα μυρία
Φθάνω τέλος ὅπου κεῖται ἡ εὐδαίμων Παυαρία.
Ἐκεῖ βλέπω . . . ὢ τί θέα! εἰς μεγάλην πεδιάδα
Ἐπὶ ἅρματος τὸν Ἄρην, ἐπὶ θρόνου τὴν Παλλάδα.
Βλέπω ὄρος, τὸ γνωρίζω, καὶ μὲ φαίνετ' ἐδικόν μας.
Ναὶ τῷ ὄντι εἶν' ἐκεῖνος, εἶν' ὁ θεῖος Ἑλικών μας.
Τοῦ ἀρχαίου του ἐδάφους πῶς καὶ πότε ἀπεσχίσθη!
Ἀπὸ γῆν τὴν Ἑλληνίδα πότε, πῶς μετεκομίσθη!
Ἐκεῖ φαίνετ' ὁ Ἀπόλλων μὲ ἀκτίνας φωτισμένος,
Ἀπὸ ὅλην τὴν χορείαν τῶν Μουσῶν τριγυρισμένος.
Καὶ κρατῶν μετὰ τῆς λύρας εἰς τὸ δεξιόν του χέρι. . .
Τὸ κρατεῖ! .. τὸ φίλτατόν μου, τὸ καλόν μου περιστέρι.
Ναὶ, τὸ βλέπω, εἶν' ἐκεῖνο. εἰς τὴν λύραν ἀναβαίνει,
Τὴν ἰγγίζει, τὴν ἀφήνει, εἰς τὰς Μοῦσας μεταβαίνει,
Τρέχει, παίζει μὲ τὸν Ἄρην, μὲ τὸ δόρυ τὸ μικρόν του,
Τὸν φιλεῖ καὶ τὸν χαδεύει μὲ τὸ ῥάμφος τὸ μικρόν του.
Ἡ Παλλὰς τὸ περιθάλπει, μὲ τὸ χέρι της τὸ τρέφει,
Τὴν ἀσπάζεται· καὶ πάλιν εἰς τὰς Μοῦσας ἐπιστρέφει.
Ἐγὼ βλέπω δὲ καὶ χαίρω καὶ λυποῦμαι καὶ θαυμάζω,
Καὶ τὰς χεῖρας μου ἐκτείνων, μὲ παράπονον τὸ κράζω.
Περιστέρι μου ὡραῖον, ποθητόν μου περιστέρι.
Πῶς πλανώμενον σὲ βλέπω; πῶς πετᾷς εἰς ἄλλα μέρη;
Σὲ ἀνέθρεψα μὲ πόνον. πῶς μὲ ἄλλους οἰκειώθης;
Πῶς τὸ ἔργον τῶν χειρῶν μου ἀπ' ἐμέν' ἀπεξενώθης;
Ἔλα πάλιν εἰς τοὺς κόλπους ὁποῦ τόσον ἀγαποῦσες.
Ἐνθυμήσου πῶς σὲ εἶχα, ὅταν μόλις ἐπετοῦσες.
Σεῖς δ' Ὀλύμπιοι τὰ ξένα διατὶ καταχρατεῖτε;
Δότε το, εἶν' ἐδικόν μου, πῶς τὰ δίκαια πατεῖτε;
Τότ' ἐκεῖνο μὲ κυττάζει, καὶ θαῤῥῶ πῶς μὲ γνωρίζει.
Οὔτε ὅμως ἐπιστρέφει, οὔτε κἂν μὲ προσεγγίζει.

Φωνὴ δ' ὡς ἐκ τῆς χορείας τῶν Μουσῶν ἐξερχομένη,
» Μὴ διάζεσαι, μὲ λέγει, ἄφες, ἄφες τὸ νὰ μένῃ.
» Μετ' ὀλίγον τὴν ἰσχύν μας φανερᾶ θὰ καταλάβῃς.
» Περιστέρι τὸ στερήθης, ἀετὸν θὲ νὰ τὸ λάβῃς.
» Φοῖβος, 'Αθηνᾶ καὶ Ἄρης καὶ 'μεῖς ἅπασαι συγχρόνως
» Εἰς τὴν μεταμόρφωσίν του συνεργοῦμεν ὁμοφώνως.
» Τότε ἔκραξα μὲ πόνον ἀπὸ βάθους τῆς καρδίας»
Ὑποτάσσομαι προθύμως εἰς ἐπιταγὰς τὰς θείας.
Ὅν μου φίλτατον προχώρει τὴν ὁδόν σου ἐλευθέρως.
Ἀετὸς γενοῦ καὶ πέτα εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος.
Ὅλα τὰ πηνὰ τοῦ κόσμου εἰς τὴν πτῆσιν ὑπερτέρει.
Πλὴν ποτὲ μὴ λησμονήσῃς ὅτι εἶσουν περιστέρι.

Τὰ πουλάκια.

Νόστιμα πουλάκια πῶς σᾶς μακαρίζω!
Πόσον πρὸς ἐμένα Εἶσθ' εὐτυχισμένα
Τώρα τὸ γνωρίζω.
Χαίρεσθε τὴν φύσιν ὅπου καὶ ἂν ἦσθε·
Ζῆτε μ' ἡσυχίαν, ἀπὸ δυστυχίαν
Δὲν παραπονεῖσθε.
Γῆ, ἀέρες, δάση, ὅλα εἶν' δικά σας.
Ὅλα εἶν' ὡραῖα κτήματα αρχαῖα
Προπατορικά σας.
Σᾶς γενᾷ ἡ φύσις ψάλτας τῶν δασῶν σας.
Μόνη σᾶς γυμνάζει· μόνη σχεδιάζει
Τὴν διαπασῶν σας.
Ὅλα τὰ τοῦ βίου τάχετε ἀφθόνως.
Δὲν σᾶς τὰ ζηλεύει, δὲν σᾶς ἐνεδρεύει
Πώποτε ὁ φθόνος.
Μισθωτοὶ δὲν κτίζουν τὲς μικρὲς φωλιές σας.
Δὲν κρατεῖτε δούλους φαύλους, ἐπιβούλους
Διὰ τὲς δουλειές σας.
Δὲν σᾶς ἑτοιμάζουν ἄλλοι τὴν τροφήν σας.
Πώποτε σχολεῖα, πώποτε βιβλία
Πρὸς ἀνατροφήν σας.
Ἁπλαστα εἰς ὅλα κ' εἰς τὸν ἔρωτά σας,

Δείχνετ' ἐλευθέρως καὶ εἰς κάθε μέρος
Τὰ αἰσθήματά σας.
Μὲ τὰ φίλτατά σας πάντοτ' ἑνωμένα,
Ζῆτε τὴν ζωήν σας μ' εὐχαρίστησίν σας,
Ὄχι σὰν ἐμένα.
Γεύεσθε τὸ ἄκρον τῆς ἐλευθερίας,
Δίχως νὰ μισῆσθε, ἢ νὰ θεωρῆσθε
Ἄξια παιδείας.
Δὲν φοβεῖσθε νόμους οὐδ' ἀστυνομίαν.
Δίδαξεν ἡ φύσις ὅλα σας ἐπίσης
Τὴν εὐθυνομίαν.
Δὲν σᾶς φθάνει βέλος ἀπηνοῦς τυράννου.
Δὲν φοβεῖσθε ξίφος, δὲν σᾶς θλίβει τύφος
Τοῦ ὑπερηφάνου.
Δὲν σᾶς ἀφαιρεῖται πώποτ' ἡ φωλιά σας.
Δὲν σᾶς ἀτιμάζουν οὔτε σᾶς ἁρπάζουν
Τὰ μικρὰ πουλιά σας.
Χαίρεσθε τὴν γῆν σας κι' ὅλα τὰ καλά της.
Δὲν τὴν συγκινεῖτε, δὲν τὴν τυραννεῖτε
Γιὰ τά μέταλλά της.
Φαῦλοι χρεωκόποι δὲν σᾶς ἀφανίζουν.
Χρέη καὶ ζημίες κρίσες κι' ἀδικίες
Δὲν σᾶς βασανίζουν.
Στὴν κορφὴν τοῦ δένδρου ἂν τὸ ἕν' ἀνέβῃ,
Τ' ἄλλο δὲν τὸ μέλλει, μὲ χαρίας βέλη
Δὲν τὸ σημαδεύει.
Ἂν τὸ ἕνα εὕρῃ κόκκους καλητέρους,
Τἄλλο δὲν ἀσχάλλει, δὲν τὸ διαβάλλει
Πρὸς τοὺς ἀνωτέρους.
Ὅλες ἡ στιγμές σας εἶν' εὐδαιμονία.
Οὐδεμία λύπη· καὶ πρὸ πάντων λείπει
Ἡ ἀσυμφωνία.
Ὅλα στὸν ἀέρα εὔθυμα πετᾶτε·
Εὔθυμ' ἀπαντᾶσθε· οὔτε ἀπατᾶσθε,
Οὔτε ἀπατᾶτε.
Νόστιμα πουλάκια πῶς σᾶς μακαρίζω!
Πόσον πρὸς ἐμένα εἶσθ εὐτυχισμένα.
Τώρα τὸ γνωρίζω.

Τὸ Ἔαρ.

1.

Παρῆλθαν τὰ δεινά μας· ἀνάσανεν ἡ φύσις.
Ὁ τύραννος ὁ γέρων ἰδοὺ ἐκθρονισμένος.
Ἰδέτε τον πῶς φεύγει μακρὰν ἐξωρισμένος.
Ἰδοὺ κ' οἱ ὀπαδοί του ἐξόριστοι ἐπίσης.

2.

Τὸ χέρι τὸ βαρύ του μᾶς ἔθλιβ' ἐπωδύνως,
Κ' ἐκράτει πλακωμένον τὸ ἥμισυ τῆς σφαῖρας.
Τὸ δρέπανον τοῦ Κρόνου κατέστρεψε τὸ τέρας,
Καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὸ Ἔαρ προβαίνει χαρμοσύνως.

3.

Ἐπάνω στὰ πτερά των οἱ Ζέφυροι τὸ φέρουν.
Εἰς θρόνον σμαραγδένιον ἰδοὺ τὸ ἐνθρονίζουν.
Τὰ κάλλη τὰ τερπνά του τὰ πάντ' ἀναχαινίζουν,
Τὰ ὄντα μεταξύ των φιλιοῦνται καὶ συγχαίρουν.

4.

Ἐσχίρτησεν ὁ κόσμος εὐθὺς ὁποῦ ἐφάνη.
Μὲ τάπητας πρασίνους τὸ ἔδαφος ἐστρώθη.
Τῆς φύσεως τὸ σκῆπτρον εἰς χεῖρας του ἐδόθη.
Κ' ἐφόρεσεν ἐνδόξως σαπφείρινον στεφάνι.

5.

Αἱ αὖρ' αἱ ζωηφόροι τὴν κόμην του χαδεύουν.
Πλησίον του βαδίζουν τὸ κάλλος, ἡ νεότης.
Παρέπονται κατόπιν ἡ τέρψις, ἡ φαιδρότης,
Καὶ τρυφερῶν Ἐρώτων χοροὶ τὸ συνοδεύουν.

6,

Ἀκτῖνες ἀναβρύουν ἀπὸ τὰ βλέμματά του.
Ἡ λάμψις ἡ γλυκειά του τοὺς πάγους ἀναλύει.
Ἡ ὄψις του τὸν ζόφον, τὰ νέφη διαλύει.
Ἀνθοῦν αἱ πεδιάδες ὑπὸ τὰ βήματά του.

7.

Τὸ ἴον τὸ σεμνόχρουν προκύπτει εὐσχημόνως.
Ὁ κρίνος τὴν ὡραίαν ἐγείρει κεφαλήν του.
Ἐνδύεται τὸ ῥόδον τὴν ἔκλαμπρον στολήν του,
καὶ στέφετ' ὁμοψήφως μονάρχης τοῦ λειμῶνος.

8.

Τὸ σπάρτον, τὸ φλισκοῦνι, ὁ λάδανος, ὁ θύμος,
Καὶ μυριάδες ἄλλων φυτῶν εὐοσμοτάτων
Γεμίζουν τὸν ἀέρα μὲ τὰ ἀρώματά των,
Καὶ προσκυνοῦν τὰ ἴχνη τοῦ Ἔαρος εὐθύμως.

9.

Ἐστέκοντο τὰ δένδρα ξηρὰ καὶ μαραμένα.
Τὰ γύμνωσεν ὁ γέρων, καὶ ἄφησε τὰ ξύλα.
Ἐγέμισε δὲ τώρα μὲ ἄνθη καὶ μὲ φύλλα,
Καὶ θάλλουν χαριέντως ὡς νύμφαι στολισμένα.

10.

Οἱ ῥύακες ἡσύχως ἐκ νέου κελαρύζουν.
Εἰς τὴν ὑγρὰν μητέρα τὸν φόρον των προσθέτουν.
Μὲ τοὺς γλυκεῖς των ἤχους εἰς τέρψιν διαθέτουν.
Καὶ πανταχοῦ καὶ χάριν καὶ πλοῦτον προσπορίζουν.

11.

Ἰδοὺ τὸ χελιδόνι καὶ πάλιν ἐπιστρέφει
Ἀπὸ τὴν κινδυνώδη μακρὰν ἐδοιπορίαν,
Κ' ἐν ᾧ τὴν τραγικήν του μᾶς λέγῃ ἱστορίαν,
Περιπετῶν ἀτάκτως, τὰ νεογνά του τρέφει.

12.

Ὁ ψάλτης τῶν δασῶν μας μὲ τοὺς τερπνούς του ἤχους
Μᾶς θέλγει, μᾶς ἡδύνει καὶ μᾶς ἐνθουσιάζει.
Μὲ τόνους πολυστρόφους τὸ Ἔαρ ἐκθειάζει,
Καὶ ἔρωτας μηνύει καὶ πόθους ἐνδομύχους.

13.

Ὁ γεωργὸς τὸν σπόρον ἐξάγει τὸν κρυμμένον.
Τῆς γῆς μὲ προθυμίαν τὸ στῆθος ἀνασκάπτει.
Τὸν ἀληθῆ του πλοῦτον ἐκεῖ ἐγκαταθάπτει,
Κ' ἐλπίζει νὰ τὸν λάβῃ πολλαπλασιασμένον.

14.

Ὁ ναύτης μ' ἀφοβίαν τὸ πλοῖον ἑτοιμάζει.
Ἀνύποπτος καὶ χαίρων τὴν ἄγκυραν συκώνει.
Μὲ τῆς αὐγῆς τὴν αὖραν τὰ ἄρμενα φουσκώνει,
Καὶ πάλιν εἰς τὰ ξένα τὴν τύχην δοκιμάζει.

15.

Ἀνέλυσεν ὁ πάγος· ἐξέλειπε τὸ χιόνι.
Ὁ ὁδοιπόρος τρέχει τὸν δρόμον ἐλευθέρως.

Τὸν ἔμπορον τοῦ κέρδους οἴστρηλατεῖ ὁ ἔρως,
Καὶ μὲ χρυσὰς ἐλπίδας τὸ πρᾶγμα του φορτώνει.

16.

Τὰ ποίμνια λευκαίνουν παντοῦ τὰς πεδιάδας.
Γεμίζουν ἀπὸ γάλα τῆς μάνδρας τὰ δοχεῖα.
Ἀναπηδᾷ τὸ γήδι μὲ σχήματα γελοῖα,
Καὶ τὸ ἁπλοῦν ἀρνάκι βυζάνει τὴν ἀμνάδα.

17.

Ἀσμένως ὁ Ἀπόλλων τὴν λύραν εὐτρεπίζει·
Κ' εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κόσμου τὴν ὄψιν του φαιδρύνει.
Κ' ἐν ᾧ μὲ γλυκυτάτας ἀκτίνας μᾶς λαμπρύνῃ,
Μὲ νέαν ἁρμονίαν τὸ Ἔαρ παιανίζει.

18.

Ἡ Ἀφροδίτη ζώνει τὸν μαγικὸν κεστόν της,
Καὶ παίζουσ' ἀκονίζει τὰ βέλη τοῦ υἱοῦ της.
Αἱ Χάριτες ἀνοίγουν τὰς πύλας τοῦ ναοῦ της.
Κ' εὐφραίνονται αἱ καρδίαι τῶν δούλων τῶν πιστῶν της.

19.

Εἰς τὸν αὐλὸν ὁ Θύρσις τοὺς ἤχους του τονίζει.
Ἡ Χλόη καταβαίνει μὲ τὸ μικρὸν κοπάδι.
Ἐκεῖ συναπαντῶνται στὸ τρυφερὸν λιβάδι.
Καρδιοκτυπᾷ ὁ Θύρσις· ἡ Χλόη κοκκινίζει.

20.

Αἰσθάνονται τὰ ὄντα συναίσθησιν ἀλλοίαν.
Μαγνήτις τὰ ἐφέλκει πρὸς ἄλληλα βιαίως.
Πρὸς ἕνωσιν τὰ πάντα κινοῦνται ἀμοιβαίως,
Καὶ τ' ἄφιλα θηρία αἰσθάνονται φιλίαν.

21.

Πῦρ ἄϋλον θερμαίνει τὰς φλέβας καὶ τὰ μέλη.
Τὸ πετεινὸν, τὸ κτῆνος, τὸ ἔντομον, τὸ ψάρι,
Ὁ πλάτανος ἐκεῖνος, ἐκεῖνο τὸ χορτάρι
Αἰσθάνονται τὰ πάντα τοῦ Ἔρωτος τὰ βέλη.

22,

Παντοῦ ἐπιπολάζει συμπάθεια γλυκεία.
Συγχέοντ' αἱ ὑπάρξεις, αἱ φύσεις εἰκειοῦνται.
Ἑνώνονται τὰ πάντα, τὰ πάντ' ἀναγεοῦνται.
Καὶ αὔτη εἶν' ἡ πρώτη τοῦ ἔτους ἡλικία.

Ὄνειρον.

Ἀπὸ τοὺς μόχθους τοὺς τραχεῖς τοῦ βίου κουρασμένος,
Εἰς τὰς ἀγκάλας ἔπεσα τοῦ ὕπνου βυθισμένος.
Κ' ἐν ᾧ εἰς λήθαργον βαρὺν τὰς ὥρας ἐπερνοῦσα,
Καὶ πρὸς καιρὸν τὰ βάσανα τοῦ κόσμου λησμονοῦσα,
Ἐξαίφνης ὠνειρεύθηκα πῶς μί' ἀνεμοζάλη
Μ' ἐσύχωσε καὶ μ' ἔφερεν εἰς ἕνα περιγιάλι.
Ἀπὸ νησιὰ μ' ἐφαίνετο πῶς ἦτον συνθεμένον,
Καὶ μὲ διάφορα παντοῦ αὐλάκια χωρισμένον.
Καὶ πῶς εἰς σχῆμα ἔκειτο σωστοῦ ἡμικυκλίου,
Ἀντίκρ' εἰς τὴν ἀνατολὴν τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου.
Τερπνὸν καὶ χαριέστατον ὡς πρὸς τὴν θέαν ἦτον,
Καὶ κατοικία μόνιμος Ἐρώτων καὶ Χαρίτων.
Σὰν ἕνας θρόνος δὲ ἐκεῖ ἐφαίνετο στημένος
Λαμπρὸς πλὴν ἀρχαιότατος καὶ κατακρημνισμένος.
Κ' ἐπάνω στὰ ἐρείπια τοῦ θρόνου καθημένη
Βασίλισα ἡμιθανὴς καὶ ἀλυσοδεμένη.
Τὸ πένθος της ἐφαίνετο εἰς τὸν ἱματισμόν της,
Καὶ τὴν ζωήν της ἔφθειρε τὸ βάρος τῶν δεσμῶν της.
Τὰ πάθη της διέκοπταν σχεδὸν καὶ τὴν φωνήν της,
Ἐφύλαττε δὲ μ' ὅλ' αὐτὰ τὴν πρώτην καλλονήν της.
Ἦτον ὡραία, θελκτικὴ, σεμνὴ, χαριεστάτη,
Τερπνὴ, εὐειδεστάτη,
Καὶ μ' ὅλην της τὴν νέκρωσιν μεγαλοπρεπεστάτη.
Εἶχ' ἕνα τί ξεχωριστὸν ποῦ δὲν τὸ ἔχει ἄλλη.
Τὰ γηραιά της κάλλη
Τὰς ὄψεις ἐθαμβοῦσαν,
Καὶ σὰν μαγνήτις πρὸς αὐτὴν τοὺς πάντας ἐτραβοῦσαν.
Μὲ σέβας ἐπλησίασα καὶ τὴν παρατηροῦσα.
Μ' ἐφάνη δ' ὡς ἐκ θαύματος καθ' ὅσον προχωροῦσα,
Πῶς ὅλα τ' ἀντικείμενα ἐχάνοντο συγχρόνως,
Πῶς διελύοντ' ὡς σκιὰ βασίλισα καὶ θρόνος,
Πῶς ἀλλοιοῦτο βαθμηδὸν ἡ ὕπαρξίς των ὅλη,
Καὶ πῶς μετεμορφώθησαν εἰς ἕνα περιβόλι.
Τί περιβόλι! τί πηγὴ, τί κέντρον θαυμασίων!
Τί τύπος ἀπαράλλακτος πεδίων ἡλυσίων!
Ἡ φύσις ἦτον χαριεστάτη, γλυκᾶ τὸ Ἔαρ χαμογελοῦσε,

Ἐδῶ τὸ ἴεν, ἐκεῖ ὁ κρίνος, ἀλλοῦ τὸ ῥόδον μοσχοβολοῦσε.
Τὰ πάντα ἦσαν κατανθισμένα,
Ποικίλως τ' ἄνθη χρωματισμένα,
Καὶ ἰδιαίτερα τὸ καθ' ἕνα
Εἰς θυμηδίαν ἐπροσκαλοῦσε.
Εἰς ἕνα μέρος σκιεραὶ ἐφαίνοντο κοιλάδες,
Εἰς ἄλλο λόφοι χλοεροὶ, εἰς ἄλλο πεδιάδες.
Ἐδῶ τ' ἀηδόνι ἔψαλλε τὰ λιγυρά του μέλη,
Ποτάμι ἔτρεχεν ἐκεῖ μὲ γάλα καὶ μὲ μέλι.
Αἱ Χάριτες, οἱ Γέλωτες συνέπαιζαν ἀσμένως.
Ἐχόρευ' ὁ Διόνυσος κισσοστεφανωμένος.
Ὁ Κῶμος καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ ποικίλη θεραπεία
Μετ' εὐφροσύνης ἄλλαζε παντοῖα προσωπεῖα.
Τὸ κάθε μέρος χωριστᾶ καὶ ὅλα ἑνωμένα
Ἐφαίνοντο σὰν τὸ νησὶ τῆς Κίρκης μαγευμένα.
Νὰ προχωρήσω μ' ἔκαμεν ἡ περιέργειά μου,
Κ' εὐθὺς ἐγοητεύθησαν τὰ αἰσθητήριά μου.
Αἱ Χάριτες μ' ἐδέχοντο καὶ μὲ προϋπαντοῦσαν,
Οἱ Γέλωτες συμπαίζοντες μὲ γλυκοχαιρετοῦσαν,
Οἱ Ζέφυροι τριγύρω μου τερπνᾶ περιπετοῦσαν.
Κ' οἱ μὲν ἀνθηβολοῦντες με,
Οἱ δὲ γλυκοφιλοῦντες με,
Ἐπάνω στὰ λευκόχρυσα πτερά των μ' ἐκρατοῦσαν.
Καὶ μ' ἔφεραν καὶ μ' ἔθεσαν εἰς χλόην σμαραγδένιαν,
Κοντὰ εἰς πράσινην μυρτιὰν καὶ βρύσιν κρυσταλένιαν,
Καὶ ἤπια κ' ἐδροσίσθηκα,
Καὶ εἰς τὸο ἴσκιον τῆς μυρτιᾶς εἰς ὕπνον ἐβυθίσθηκα,
Κ' ἀπ' τῶν ὑδάτων τὴν ῥοὴν,
Κι' ἀπ' τῶν Ζεφύρων τὴν πνοὴν
Ἐγλυκονανουρίσθηκα.
Κ' ἐξύπνησα, καὶ ἤκουσα τοῦ ἀηδονιοῦ τὰ μέλη,
Κ' ἐγεύθηκα μεθ' ἡδονῆς τὸ γάλα καὶ τὸ μέλι,
Καὶ ἤκουσ' ἀσυνείθιστον καὶ θείαν μελῳδίαν,
Καὶ τῶν ἀνθῶν ὡσφράνθηκα ποικίλην εὐωδίαν,
Καὶ ἡ ὀσμὴ μ' ἐμέθυσε τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις.
Καὶ μ' ἔκαμε νὰ φαντασθῶ πῶς ὕπαρξις καὶ φύσις
Μεγάλωναν ἐπίσης.
Τὸν κρίνον κατεφίλησα,
Τὸ ῥόδον ἐπιπίλισα,

Καὶ ὅλος ἀπὸ ἡδονὴν καὶ τέρψιν ἐξεγείλησα.
Κ' ἐκεῖ ποῦ εἶμουν εἰς αὐτὰς τὰς ζωηρὰς ἐκστάσεις,
Σὰν ἕνα χέρι σιδηροῦν μὲ ἅρπαξε μὲ βίαν,
Καὶ μὲ κατεσφενδόνισε μὲ λύσσαν, μὲ μανίαν
Εἰς μέσον τῆς θαλάσσης.
Τί τρομερὰ μεταβολή! ποῦ ῥόδα καὶ ποῦ κρίνοι;
Ποῦ Χάριτες, ποῦ Ζέφυροι, ποῦ σμαραγδένια κλίνη;
Πῶῦ ἔμειναν; ποῦ τ' ἄφησα; ποῦ εἶμαι; ποῦ μὲ φέρνουν;
Οἱ ἄνεμοι μὲ πέρνουν·
Τὰ κύματα μὲ δέρνουν.
Ἀντὶ μυρτιᾶς ἡδονικῆς εἶν' ἄρμεν' ἁπλωμένα.
Ἀντὶ λειμῶνος χλοεροῦ σανίδια πισσωμένα.
Ἀντὶ ἁσμάτων λιγυρῶν μὲ ἔφερεν ἡ Μοῖρα
Ν' ἀκούω βίρα βίρα.
Κ' ἐκεῖ ποῦ ἔβλεπ' ἀνθηρὰ κ' εὐλύγιστα κλονάρια,
Νὰ βλέπω ναύτας ἀηδεῖς, σχοινιὰ καὶ παλαμάρια.
Θεέ μου! τί τὸ αἴτιον τῶν τόσων συμφορῶν μου;
Ποῦ εἶναι τ' ὄνειρόν μου;

Αἴνιγμα.

Εἶμαι μέσα εἰς τὴν Ῥώμην καὶ συγχρόνως εἰς τὴν Κὼν,
Διατρίβω εἰς Μωρέαν, τὴν Ῥωσσίαν κατοικῶν.
Εἰς τὸ δῶμα σου συχνάζω, εἰς τὸν οἶκον σου ποτέ.
Εἰς τὸν τράχηλον δεμένον μὲ κρατοῦν οἱ πωληταί.
Ἐγὼ ἄψυχον μὲν εἶμαι καὶ χωρὶς ἀναπνοὴν,
Ὅμως εἶμαι ἀναγκαῖον εἰς ἑκάστου τὴν ζωήν.
Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἔρως ἀφανίζετ' ἐνταὐτῷ,
Αν τὸ ὑποκείμενόν μου δὲν ὑπάρχῃ ἐν αὐτῷ.
Ζῶ μακρὰν ἀπὸ τὰ δάση, πλὴν μὲ ζῶα κατοικῶ,
Εἰς τὴν γῆν ποτὲ δὲν εἶμαι, καὶ μ' ἀνθρώπους συνοικῶ.
Ὅπου ἢ πτωχὸς ἢ γέρων, ἀδιστάκτως πρυχωρῶ,
Αν δὲ πλούσιος ἢ νέος, παρευθὺς ἀναχωρῶ.
Εἰς τὸν κόσμον δὲν μ' εὑρίσκεις ὅσον καὶ ἂν στοχασθῇς,
Πλὴν ἂν ἦναι φῶς, μὲ βλέπεις εἰς τὴν μέσην παρευθύς.
Εἰς τοῦ κώνωπος τὸ σῶμα εὐρυχώρως εἰσχωρῶ,

Ἐν ᾧ τόσον εἶμαι μέγα ὥστ' οὐδ' εἰς τὸ πᾶν χωρῶ.
Τί ἀκόμι δὲν μ' εὑρίσκεις ; τί ἀκόμι ἀπορεῖς ;
Εἰς τὸ στρῶμα σου νὰ μ' εὕρῃς χωρὶς κόπον ἠμπορεῖς.
Πῶς εἰς ἔκστασιν τοσαύτην ἀναγνῶστα σὲ κινῶ ;
Εἰς τὴν γλῶσσαν σου ἐπάνω αἰωνίως τριγυρνῶ.

Ἕτερον.

Εἶμαι ἐπίτροπος τοῦ ἡλίου
Ἐπὶ τῆς σφαῖρας τῆς ὑδρογείου.
Εἶμαι μονάρχης ἐνθρονισμένος
Μὲ λαμπρὸν στέμμα στεφανωμένος.
Γνωρίζω πλῆθος τῶν μυστικῶν σου.
Εἶμ' ὁ πιστότατος τῶν πιστῶν σου.
Σχεδὸν τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς σου
Εἶμαι ὁ φίλτατος τῆς ψυχῆς σου.
Καὶ μ' ὅλα ταῦτα μὲ καταθλίβεις.
Μ' ἀγνωμοσύνην μὲ ἀνταμείβεις.
Μ' ὅλον τὸν θρόνον καὶ τὴν στολήν μου ,
Πολλάκις τέμνεις τὴν κεφαλήν μου.
Καθ' ὅσον τέμνεις, γενᾶται ἄλλη.
Ἡ χείρ σου δ' αὖθις τὴν καταβάλλει.
Τὶ φλόγα τρέφω εἰς τὴν καρδίαν
Διὰ τοσαύτην ἀχαριστίαν !
Διὸ καὶ τήκομαι καὶ χαυνοῦμαι ,
Καὶ κατ' ὀλίγον ἀπονεκροῦμαι.
Τὸ στέμμα πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν μου ,
Καὶ τότ' εὑρίσκω τὸν θάνατόν μου .

Ἕτερον.

Ποτέ τις ἀργυρώνητος ἐκ τῆς ἐμῆς κοιλίας
Προῆλθεν εἰς διοίκησιν μεγάλης βασιλείας.
Ἂν κεφαλὴν καὶ τράχηλον θελήσῃς νὰ μέ κόψῃς,
Ζωογονεῖται παρευθὺς τῆς φύσεως ἡ ὄψις.
Ἂν πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν , πᾶς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου
Τὸ δρέπανον τὸ φοβερὸν φοβεῖται τοῦ ἀνδρός μου.

Ἕτερον.

Μονόπους, τετράπους, εἰς δίποδος χρῆσιν ,
Νεκρὸς, ἀναγκαῖος. προσμένω τὴν λύσιν.

Ἕτερον.

Γενῶμαι ἄψυχος, νεκρὸς καὶ ἐνταφιασμένος,
Καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους μου γονεῖς ἀπερριμμένος.
Τὰ μέλη μου εἶν' ἄμορφα καὶ διαλελυμμένα,
Καὶ ἀπὸ μάρμαρον ψυχρὸν τοῦ τάφου σκεπασμένα.
Τὸν λίθον δὲ τοῦ μνήματος ἂν ἄπαξ διασείσω,
Ὡς ἄλλος νέος Λάζαρος ἐλπίζω ν' ἀναζήσω.
Τοπάλαι εἶχε γενηθῇ ἐκ τῆς ἐμῆς κοιλίας
Παράδειγμ' ἀδελφότητος καὶ σταθερᾶς φιλίας.
Μὲ τρόπον ἐπιτήδειον ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς,
Ὡς Κύριόν σου καὶ Θεὸν θὲ νὰ μὲ προσκυνήσῃς.
Ἀναγραμματιζόμενον δι' ἄλλου τινος τρόπου,
Ἀπόδειξιν ὑπάρξεως μὲ εἶπαν τοῦ ἀνθρώπου.
Ὁπόταν εἴμεθα πολλοί, ὡς ἔμαθον ἐκ φήμης,
Ἀρχὴ καὶ τέλος εἴμεθα τῆς πρώτης ἐπιστήμης.

Ἕτερον.

Ἐτέχθην προγενέστερος ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου,
Καὶ εἰς τὰς συνελεύσεις μας τοὺς ἔχω ὀπαδούς μου.
Εἰς τὸ μεσαίτατον οἰκῶ τοῦ οὐρανοῦ σημεῖον,
Μετὰ ἀστέρων καὶ λαμπρῶν σωμάτων οὐρανίων.
Ἐκεῖ φυλάττω πάντοτε ὡς εἷς τῶν ἐπισήμων
Τρεῖς ἀδελφοὺς ἐκ δεξιῶν καὶ τρεῖς ἐξ εὐωνύμων.
Ἐγὼ συνέτρεξα πολὺ τὸ πᾶν εἰς τὸ νὰ γίνῃ.
Ἂν λείψω, ἀσχημάτιστον καὶ ἀτελὲς θὰ μείνῃ.
Μὲ ἔχουν ὅλ' οἱ βασιλεῖς στολὴν εἰς τὸν λαιμόν των,
Καὶ ὅλ' οἱ αὐτοκράτορες ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των.
Εἶμαι ἀρχὴ τῆς ἀρετῆς καὶ τέλος τῆς κακίας,
Καὶ μάστιξ ἀνυπόφορος τῆς πρώτης ἡλικίας.
Φιλοτιμήσου, ἄνθρωπε, ταχύτερον νὰ μ' εὕρῃς.
Θὰ σὲ νομίσουν ἀμαθῆ, καθὼς δὲν μὲ ἐξεύρεις.
Περὶ ἐμοῦ καὶ τοὺς βουβοὺς ἀνίσως ἐρωτήσῃς,
Τὸ ὄνομά μου νὰ εἰποῦν θὰ τοὺς παρακινήσῃς.

Ἐπιτάφιον εἰς Γρηγόριον Σοῦτσον.

Μὲ σέβας, ἐδοιπόροι, ἐδῶ περιπατεῖτε.
Γρηγόριον τὸν Σοῦτσον κλαυχῶμαι πῶς καλύπτω.
Ὦ τάφοι τῆς Ἑλλάδος δικαίως μὲ φθονεῖτε,
Διότι τῶν Ἑλλήνων τὸ κλέος ὑποκρύπτω.
Τῶν ἀρετῶν τὰ ἄνθη ὡς μέλισσ' ἀπυμάξας,
Διήνυσεν ἐνδόξως τοῦ βίου τὴν πορείαν.
Ἀλλὰ τριακοντούτης πρὸς οὐρανὸν πετάξας,
Ὡς ἄγγελος χορεύει μ' ἀγγέλων τὴν χορείαν.

Ἐπιτάφιον εἰς Κωνσταντῖνον Βαρδαλάχον.

Δικαίως Πόντε κλαυχᾶσαι καὶ φουσκώνεις·
Ἔχεις τὸν κλεινὸν ἐκεῖνον Βαρδαλάχον.
Ἓν ἅλμ' ἀπὸ τὰ βάθη τὰ τῆς σοφίας
Εἰς τοῦ Αἰγέως τὸν ἔφερε τὰ βάθη.
Στάδιον εὐρὺ διέτρεχεν ὁ νοῦς του·
Εὐρὺν καὶ μέγαν ἐξελέξατο τάφον.
Ἀπὸ τὰς Μοῦσας μετέβ' εἰς τὰς Σειρῆνας;
Ἀμφίων νέος· προσφέρετε τὰ νῶτα
Προθύμως κήτη Ἑλληνικοῦ πελάγους,
Καὶ φέρετέ τον εἰς γῆν τὴν Ἑλληνίδα,
Εἰς γῆν πενθοῦσαν καὶ ὀλοφυρομένην.
Ἀλλ' εὖ· ἄγγελοι σταλέντες οὐρανόθεν,
Ἀπῆραν ἤδη ψυχὴν τὴν μακαρίαν,
Ὡς ἀπὸ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας,
Εἰς πόδας θρόνου παντάναχτος Κυρίου.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ.

Τὸ γένος τῶν Ελλήνων πρὸς τὴν Ελλάδα. (εἰς τὰ 1821).

1.

Ὦ μῆτερ μῆτερ, Ἑλλὰς ποθεινοτάτη,
Ἡ πάλαι ποτὲ περιφανὴς ἐκείνη,
Νῦν δὲ σχετλία καὶ πολυπαθεστάτη,
Ἂς παύσουν πλέον καὶ στεναγμοὶ καὶ θρῆνοι.

2.

Δεινὰ ὑπέστης ὡς πώποτ' οὐδεμία
Ὑπὸ ζυγὸν βαρβάρων ἀπηνεστάτων.
Αἰῶνας ἤδη κατάκεισ' ἐν δουλείᾳ
Σφάγιον οἰκτρὸν τυράννων σκληροτάτων.

3.

Τὰ φίλτατά σου τέκνα διεσπαρμένα
Εἰς τὰς ἁλύσεις ἐδυνήρως στενάζουν.
Ὑπὸ χειρὸς βαρβάρου πεπιεσμένα
Πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐκδίκησιν φωνάζουν.

4.

Ἔφθασεν ὅμως καιρὸς ὁ πεπρωμένος.
Εἰσηκούσθημεν, ἡ ὥρα διωρίσθη.
Τρέχ' εἰς τὰ ὅπλα τὸ φίλτατόν σου γένος.
Ἡ τύχη σου θεόθεν ἀπεφασίσθη.

5.

Φωνὴ ἐσχάτως ἠκούσθη οὐρανία.
» Ἐρρέτω, λέγει, τὸ κράτος τῶν Σουλτάνων.
» Ἀνεγερθήτω Ἑλλὰς ἡ μακαρία·
» Καταστραφήτω ὁ θρόνος τῶν τυράννων.

6.

Εἶπε· καὶ ἅμα πῦρ ἄϋλον καὶ θεῖον
Αἴφνης κατεβᾶν, ἐξῆψε τὰς καρδίας
Τῶν σῶν φιλτάτων υἱῶν σου τῶν γνησίων,
Πρὸς ὄλεθρον τυράννων καὶ τυραννίας.

7.

Ἰδοὺ συρρέουν προθύμως πανταχόθεν·

Αἱ σιμαῖαι μας εὐτόλμως ἐξαπλοῦνται.
Κλαγγὴ τῶν ἔπλων ἠχούσθη πολλαχόθεν.
Αἱ φάλαγγές μας ἡρωϊκῶς κινοῦνται.

8.

Ὁ Χρὴς βλέπει τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος
Ἀξίους γόνους περιφλεῶν προγόνων.
Θαυμάζει, τρέχει, καὶ μετὰ τῆς Παλλάδος
Εἰς τὸ πεδίον τοὺς φέρει τῶν ἀγώνων.

9.

Προβαίνουν ἤδη, τὸ στῆθος των ἀνάπτει.
Ἐμπρὸς φωνάζουν, οὐδεὶς ποτ' ἐπιστρέφει.
Σπινθηροβόλος ὁ σίδηρος ἀστράπτει.
Τὰ πάντα φθείρει, τὰ πάντα καταστρέφει.

10.

Τὸ αἷμα ῥέει τῶν βδελυρῶν ἐχθρῶν σου.
Τὸ καταπίνει μεθ' ἡδονῆς ἡ γῆ σου.
Τὰς κεφαλὰς των κυλίουν πρὸ ποδῶν σου
Οἱ ἀγαπητοὶ καὶ ἀληθεῖς υἱοί σου.

11.

Εἰς τὰ ὑγρὰ πεδία τῶν θαλασσῶν σου
Πετοῦν παμπληθῆ κερασυνοφόρα πλοῖα.
Φρίττει ὁ ἐχθρός. σὺ δ' ἐπὶ τῶν ἀκτῶν σου
Ἀνάσσεις ἤδη ἐνδόξῳ καὶ εὐκλείᾳ.

12.

Ὁ Ποσειδὼν μὲ θάμβος καὶ μὲ χαράν του
Βλέπει . . . Ἑλλήνων υἱοὺς ἀναγνωρίζει.
Μετὰ σπουδῆς ἁρπάζει τὴν τρίαιναν του,
Τὰ πλοῖα τῶν βαρβάρων καταποντίζει.

13.

Οἱ πρόγονοί μας οἱ εὐκλεεῖς ἐκεῖνοι
Ἐγείρουν ἐκ τῶν τάφων τὰς κεφαλάς των.
Προσεκτικοὶ ἀκούουν ἐν εὐφροσύνῃ
Τὸν ἦχον τῶν σαλπίγγων τῆς γενεᾶς των.

14.

Ναί, θεῖοι ἄνδρες, προπάτορες γενναῖοι,
Εἰς τὰ ἴχνη σας ἰδοὺ περιπατοῦμεν.
Μητρὸς τὸ φίλτρον ἔπισης μᾶς ἐμπνέει.
Ἐλευθερίαν ἢ θάνατον ζητοῦμεν.

15.

Κτυπᾷ ἡ ὥρα . . . τὸ τέρμα πλησιάζει.
Ἡρώων τέκνα γενναίως προχωρεῖτε.
Πίπτ' ἡ σελήνη. ὁ οὐρανὸς δικάζει.
Ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁ τύραννος κλονεῖται.

16.

Βάρβαρε τρέμε, τὸ πεπρωμένον ἦλθε.
Σὲ περιμένει τοῦ Κωκυτοῦ ἡ ὄχθη.
Ἔρρε μιαρὲ, τὸ κράτος σου παρῆλθε.
Πρὸ τῶν ποδῶν σου ὁ βόθρος ἐνεώχθη.

17.

Σὺ ἐτόλμησας τὸ ὄνειδος τοῦ κόσμου
Νὰ μὲ στερήσῃς τῆς πάλαι μου εὐκλείας.
Κατεσπάραξας τὰ σπλάγχνα τῆς μητρός μου.
Τὴν ὑπέταξας ὑπὸ ζυγὸν δουλείας.

18.

Τὴν βασανίζεις αἰῶνας ἀναξίως.
Τὴν ἐτόξευσας μὲ ἰοβόλα βέλη.
Κατεπλήγωσας τὸ στῆθος της καιρίως.
Ἐτραυμάτισας τὰ ἱερά της μέλη.

19.

Ἄνασσαν κρατεῖς τὴν περιφανεστάτην
Δούλην εὐτελῆ καὶ ταπεινωμένην.
Τὴν τῶν ἡρώων γενήτριαν φιλτάτην
Μὲ ἐχθρικὰς ἁλύσεις δεδεμένην.

20.

Ἀντὶ τῆς πρώην βασιλικῆς στολῆς της
Τὸ σῶμα της μὲ ῥάκη περιεβλήθη.
Ἀντὶ στέμματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της
Τέφρα καὶ σποδὸς ἀτίμως ἐπεχύθη.

21.

Κατεμίανας μὲ τὴν ὠμότητά σου
Τὸ ἔδαφός της, τὴ γῆν τὴν ἱεράν της.
Σφραγίζων ἤδη τὴν βαρβαρότητά σου,
Ἐμολύνησας τὴν παντελῆ φθοράν της.

22.

Ἰσχάτην λύσσαν λυσσῶν ἀπελπισίας,
Κατηδάφισας τοὺς ἱεροὺς ναούς της.
Διψῶν τὴν δίψαν τῆς αἱματοχυσίας,

Ἔσφαξας ὠμῶς τοὺς θείους ὑπουργούς της.

23.

Ἔβαψας χεῖρα σκληρὰν καὶ μιαιφόνον
Εἰς τὰς καρδίας υἱῶν της τῶν φιλτάτων.
Κατεράντισας τὸν μιαρόν σου θρόνον,
Ἐκολύμβησας εἰς ποταμοὺς αἱμάτων.

24.

Κατεπάτησας μὲ ἐμμανῆ κακίαν
Ἅπαντα νόμον ἀνθρώπινον καὶ θεῖον.
Κατεφρόνησας τὴν ἄμωμον θρησκείαν.
Περιύβρισας τὸ ἱερὸν σημεῖον.

25.

Ἀλλ' ἦλθε τέλος στιγμὴ ἡ ὡρισμένη,
Καὶ μὴν ἐλπίζῃς ποτὲ νὰ διαφύγῃς.
Ἡ θεία δίκη ἰδοὺ σὲ περιμένει.
Δὲν ἔχεις πότε καὶ ποῦ νὰ καταφύγῃς.

26.

Ὁ κόσμος ὅλος σὲ θεωρεῖ μὲ φρίκην.
Ἀποστρέφεται καθεὶς τὴν τυραννίαν.
Τὴν σὴν εἷ πάντες διψῶσι καταδίκην.
Οὐδεὶς βοηθὸς εἰς τὴν παρανομίαν.

27.

Οἱ εὐσεβεῖς Μονάρχαι καὶ Ἡγεμόνες,
Οἱ φιλάνθρωποι διοικηταὶ τοῦ κόσμου
Φαίνονται ἤδη γενναῖοι κηδεμόνες
Καὶ ὑπέρμαχοι ἐμοῦ καὶ τῆς μητρός μου.

28.

Βλέπουν μετ' ὀργῆς τὰ ἀνομήματά σου,
Καὶ τὴν φθοράν σου ποθοῦν ἀνυπομόνως.
Τιμωρουμένην τὴν βαρβαρότητά σου
Θέλουν νὰ ἰδοῦν πρὸς δόξαν τοῦ αἰῶνος.

29.

Καθεὶς εἰς τοῦτο ζητεῖ νὰ συντελέσῃ,
Καὶ ν' ἀπολαύσῃ μνημόσυνον καὶ κλέος.
Ἕκαστος αὐτῶν διψᾷ νὰ ἐκτελέσῃ
Τὸ μέγα τοῦτο καὶ ἱερόν του χρέος.

30.

Τίς ἅμα γῆν τε καὶ οὐρανὸν προδίδων,
Θέλει χαρισθῇ τῇ βαρβαρότητί σου;

Οὐδεὶς τὴν αἰσχροτέραν πασῶν κηλίδων
Θέλει φορτισθῇ, ἑνούμενος μαζῆ σου.

31.

Τὰς σάλπιγγάς της ἡ Φήμη ἑτοιμάζει.
Τὸ πᾶν προσέχει διὰ νὰ τὰς ἀκούσῃ.
Τὸν κάλαμόν της ἡ Κλειὼ δοκιμάζει.
Τὴν ψῆφον πάντες αὐτῆς ἐπιποθοῦσι.

32.

Πάντες κατὰ σοῦ συμφώνως προθυμοῦνται,
Ὡς ἄνακτες φιλάνθρωποι καὶ γενναῖοι.
Πρὸς ὄλεθρόν σου κοινῶς φιλοτιμοῦνται.
Κατὰ βαρβάρου τὸ θεῖον τοὺς ἐμπνέει.

33.

Θεὲ τῶν ὅλων, ὁ νεύματί σου μόνον
Διευθετῶν ἐξ ὕψους τὴν οἰκουμένην,
Ὁ διορίσας πρὸ πάντων τῶν αἰώνων
Τῶν ἐπιγείων ἐθνῶν τὴν εἱμαρμένην!

34.

Βλέψον μὲ ὄμμα ἐλέους τᾷ δεινά μας·
Πλήρωσον ἡμᾶς φρονήματος ἀνδρείου.
Χάρισον κράτος εἰς τὸν βραχίονά μας.
Μὴ μᾶς ἀφήσῃς ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου.

35.

Βοήθησόν μας τῇ θείᾳ ἀῤῥωγῇ σου.
Βαδίζομεν πρὸς ὄλεθρον τῶν ἐχθρῶν σου.
Ἂς μὴ βραδύνῃ ἡ κατ' αὐτῶν ὀργή σου.
Ῥίψον ἐν τάχει τὸν θεῖον κεραυνόν σου.

36.

Ναί, τὸν ἀκούω· ἐκρότησε καὶ πίπτει·
Θρόνος τυράννου ἰδοὺ κατεστραμμένος.
Χάος ζοφῶδες τὸν βάρβαρον καλύπτει.
Ἦν, ἀλλ' οὐκ ἔστι τὸ μιαρόν του γένος.

37.

Ἤδη θεωρῶ τὴν ποθητὴν Ἑλλάδα
Μὲ νέαν λάμψιν περικαλυπτομένην.
Εἰς τοῦ κλαυθμῶνος ἐθρήνει τὴν κοιλάδα.
Ἰδοὺ τὴν βλέπω φαιδρῶς ἐξερχομένην.

38.

Τὴν περιμένει πορφύρα λαμπροτάτη,

Στέμμα χρυσαυγὲς καὶ σκῆπτρον ἡγεμόνων.
Ἰδοὺ βαδίζει μεγαλοπρεπεστάτη
Πρὸς τὸν ἀρχαῖον περικλεῆ της θρόνον.

39.

Ζωογονοῦνται τὰ πάντ' ἀχαριαίως.
Ἡ γῆ εὐθύμως ἀγάλλεται, σκιρτῶσα.
Ὁ οὐρανὸς ἐκλάμπει γαληνιαῖος·
Ἡ θάλασσα εὐφραίνεται μειδιῶσα.

40.

Τῶν ἀκανθῶν τὸ πλῆθος καὶ τῶν τριβόλων
Μεταβάλλεται εἰς εὐθαλῆ λειμῶνα.
Ἐπιστρέφουσι καὶ Μοῦσαι καὶ Ἀπόλλων
Εἰς τὸν Παρνασσὸν καὶ εἰς τὸν Ἑλικῶνα.

41.

Εὐφραίνου μῆτερ, παρῆλθον τὰ δεινά σου.
Ὡς ἄλλος φοῖνιξ ἰδοὺ ἀναγενᾶσαι.
Στάδιον νέον νὰ τρεξῃς ἑτοιμάσου.
Ἀπὸ τὸν κόσμον ὡς ἡρωΐς τιμᾶσαι.

42.

Εὐχαρίστησον τὴν πρόνοιαν τὴν θείαν.
Ἴδε τὸ φιλάνθρωπον τῶν βασιλέων.
Ἀναγνώρισον τὸν ζῆλον, τὴν ἀνδρείαν,
Καὶ τὴν ἀρετὴν υἱῶν σου τῶν γενναίων.

Ἄσμα εἰς τὸν ἦχον

Veillons au salut de l'empire etc.

1.

Ἰδοὺ ὁ τῆς δόξης καιρὸς
Ἰδοὺ ἡ λαμπρὰ ἐποχή.
Θεὸς κραταιὸς, φοβερος
Γενναίων στρατῶν προμαχεῖ.
Πατρὶς, Πατρὶς!
Ἰδοὺ τρέχομεν ὅλοι μαζῆ.
Πατρὶς, Πατρὶς,
Μῆτερ, ἡρωΐς σεβαστή!
Καθεὶς ἐξ ἡμῶν χρεωστεῖ
Διὰ σὲ νὰ θνήσχ' ἢ νὰ ζῇ.

2.

Σαλπίγγων ὁ ἦχος ἠχεῖ·
Φρίττων ὁ ἐχθρὸς ὠχριᾷ.
Ἐμπρός . . . τίς ἔνθερμος ψυχὴ
Τίς Ἕλλην ποτὲ δειλιᾷ;
Πατρὶς, Πατρὶς κτλ.

3.

Ἂς δράμωμεν ὅλοι κοινῶς
Κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τοῦ κοινοῦ.
Ἂς λυθῇ δεσμὸς ὁ δεινὸς
Τοῦ πολυχρονίου δεινοῦ.
Πατρὶς, Πατρὶς κτλ.

4.

Τρέμετε Σουλτάνοι σκληροί,
Τρέμε μιαρὰ τυραννίς.
Ἑλλήνων στρατὸς προχωρεῖ·
Γενοῦ ἐν τῷ ἅμ' ἀφανής.
Πατρὶς, Πατρὶς κτλ.

Αἱ ψυχαὶ τῶν Ψυραίων ἡρώων πρὸς τὸν εἰς Ὀδησσὸν Κ. Σικάρδον εὐγνωμοσύνης χάριν διὰ τὰ ποιηθέντα περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν Ψυρῶν (Ψαρῶν).

1.

Τί ἦχος ἐναρμόνιος ἀπὸ βορρᾶ ἠκούσθη;
Εἰς τὰ ὑπερώια τί μέλος ἀναβαίνει;
Τί; ψάλλων τοὺς ἀγῶνας μας τοσοῦτον μᾶς εὐφραίνει;
Τί λύρα Ἀπολλώνειος ὑπὲρ ἡμῶν ἐκρούσθη;

2.

Ναί, σὲ γνωρίζομεν· σὺ εἶ, ψυχὴ γενναιοτάτη.
Σὺ ὅστις τὴν γλυκείαν μας ἠγάπησας πατρίδα.
Σὺ ὅστις ἀποστρέφεσαι τὴν φαύλην τυραννίδα.
Ναί, σὺ καρδία συμπαθὴς καὶ αἰσθητικοτάτη.

3.

Διὰ τὸ φρόνημα τὸ σὸν ἡμεῖς εὐγνωμονοῦμεν.
Ἀνάλογος τῷ ζήλῳ σου ἡ εὐγνωσίστησίς μας.

Ἐν ὅσῳ δ' ἔχει ζηλωτὰς τοιούτους ἡ πατρίς μας,
Εἰς τὰς σκηνάς μας χαίρουσαι ἡμεῖς εὐδαιμονοῦμεν.

4.

Σὺ ῥίψον δὲ πρισεκτικῶς τὸ βλέμμα σου πρὸς νότον.
Ψυρὰ καὶ Σάμον δίελθε καὶ θάλασσαν Αἰγέως,
Καὶ γνώρισον τὴν δύναμιν τοῦ πάντων βασιλέως.
Ἰδοὺ . . . μὲ θάμβος ἄκουσον τοῦ κεραυνοῦ τὸν κρότον.

5.

Τίς φεύγει πρὸς τὴν Ἀφρικὴν ὠχρὸς κατηφυμένος ;
Τί φοβερὰ καταστροφὴ, τί πλῆθος συντριμμάτων ;
Τί χιλιάδες κυματοῦν ἐλεεινῶν πτωμάτων;
Ἰδοὺ καὶ στόλος καὶ στρατὸς καὶ δράκων ἐπηρμένος.

6.

Ἐβόησε πρὸς τὸν Θεὸν τὸ αἷμα τὸ ἀθῶον.
Ψυχαὶ γερόντων, γυναικῶν, ἀρτιγενῶν νηπίων
Ἐκύκλωσαν, στενάζουσαι τὸν θρόνον του τὸν θεῖον.
Ὠργίσθη καὶ κατέστρεψε τὸν βάρβαρον ἀθρόον.

7.

Τῆς πτέρυγος τῆς δεξιᾶς ὁ γὺψ ἀπεστερήθη.
Εἰς μάτην ὡς τὸ πρότερον ἐλπίζει νὰ πετάξῃ.
Ῥομφαία ἑτοιμάζεται καὶ θέλει τὸν πατάξει.
Τὰ ἔθνη ἂς θαυμάσωσιν, ἂς φρίξωσι τὰ πλήθη.

8.

Ἐγράφη εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπόφασις ἡ θεία.
Ναὶ, τύραννε μετὰ μικρὸν οὐδὲ θὰ νὰ ὑπάρχῃς,
Σὺ δ' ἐλευθέρα ὦ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ἄρχῃς.
Ἡμεῖς πρὸς σωτηρίαν σου κατέστημεν θυσία.

9.

Ἡμεῖς μετὰ τῶν τέκνων σου τῶν Μάρκων, τῶν Βυρώνων,
Καὶ τόσων ἄλλων εὐκλεῶν γνησίων ἀδελφῶν μας,
Παρακαλοῦμεν ὑπὲρ σοῦ τὸν Ὕψιστον Θεόν μας
Νὰ σ' ἀναδείξῃ ἐν βραχεῖ τὸ κλέος τῶν αἰώνων.

17.

Σὺ δ' ἔντεινον τὴν λύραν σου καὶ ψάλλε ὦ γεννάδα·
Ἀξίας τῶν ᾀσμάτων σου σκηνὰς θὲ ν' ἀπαντήσῃς.
Συντήρησον τὸν ζῆλον σου καὶ μήποτ' ἀπαυδήσῃς.
Τὴν τυραννίαν ἂν μισῇς, ἀγάπα τὴν Ἑλλάδα.

11.

Ἐξακολούθει τὴν σειρὰν τῶν περιστάσεών της.

Μὴ παύσῃς τοῦ νὰ μελῳδῇς τὰ κατορθώματά της.
Αὐτὴ δὲ καταλέγουσα καὶ σὲ σὺν τοῖς φιλτάτοις,
Θὲ νὰ σὲ βλέπῃ τοῦ λοιποῦ ὡς γνήσιον υἱόν της.

Ἡ Κωνσταντινούπολις εἰς τὰ 1821.

Θρῆνος καὶ κλαυθμὸς ἠκούσθη πρὸς τὰ μέρη τῆς μεσημβρίας.
Σύνεφον μαῦρον καὶ καταχτωμένον, ὡσὰν μὲ πίνθος
Βαρειὰ, σιγανὰ προχωρεῖ κ' ἐξαπλώνετ' εἰς τὸν ἀέρα.
Ἦχος βαθὺς ἀκούετ' ὡς νὰ στενάζουν μύρια στήθη.
Θρόμβοι αἵματος ἀχνίζοντος εἰσέτι χαμαὶ σταλάζουν.
Ἓν τρομος φρίττω· πετᾷ, φεύγ' ἡ ψυχήμου· βλέπω...αἲ βλέπω
Μέγα, τρομερὸν θέαμα εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βυζαντίου.
Εἰς τὴν ποίμνην πήδησε λύκος ἄγριος καὶ πεινασμένος.
Δεινὸς θεριστὴς ἀκμάτως τοὺς στάχεις καταθερίζει.
Μάχαιρα φρικτὴ περιτρέχει δίστομος, ἀκονισμένη.
Κεφαλαὶ πίπτουν εἰς τὴν γῆν καὶ δαγκάνουν τὸ μαῦρον χῶμα.
Γυμνὰ, ψυχρὰ πτώματα, γυπῶν σπαράγματα καὶ κοράκων
Κεῖτοντ' ἄταφα· τὰ δ' εἰς κῦμα θαλάσσης τροφὴ δελφίνων.
Τίνας εἶν' ἄρα! τί κεφαλὰς ἔφεραν αὐτοὶ οἱ ὦμοι!
Σεῖς εἶσθ' οἱ φίλοι! σεῖς εἶσθ' οἱ συγγενεῖς μου! δὲν σᾶς γνωρίζω.
Σεῖς εἶσθε, ναὶ σεῖς, κλαίουν αἱ χῆραι, κλαίουν τὰ ὀρφανά σας,
Μητέρες, μαῦρ' ἀδέλφια κλαίουν, καὶ σχίζουν ἄθλια στήθη.
Κλαῦσε χήρα, θρήνησε τὸν σύντροφόν σου· χθὲς ἦτον στέφος
Τῆς κεφαλῆς σου· σήμερον κοιμᾶτ' εἰς θαλάσσιον στρῶμα.
Θρήνησε μῆτερ. δεμένον τὸν υἱόν σου πᾶν νὰ τὸν σφάξουν.
Ἔπεσε· σπαίρουν τὰ μέλη ποῦ ζητοῦσες νὰ περιθάλψῃς
Μὲ τόσον φίλτρον· χάθηκαν καὶ πᾶν αἰ γλυκαί σου ἐλπίδες.
Ὀρφανὸν ταλαίπωρον, δὲν ἔχεις πλέον φίλον πατέρα
Νὰ σ' ἀγαπήσῃ, νὰ σ' ἀναθρέψῃ καὶ νὰ σὲ περιθάλψῃ.
Ἔρημον εἶσαι· ἄ φύγε· φύγετ' ὅλοι· νὰ, πλησιάζει
Ἡ φοβερὰ μάχαιρα κατ' ἐπάνω σας νὰ σᾶς θερίσῃ.
Φύγετε.., ἄ μή! πανταχοῦ τίγρεις αἱμοβόροι φυλάττουν...
Τί ἡμέρ' ἀνέτειλεν! ἱερὰ, θεία, καθ' ἣν οἱ πιστοὶ
Πανηγυρίζουν τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνέγερσιν τοῦ Κυρίου.
Χαρᾶς ποτὲ ἡμέρα· σήμερον πένθους καὶ ἀθυμίας.
Μέγας ποιμὴν, σεβάσμιος γέρων σεμνοπρεπῶς βαδίζει
Πρὸς ναὸν θεῖον, μεταξὺ σφαγῶν, αἵματος καὶ κινδύνων.

Ἥσυχος, φαιδρὸς ἐκτελεῖ τὴν μεγάλην μυσταγωγίαν.
Πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ σέβας ἀνατείνει τοὺς ὀφθαλμούς του,
Καὶ ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου προσφέρει θῦμα τὸν ἑαυτόν του.
Περικυκλοῦτ' ἀπὸ λάμψιν οὐρανίαν... ἀλλὰ ποῦ εἶναι;
Ἥλιε φρίξον! κρέμαται ἰδοὺ ὡς ἕνας τῶν κακούργων
Εἰς αἰσχρὸν ξύλον, ἄμορφος, νεκρός· μέγας, ἀληθὴς τύπος
Τοῦ ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἐπὶ σταυροῦ κρεμασθέντος σωτῆρος.
Εἰς τὰς πλατείας βλέπω ἄνδρας ἱερούς, ἄνδρας ἐνδόξους
Θνήσκοντας αἰσχρῶς ἐλεεινὰ σφάγια τῆς τυραννίας.
Βυζάντιον, πατρίς μου, πόλις ἱερά, πόλις ὡραία,
Σὺ ὅπου τῆς πίστεως ὁ θεῖος φωστὴρ ἔλαμψε πρῶτον,
Σὺ ἡ καθέδρα καὶ γενήτρια τόσων πιστῶν ἀνάκτων,
Σὺ ἡ ἔνδοξος βασιλὶς τῶν πόλεων τῆς οἰκουμένης.
Φιλτάτη Πατρίς! πῶς κατήντησες; ποῦ εἶν' ἡ εὔκλειά σου;
Χέρι βαρὺ τέσσαρας ἤδη αἰῶνας σὲ καταθλίβει.
Γύψ ἀκόρεστος ἀπαύστως τὸ ἧπαρ σου κατασπαράττει.
Φεῦ, τί ἡμέρας βλέπεις! ἡμέρας πένθους καὶ συντελείας.
Γέμουν οἱ δρόμοι σου ἀπὸ μέλη σπαίροντα τῶν υἱῶν σου.
Ὁ βόσπορός σου μὲ γογγυσμὸν δέχεται τὰ σώματά των.
Τὴν σμαραγδένιαν σου χλόην τὴν ποτίζει αἷμα ἀθῶον.
Μὲ κοπετοὺς, μὲ θρήνους ἠχοῦν οἱ λόφοι καὶ τὰ βουνά σου.
Τί ἦχος! τὸν ἀκούω· μὲ μαῦρον δάκρυ κλαίει ἡ ψυχή μου.
Γλυκεῖά μου πατρίς, τ' ὄνομάσου τὰ σπλάγχνα μου ξεριζώνει.
Ὁ νοῦς, τὸ πνεῦμα, ἡ ψυχή μου, ὅλα μου εἶν' ἐδικά σου.
Ὁ θερμὸς πόθος καὶ ἡ ἐνθύμησίς σου μὲ καταφλέγουν.
Ἡ ὕπαρξίς μου ὅλ' εἶν' εἰς ἐσένα συγκεντρωμένη.
Ἰδοὺ ὁ τόπος ὅπου εἰς μητρὸς φιλοστόργου ἀγκάλας
Σπαργανοφόρον νήπιον ἐθήλασα τὸ πρῶτον γάλα.
Ἐδῶ ἔκαμαν οἱ βρεφικοί μου πόδες τὸ πρῶτον βῆμα
Εἰς τὸν τραχὺν καὶ πολυστένακτον δρόμον αὐτοῦ τοῦ βίου
Ἐκεῖ ἔπαιξα μετὰ τῶν ὁμηλίκων εὔθυμος, χαίρων
Παίγνιά ἀθῶα τῆς εὐδαίμονος παιδικῆς ἡλικίας.
Ἰδοὺ τὸ σεπτὸν καὶ ψυχοτρόφον κατάστημα ἐκεῖνο,
Τὸ καλὸν σίμβλον ὅπου ἐγεύθην τὸ μέλι τῆς παιδείας.
Ἰδοὺ τὸ μέρος τὸ τερπνὸν, τὸ χαρίεν ὅπου ἠσθάνθην
Ἀπροσδοκήτως νεανικῆς καρδίας τὸν πρῶτον κτύπον.
Ἐδῶ μ' ἔπλεξεν ὁ Ὑμέναιος τοὺς χρυσοῦς του στεφάνους.
Ἐκεῖ εἶδ' ἀνεκφράστως ν' ἀναγεννῶμαι εἰς ἄλλα ὄντα.
Εἰς ὅ,τι μέρος στρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου, πρέπει νὰ εὕρω

Πολλαπλασίως τοῦ εἶναι μου εἰκόνα σχεδιασμένην.
Ὅλα σου ὅλα εἶν' ἀγαπητά, φίλτατα εἰς ἐμένα.
Τὴν πέτραν, τὸ χῶμα σου, ὅλα τ' ἀγαπῶ, ὅλα ἐπίσης.
Πλὴν τί ὄφελος; ὡς ὄνειρον σὲ βλέπω, ὡς φάσμα πλέον.
Σ' ἔχασα· κἂν ἂς εἶχα τὴν μαύρην τύχην τῶν ἀδελφῶν μου
Νὰ συγκαταστραφῶ, ν' ἀποθάνω, νὰ συνταφῶ μαζῆσου...
Ἀλλ' ὄχι! ἀκτὶς ζωτεινὴ διέρχεται εἰς τὴν ψυχήν μου.
Τὰ αἰσθητήριά μου καθαρίζονται ... βλέπω τὸ μέλλον.
Ἰδοὺ ὁ λύκος πληγωμένος διώκετ' ἀπὸ τὴν ποίμνην.
Ἰδοὺ ὁ γὺψ ἀναίσθητος, ἄπνους κεῖται πρὸ τῶν ποδῶνσου.
Βλέπω πύργον ὀγκώδη συντριβόμενον μέχρι ἐδάφους.
Ὁ σταυρὸς ἐκλάμπων, διαλύει τὴν παχεῖαν ὁμίχλην,
Καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ μαῦρον αὐτὸ περικαλῦπτον σε σκότος,
Προκύπτουσαν σὲ βλέπω ὡς πανσέληνον ἀπὸ τὰ νέφη.
Ὁ θρόνος σου καθαρὸς ἀπὸ τὸν ῥύπον τῆς ἀσεβείας,
Ἀπ' ὅσον εἴσουν ποτὲ εὐκλεεστέραν σὲ περιμένει ...
Ἄγγελοι κρατοῦν ἀμαράντινον θεόπλεκτον στέφος,
Διὰ νὰ στεφανώσουν ἐντὸς ὀλίγου τὴν κεφαλήν σου.
Ναὶ, ναὶ, τὸ βλέπω, παρηγοροῦμαι καὶ ἡ ψυχήμου χαίρει.

Αἱ αἰχμαλωτισθεῖσαι ρεάγιδες τοῦ Μεσολογγίου.

Θεέ, τί καταδίκη! ποῦ εἴμεθα λοιπόν;
Τί ἔρημος ἀγρία, τί σκότος σκυθρωπόν!
Ποῦ εἶσαι Μεσολόγγι, ποῦ χῶμα πατρικόν;
Ποὺ εἶσθε Βασιλάδι καὶ Ἀνατολικόν;
Πατέρες καὶ μητέρες, ἀδέλφια, συγγενεῖς,
Ποῦ εἶσθε, πῶς κοντά μας δὲν φαίνεται κἀνείς;
Σᾶς βλέπομεν, πετᾶτε ψηλὰ στὸν οὐρανόν.
Ἀκούσατε δεήσεις παρθένων ὀρφανῶν.
Ἡμέρα τῆς δουλείας ἀνέτειλε κακή.
Ἰδέτε τὰ δεινά μας, καὶ πάρτε μας ἐκεῖ.
Ἰδέτε τὰ δεσμά μας γενναῖοι ἀθλητταί.
Τῶν τέκνων σας τὸ αἶσχος μὴ στέρξετε ποτέ.
Ἐσεῖς ὑπὲρ πατρίδος ἀθλήσατ' εὐκλεῶς.
Μὲ δάφνας ἀμαράντους σᾶς στέφει ὁ Θεός.
Ὦ μάρτυρες, κοντά σας τραβήξετε κ' ἐμᾶς,

Διὰ νὰ θεωρῶμεν τὰς θείας σας τιμάς.
Κ' ἐσεῖς εἱ τῶν βαρβάρων ἀνδρεῖοι νικηταί,
Τοῦ γένους μας οἱ στύλοι καὶ οἱ ἐκδικηταί.
Φρικτοὶ Μεσολογγῖται, Σουλιῶται τρομεροί,
Ποῦ μένον νὰ φανῆτε, νικᾶτ' ἐν ἀκαρεῖ·
Προστάται τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἥρωες ἐσεῖς,
Ποῦ σχίζετε τὸν μαῦρον ἐχθρὸν καταμεσῆς.
Ἐσεῖς ποῦ σὰν λιοντάρια ὁρμᾶτ' ἐξαφνικᾶ,
Κ' εὐθὺς καὶ τὸ σπαθί σας ἀστράπτει καὶ νικᾷ!
Σ' ἐσᾶς καὶ μόνους μένει ἡ μόνη μας ἐλπὶς
Νὰ πλύνετε τὸν ῥύπον αὐτῆς τῆς ἐντροπῆς.
Αἱ λόγχαι σας νὰ σχίσουν καρδίας ἐχθρικὰς,
Νὰ κόψῃ τὸ σπαθί σας ἁλύσεις δουλικὰς,
Νὰ λάβετε στεφάνους καὶ δόξας καὶ τιμὰς,
Καὶ νὰ ἐκδικηθῆτε τὸ γένος σας κ' ἐμᾶς.

Ηεἰς Βουκουρέστι διατριβήμουεἰς τὰ 1829.

Εἰς τῆς φρικώδους φυλακῆς τὴν σκοτεινὴν γωνίαν
Ὅπου ἡ φύσις μ' ἔῤῥιψεν ὡς σκύβαλον τοῦ κόσμου,
Μετὰ τῶν φίλων ἀδελφῶν καὶ τῆς σεπτῆς μητρός μου,
Συμπάσχων, ἐδοκίμαζα θανάτου ἀγωνίαν.

Βαρεῖς, ἀκίνητοι μοχλοὶ κατέκλειαν τὴν πύλην.
Φραγμὸς ἀδιεξίτητος μᾶς περιεστοιχοῦσε,
Καὶ βαρυτάτη ἄλυσις σφιχτᾶ μᾶς ἐκρατοῦσε
Δεμένους ὅλους ἐνταὐτῷ εἰς τὴν ἰδίαν στήλην.

Θόλος ζοφώδης, τρομερὸς καὶ κατασαθρωμένος
Νὰ πέσῃ ἐφοβερίζεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας.
Καὶ μὲ τὴν πτῶσιν θάνατον τραχὺν ἐπαπειλῶν μας,
Ἐκρέματο ἐπάνω μας ἀγρίως κυρτωμένος.

Θηρίον ἀνθρωπόμορφον, πρασινοποικιλμένον,
Μὲ ὄνυχας τοῦ λέοντος, μὲ ἰοβόλον γλῶσσαν,
Μὲ βασιλίσκου ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ ψυχὴν λυσσῶσαν,
Θηρίον μέγα κ' ἐνταὐτῷ ἀκρωτηριασμένον,

Μὲ ὅμμα ἄγρυπνον, φρικτὸν περὶ ἡμᾶς προσέχον,
Ἀκόνιζε τοὺς ὄνυχας, τὴν γλῶσσαν ἐκινοῦσε,

Καὶ μὲ θυμὸν ἀγριωπὸν ὁσάκις ἐφυσοῦσε,
Φαρμάκευε τῆς φυλακῆς τὸ μαῦρον περιέχον.

Οἱ ὁπαδοί του ἅρπυιαι καὶ δράκοντες ποικίλοι.
Οἱ δράκοντες ἐστρέφοντο περὶ τὴν κορυφήν μας.
Αἱ ἅρπυιαι μᾶς ἥρπαζον τὴν ταπεινὴν τροφήν μας,
Εὐθὺς ὁποῦ προσήγγιζεν εἰς τὰ πικρά μας χείλη.

Περίτρομοι ἀκίνητοι καὶ μισαποθαμένοι,
Μόλις ἀκόμ' ἠκούετο μία πνοὴ λεπτή μας.
Εἰς μέσον μας κατέκειτο ἡ μήτηρ ἡ σεπτή μας
Ἡμίγυμνος, ἡμιθανὴς καὶ καταπληγωμένη.

Κἀνένας ἦχος· σιωπὴ ἀγρία, βαθυτάτη.
Σχεδὸν σχεδὸν ἐπνίγησαν κ' οἱ ἀναστεναγμοί μας.
Κάθε στιγμὴ ἐφαίνετο ὑστερινὴ στιγμή μας,
Καὶ κάθε ὥρα δι' ἡμᾶς ἡ ὥρα ἡ ὑστάτη.

Ὅπόταν αἴφνης βλέπωμεν ἀκτίνα φωτοβόλον
Τὸν θόλον καὶ τὴν ζοφερὰν ἀχλὺν νὰ διασχίσῃ.
Γλυκείαν λάμψιν καὶ τερπνὴν περὶ ἡμᾶς νὰ χύσῃ,
Καὶ νὰ φωτίσῃ ἐντἀυτῷ τὸ περιέχον ὅλον.

Βροντοῦν τὰ νέψη. σείεται τὸ ἔδαφος συγχρόνως.
Φωνὴ δ' ὡς ἐκ τῶν οὐρανῶν μᾶς λέγει » Συκωθῆτε,
» Ἀποφασίζω σήμερον νὰ ἐλευθερωθῆτε.
» Πατάξατε τὸ βδέλυγμα· πεπλήρωται ὁ χρόνος.

Εὐθὺς ὡς ἀπὸ λήθαργον ἡμεῖς ἐξεγερθέντες,
Ἀνδρείαν αἰσθανόμεθα εἰς ὅλα μας τὰ μέλη.
Ὁρμῶμεν. πρῶτος ὁ καθεὶς νὰ ἐφορμήσῃ θέλει.
Καὶ μὲ ῥοπὴν ὑπερφυῆ πετῶμεν, πτερωθέντες.

Τὰ ὅπλα μας ἡ ἄλυσις. τὴν σείομεν μὲ βίαν,
Καὶ ἅμα μετατρέπεται εἰς δίστομον ῥομφαίαν.
Καθεὶς αἰσθάνεται ψυχὴν ἀνίκητον, γενναίαν.
Καθεὶς νὰ σώσῃ προσπαθεῖ μητέρα σεβασμίαν.

Συντρίβεται ἀφ' ἑαυτῆς τῆς φυλακῆς ἡ πύλη.
Τρέχομεν ἔξω μὲ χαράν. κοιμᾶται τὸ θηρίον.
Ἀκούει κρότον, ἐξυπνᾷ μετὰ βρυγμῶν ἀγρίων.
Λυσσᾷ· δαγκάνει μὲ θυμὸν τὰ μοχθηρά του χείλη.

Συστρέφεται, ἀναπηδᾷ, ζητεῖ νὰ μᾶς σπαράξῃ.

Συρίζει καὶ συνάζονται οἱ φαῦλοι ὀπαδοί του.
Σπουδάζει πρὸς καταστροφήν. ματαία ἡ σπουδή του.
Τὸ τέρας ὁμιλλῶμεθα τὶς πρῶτος νὰ παταξῃ.

Ὀρμοῦν προθύμως. προσπαθῶ κ' ἐγὼ νὰ συνορμήσω.
Ἐκεῖ . . . τί βλέπω! εἰς τροχὸν γυνὴ ἐποχουμένη,
Τυφλή, μελανοπρόσωπος καὶ ἐξηγριωμένη
Στάσου, μὲ λέγει, μὲ κρατεῖ, καὶ μὲ τραβᾷ ὀπίσω.

Παρατηρῶ . . . ὦ οὐρανέ! αὐτὴ εἶν' ἡ ἐχθρά μου.
Αὐτὴ ποῦ μὲ κατέτρεξεν εἰς ὅλον μου τὸν βίον.
Αὐτὴ ἡ πρόξενος παθῶν καὶ συμφορῶν μυρίων.
Ζητῶ νὰ φύγω . . . μὲ κρατεῖ, καὶ κόπτει τὰ πτερά μου.

Ματαίως τὴν παρακαλῶ. χωρὶς νὰ μὲ οἰκτείρῃ,
Συμπλέκει νέαν ἄλυσιν μὲ μίαν τῶν τριχῶν της.
Μὲ περισφίγγει δυνατᾷ, μὲ δέν' εἰς τὸν τροχόν της,
Καὶ ἀπηνῶς ὡς σφάγιον κατόπιν της μὲ σύρει.

Ἐπιχειρῶ τὴν ἄλυσιν νὰ σπάσω τὴν τριχίνην.
Δυνατοτάτην, ἄσπαστον διέλου τὴν εὑρίσκω.
Καὶ μάτην τὰς δυνάμεις μου ἀφ' οὗ καταναλίσκω,
Βιάζομαι ν' ἀκολουθῶ τὴν τύραννον ἐκείνην.

Μὲ μαστιγώνει, μὲ κεντᾷ μ' ἀνέκφραστον κακίαν.
Μὲ περιφέρει εἰς πολλοὺς καὶ ἀγνωρίστους τόπους,
Μ' ἐπιφορτίζει μὲ δεινὰ, μὲ βάσανα, μὲ κόπους,
Καὶ τέλος πάντων ἡ σκληρὰ μὲ φέρ' εἰς τὴν Δακίαν.

» Ἰδοὺ ἡ τελευταία σου, μὲ λέγει, καταδίκη.
» Ἐδῶ νὰ μείνῃς δέσμιος, ἐν ὅσῳ νὰ θελήσω
» Νὰ ἔλθω πάλιν μόνη μου τὴν ἄλυσιν νὰ λύσω »
Λέγει, πετᾷ καὶ τρομερὰ μὲ κυριεύει φρίκη.

Θαρρῶ πῶς μ' ἔρριψεν ἐκτὸς τοῦ κόσμου καὶ τῶν ζώντων.
Ἀφ' οὗ συνῆλθα δ' ὁπωσοῦν ἀπὸ τὴν πρώτην ζάλην,
Μὲ ἔκστασιν παρατηρῶ περιοχὴν μεγάλην,
Καὶ μέγα πλῆθος εἰς αὐτὴν ἀσυνηθίστων ὄντων.

Εἰκὼν τῆς Θέμιδος ἐκεῖ παρίσταται στημένη,
Μ' ἀργυρωμένην πλάστιγγα, μὲ χεῖρας χρυσωμένας,
Τυφλὴ, μὲ δύω πρόσωπα, μὲ παρειὰς βαμμένας,
Καὶ παντοχόθεν παντελῶς ἀκροωτηριασμένη.

Κατὰ τὸ μέσον τράπεζα, καὶ ἐπ' αὐτῆς βιβλίον,
Μὲ γράμματα λογῳειδὴ ἀνάποδα γραμμένον,
Εἰς δημοσίαν πώλησιν ἐκεῖ ἐκτεθειμένον,
Πρὸς χρῆσιν τῶν σατανικῶν τοῦ δαίμονος σχολείων.

Πληθὺν ἐκεῖ παρατηρῶ σωμάτων ἀκεφάλων.
Ἀλλοῦ μεγίστας κεφαλὰς εἰς ὤμους τετραπόδων.
Σωροὶ παρίστανται ἀλλοῦ μυρίων ἀνδραπόδων,
Καὶ πλῆθος ζώων καὶ κτηνῶν μικρῶν τε καὶ μεγάλων.

Βλέπω παντοῦ περὶ ἐμὲ παλάμας ἡπλωμένας,
Καὶ βλέμματα κακεντρεχῆ φαρμακερῶν ἐμμάτων,
Καὶ πρόσωπ' ἀποτρόπαια παντοδαπῶν σχημάτων,
Καὶ χεῖλη ψιθυρίζοντα, καὶ γλῶσσας κινουμένας.

Ἐν τούτοις σάλπιγγες ἠχοῦν εἰς τὸν πλατὺν αἰθέρα.
Ἡ Φήμη ἡ πολύγλωσσος θριάμβους παιανίζει.
Ἀνεξαρτήτους, νικητὰς παντοῦ διαφημίζει
Τοὺς παθητούς μου ἀδελφοὺς καὶ τὴν σεπτὴν μητέρα.

» Ἐμάνη, λέγει, κατ' ἀρχὰς τὸ ἄγριον θηρίον,
» Κ' ἐξέμεσ' ἐναντίον των τὴν μιαρὰν χολήν του.
» Πλὴν τέλος κατεσπάραξαν τὴν φοβερὰν κεφαλήν του,
» Καὶ τὸ κατετραυμάτισαν δι' ἀπὸ πληγῶν μυρίων.

» Ὁ μὲν ἀπέκοψ' ἐκ μιᾶς τὴν μίαν τῶν χειρῶν του,
» Ὁ δὲ ἀκρωτηρίασε τὸν πόδα τοῦ τὸν ἕνα.
» Ἄλλος κατέφερε πληγὴν εἰς τὸν σκληρὸν αὐχένα,
» Καὶ ἄλλος ἐτραυμάτισε τὸν δεξιὸν μηρόν του.

» Καθεὶς ἀγωνιζόμενος μὲ ἥρωος ἀνδρείαν,
» Ἐφάνη ἄξιος υἱὸς τῶν θείων του προγόνων,
» Ἀξίως ἐτιμώρησε θηρίον μιαιφόνον.
» Καὶ τρόπαιον ἀνήγειρεν ὑπὲρ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

» Ἡ μήτηρ ἄρχισε ζωῆς σημεῖα νὰ ἐμφαίνῃ.
» Αἱ ἀδελφαί της τὴν κρατοῦν καὶ τὴν ὑποστηρίζουν.
» Τὴν περιχρίουν βάλσαμον, καὶ νέκταρ τὴν ποτίζουν,
» Καὶ ἤδη φαίνεται φαιδρὰ καὶ ἀναγενωμένη.

» Ὁ μεγαλόφρων, ὁ λαμπρὸς πρωτότοκος υἱός της,
» Ὁ κορυφαῖος ὁδηγὸς τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του
» Σοφῶς ἐπισκεπτόμενος τὴν σεβαστὴν τροφόν του,

» Ἀνέλαβε τὴν μέριμναν τῆς ἀναῤῥώσεώς της·

Ἀκούω! .. ἡ καρδία μου ἀγάλλεται, σκιρτῶσα.
Ζητῶ νὰ τρέξω πρὸς αὐτοὺς μὲ στῆθος φλογισμένον,
Πλὴν μ' ἐμποδίζ' ἡ ἄλυσις καὶ μὲ κρατεῖ δεμένον.
Μύν' ἡ ψυχή μου εἶν' ἐκεῖ περὶ αὐτοὺς πετῶσα.

Θεὲ τῶν ὅλων, ὁ τὸ πᾶν ἐξ ὕψους ἐπιβλέπων,
Ὁ τῶν θηρίων τῶν σκληρῶν συντρίβων τοὺς ὀδόντας,
Ὁ τιὺς μὴ ὄντας ἀνυψῶν καὶ καταργῶν τοὺς ὄντας.
Ὁ τὰς ἀλύσεις, τὰ δεσμὰ εἰς ὅπλα μετατρέπων.

Σπλαγχνίσθητι καὶ πρόσταξον τὴν ἄσπλαγχνον ἐκείνην
Κἂν ἅπαξ νὰ συναισθανθῇ τὴν ἄκραν ἀδικίαν.
Καὶ τέλος καταπαύουσα τὴν κατ' ἐμοῦ κακίαν,
Νὰ ἔλθῃ καὶ τὴν ἄλυσιν νὰ λύσῃ τὴν τριχίνην.

Ν' ἀφήσῃ ν' ἀναγνηθοῦν καὶ πάλιν τὰ πτερά μου,
Πρὸς τοὺς φιλτάτους ἀδελφοὺς νὰ τρέξω, νὰ πετάξω.
Νὰ τοὺς ἰδῶ· καὶ ἐκ βυθῶν καρδίας μου νὰ κράξω,
Τοὺς εἶδα, καὶ σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, λυτρωτά μου.

Τὰ στήθη νὰ κατασπασθῶ τῆς σεβαστῆς μητρός μου.
Ν' ἀφοσιώσω εἰς αὐτὴν πνοήν μου τὴν ὑστάτην,
Καὶ νὰ ἀκούσω τὴν φωνὴν αὐτῆς τὴν γλυκυτάτην
» Ἐλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου ὁ γνήσιος υἱός μου.

ΤΕΛΟΣ.

BSB Bayerische StaatsBibliothek
MDZ Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Rankabēs, Iakōbos Rizos,

Poiēmata Jak. Rizu Rankabē Periechonta metaphr. 3 Gall. tragōdīon meta tu prōtotypu keimenu, kai alla diaphora

Bd.: 2

Athēnai 1836

P.o.rel. 2156-2
urn:nbn:de:bvb:12-bsb10047811-5